

■ Editura ZIUA

Vladimir Alexe

TRUSTUL BANILOR

De la Imperiul Rothschild
la Imperiul American
[Istoria secretă
a Noii Ordini Mondiale]

V o l u m u l I

Cu circa 250 de ani în urmă au apărut primele semne ale unui nou tip de „dominație mondială”, unică în istoria umanității: fără armate copleșitoare; fără dictatori despotici; fără lanțuri sau tortură; fără granițe; fără nimic din ceea ce însemnase, până atunci, cucerirea și dominarea unor națiuni. Doar cu un plan amănunțit, pus în practică cu o remarcabilă răbdare și tenacitate, un plan de stăpânire a întregii lumi și de implementare a unei Noi Ordini Mondiale. În locul unei agresiuni deschise, cu trupe și armament, dominația globală se realiza, de data aceasta, în mod subtil și secret, exclusiv în spatele ușilor capitonate ale guvernelor și băncilor, în întâlniri și hotărâri adoptate departe de „opinia publică” și de mass-media. Hotărârile nu erau luate de un dictator, ci de o „elită” secretă, care își propusese ca, în 250 de ani (cu aproximație), să cucerească lumea prin „finanțarea și influențarea” guvernelor... Acest plan de promovare a Noii Ordini Mondiale a ajuns acum - la începutul mileniului trei - aproape de punctul final, fără ca, totuși, istoria adevărată a Noii Ordini Mondiale - în care deja trăim - să fie cunoscută prea bine opiniei publice.

ISBN: 973-7712-01-3

Vladimir Alexe

TRUSTUL BANILOR

De la Imperiul Rothschild la Imperiul American
(Istoria secretă a Noii Ordini Mondiale)

Volumul I

Editura ZIUA
2004

Editura ZIUA, Colecția „Biblioteca Ziua”, București
Coordonatorul colecției: Sorin Roșca Stănescu

Coperta: Mihaela Șchiopu
Redactor literar: Neaga Thotu
Tehnoredactor: Laura Vlădescu

© 2004, Editura ZIUA

www.editura.ziua.ro
tel/fax: 021-315.02.44
E-mail: editura@ziua.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXE, VLADIMIR
Trustul banilor: de la imperiul Rothschild la imperiul american/
Vladimir Alexe – București: Ziua, 2004
Bibliogr.
ISBN: 973-7712-01-3

336.7

Printed in Romania

CUPRINS

Cuvânt înainte11

Partea I
Imperiul Rothschild

Meyer Amschel Bauer sau Rothschild I23
Hexagrama: Meyer Amschel Bauer devine „Rothschild”
(„Steaua Roșie”)23
Prima treaptă spre putere: colecția numismatică l-a făcut
pe Rothschild I „bancherul personal” al prințului
Wilhelm al IX-lea25
Planul Rothschild de dominație financiară a Europei28
Primele „inginerii financiare”: din averea prințului
Wilhelm al IX-lea, Rothschild l-a finanțat
pe ducele de Wellington contra lui Napoleon32
Finanțarea societăților oculte: „Tugendbund”
(„Liga Virtuții”)33
Testamentul lui Meyer Amschel Bauer35

Cei cinci „vrăjitori” Rothschild ai finanțelor39
Nathan Rothschild, blocada antinapoleoniană și bătălia
de la Waterloo39
1815-1848: „epoca Metternich” sau „epoca Rothschild”? ... 44
Rothschild: „Dreptul divin al regilor a fost răsturnat
de dreptul divin al banilor.”45
James Rothschild și afacerea „Ouvrard – Baring
Brothers”47
Carol Rothschild, finanțator al Carbonarismului
lui Giuseppe Mazzini50
Amschel Rothschild, protectorul lui Otto von Bismarck51

„Noua Trinitate”: Alphonse, Lionel și Anselm Rothschild55
Alphonse de Rothschild, Napoleon al III-lea și Bismarck:
crearea Germaniei ca o contra-forță la Marea Britanie
și Franța55

Familia Rothschild și „reîntoarcerea în Țara Sfântă“: premisele statului Israel	60
Lionel de Rothschild a cumpărat Canalul Suez și a finanțat planurile imperiale ale lui Cecil Rhodes	62
Anselm von Rothschild și „Creditanstalt“ reprezentau „cea mare forță financiară a Imperiului Austro-Ungar“	65

Partea a II-a

Ordinul Ilumiștilor: Rothschild și Noua Ordine Mondială

Rothschild și societățile conspirative	71
Doctorul Adam Weishaupt, profetul unei „religii“ atee	73
Adam Weishaupt a „întemeiat“ Ordinul Ilumiștilor la 1 mai 1776	73
Conotațiile secrete ale denumirii de „ilumiști“	77
„Secretizarea“ totală a Ordinului, obsesia lui Weishaupt	79
Penetrarea puterii de stat, obiectivul principal al lui Weishaupt	81
Ilumiștii se infiltrează în masonerie	83
Congresul de la Wilhelmsbaden	84
Extinderea „Ordinului Ilumiștilor“ și represaliile din Bavaria	87
Trădarea lui Joseph Utzschneider și moartea lui Iacob Lanze	87
Activitățile „umanitare“ și „filantropice“ ascundeau acțiunile subversive ale Ordinului	90
„Ordo Illuminati“ și Revoluția Franceză	91
Revoluția Franceză din 1789, pregătită de Congresul de la Wilhelmsbaden din 1782: Mirabeau și Talleyrand, primii ilumiști francezi	91
Avocatul Johann Bode („Amelius“) și baronul de Busche („Bayard“) pregătesc „Revoluția Franceză“	92
Weishaupt încredințează conducerea „revoluției“ lui Robespierre, alt iluminist	94
„Revoluția“ franceză a fost favorizată de o secetă, care a generat o criză de pâine în iarna 1788/1789	94
„Revoluția Franceză“ – primul mare genocid, regizat de ilumiști	95

„Cazul Napoleon“ și Congresul de la Viena:

Federația Europeană	99
Ilumiștii favorizează ascensiunea lui Napoleon: rolul vicontelui de Barras	99
Napoleon și „cultul personalității“	101
Abandonarea lui Napoleon de „Ordo Illuminati“	102
Rothschild și Metternich încearcă la Congresul de la Viena să formeze o primă „Federație a Europei“	103
Coaliția creștină „Sfânta Alianță“, opusă „Federației Europei“ a ilumiștilor	105
Tratatul secret de la Verona (1822)	107

Urmașii lui Adam Weishaupt (I): Giuseppe Mazzini,

Carbonarii și M.A.F.I.A.	109
Giuseppe Mazzini: de la „venditele“ carbonare la M.A.F.I.A.	109
Tudor Vladimirescu – un iluminist abandonat de Rusia	111
Giuseppe Garibaldi: bătălia împotriva Imperiului Habsburgic	111
La Paris, „revoluția“ de la 1848 a fost provocată de „interzicerea banchetelor publice“	113
Napoleon al III-lea, „autorul moral“ al unirii Principatelor Române	114
Familia Rothschild l-a finanțat pe Otto von Bismarck și politica de reunificarea a Germaniei, contra-forță la Marea Britanie	115

Urmașii lui Adam Weishaupt (II): Karl Marx –

de la „Alianța Dreptilor“ la „Liga Comuniștilor“	117
Originile comunismului: Pitagora, Platon, Babeuf, Saint-Simon, Fourier	117
Karl Marx a debutat ca „informator“ al cumnatului său, ministru de Interne al Prusiei	121
Tragediile din familia lui Karl Marx	122
Moses Hess, inițiatorul lui Karl Marx în ideile socialiste: „Liga Dreptilor“	122
„Manifestul Comunist“, scris contra cost, este un plagiat	123
Primul editor al „Manifestului Comunist“, Jean Laffite, un negustor de sclavi	126

„Das Kapital“ („Capitalul“), o colajonare de texte citite de Marx la sala de lectură din British Museum	128
La „Prima Internațională Comunistă“, Karl Marx a fost prezent „ca un personaj mut pe o scenă de teatru“	129

Partea a III-a

America – „Planul Rothschild“ și începutul „controlului financiar“ în Statele Unite

„Ordo Illuminati“ penetrează Statele Unite	135
Clanul Rothschild și America	135
Illuminiștii se răspândesc în Statele Unite până la „cele mai înalte niveluri“	141
Illuminiștii și războaiele americane	145
Războiul de independență (1775-1783), generat de Nathan Rothschild și de „Bank of England“	145
Războiul din 1812 și victoria președintelui Andrew Jackson asupra iluminiștilor	149
Războiul Civil din Statele Unite, creat de cartelul bancherilor internaționali, după formula Rothschild	152
Războiul legislativ de o sută de ani pentru controlul financiar al Statelor Unite	159
Alexander Hamilton, secretar al Finanelor, primul agent al clanului Rothschild în Statele Unite	159
1857, Londra: o reuniune secretă a iluminiștilor hotărăște Războiul Civil în Statele Unite	164
Conspirația împotriva lui Abraham Lincoln	168

Partea a IV-a

Trustul banilor

Cartelul bancherilor internaționali legiferează „Federal Reserve“ și acaparează finanțele Statelor Unite	177
„Triunghiul de fier“ al clanului Rothschild: Jacob Henry Schiff, John Pierpont (J. P.) Morgan și Paul Moritz Warburg	177
Jacob Henry Schiff	178
John Pierpont (J. P.) Morgan	180
Paul Moritz Warburg	182

Panica bancară din 1907 și conspirația din Jekyll Island	187
„Panica bancară“ din 1907, creată artificial de către J. P. Morgan, ajutat de clanul Rothschild	187
Legea Aldrich	191
Conspirația din Jekyll Island	193

Legea „Federal Reserve“ („Rezervei Federale“) a făcut din cartelul bancherilor internaționali „stăpânul absolut“ al SUA	199
Un profesor universitar, Woodrow Wilson, impus președinte al SUA de cartelul bancherilor internaționali	199
„Profeția“ rabinului Stephen Wise	200
Democrații nu mai câștigaseră alegerile în SUA din 1869: strategia celui de-al treilea candidat	200
Legea pentru „Federal Reserve“ pusă la vot cu două zile înaintea Crăciunului 1913 și promulgată de președintele Wilson o oră mai târziu	204
Consecințele Legii privind „Federal Reserve“	205
„Trustul banilor“: cartelul bancherilor internaționali	208

„Income Tax“ (impozitul pe venit), introdus în 1913, le-a permis bancherilor internaționali „să vâre mâna“ adânc în buzunarele cetățenilor americani	213
„The Federal Income Tax“ (impozitul federal pe venit) avea caracter anticonstituțional	213
Doi finanțisti descoperă că cel de-al 16-lea Amendament nu fusese ratificat de majoritatea statelor Uniunii	215

Cuvânt înainte

Ideea „dominației mondiale” datează încă din Antichitate.

De la formarea primelor imperii (Alexandru cel Mare, Imperiul Roman, Atilla, Sfântul Imperiu Romano-German, Imperiul Otoman) până la imperiile din timpurile moderne (rus, habsburgic, francez, britanic), ideea de a cuceri lumea a fost, întotdeauna, strâns legată de forța brută și de viteza de acțiune.

Cu circa 250 de ani în urmă au apărut primele semne ale unui nou tip de „dominație mondială”, unică în istoria umanității: fără armate copleșitoare; fără dictatori despotici; fără lanțuri sau tortură; fără granițe; fără nimic din ceea ce însemnase, până atunci, cucerirea și dominarea unor națiuni. Doar cu un plan amănunțit, pus în practică cu o remarcabilă răbdare și tenacitate, un plan de stăpânire a întregii lumi și de implementare a unei Noi Ordini Mondiale. În locul unei agresiuni deschise, cu trupe și armament, dominația globală se realiza, de data aceasta, în mod subtil și secret, exclusiv în spatele ușilor capitate ale guvernelor și băncilor, în întâlniri și hotărâri adoptate departe de „opinia publică” și de mass-media.

Hotărârile nu erau luate de un dictator, ci de o „elită” secretă, care își propusese ca, în 250 de ani (cu aproximație), să cucerească lumea prin „finanțarea și influențarea” guvernelor, prin influențarea din umbră a

războaielor și a păcii și prin finanțarea unor organizații internaționale, care să implementeze la nivel mondial politica Noii Ordini Mondiale.

Acest plan de promovare a Noii Ordini Mondiale a ajuns acum – la începutul mileniului trei – aproape de punctul final, fără ca, totuși, istoria adevărată a Noii Ordini Mondiale – în care deja trăim – să fie cunoscută prea bine opiniei publice.

S-ar putea ca cineva să se întrebe: „Bine, dar, în ultimii circa 250 de ani, omenirea a cunoscut două războaie mondiale, nenumărate conflicte locale, invazii, lovituri de stat sângeroase, revoluții, care au însemnat desfășurarea de armate (uneori de dimensiuni gigantice) și de armament, iar în aceste conflicte au murit milioane de oameni – cum se poate vorbi atunci de o «dominare mondială» fără arme?” O întrebare perfect îndreptățită și o observație întemeiată în plan istoric.

Într-adevăr, ultimii 250 de ani au cunoscut mari vărsări de sânge în războaie și revoluții purtate pe toate continentele.

Diferența este dată însă de faptul că, în ultimele două secole, „fiecare conflict militar major a fost planificat, a fost implementat și a fost orchestrat din umbră de un grup elitist, format din ceea ce numim astăzi «bancheri internaționali»”.

Prin „bancher internațional” se înțelege un bancher care „finanțează guverne”, aplicându-le o anumită schemă de manipulare. „Finanțarea guvernelor” este un domeniu care nu se predă în facultăți și nu se învață din cărți. De regulă, un domeniu puțin cunoscut și mediatizat. Totuși, în ultimii 250 de ani, „finanțarea guvernelor” a însemnat, în fapt, impunerea politicii Noii Ordini Mondiale.

Ce înseamnă, de fapt, a finanța guverne?

Acordarea de împrumuturi bănești guvernelor este o operațiune foarte profitabilă din mai multe puncte de vedere:

- 1) un guvern împrumută sume cu mult mai mari decât un individ sau o companie;
- 2) un guvern are la dispoziție mijloace unice cu care să garanteze plata, ca majorarea impozitelor sau introducerea unor impozite noi;
- 3) un guvern își poate achita datoria și printr-un mijloc mult mai avantajos decât banii: suveranitatea sa; astfel, un guvern poate garanta împrumutul cu resursele naturale ale țării, cu sistemul economic și, mai ales, cu sistemul financiar.

Primul bancher internațional, Meyer Amschel Bauer (alias Rothschild), cel care a „patentat” metoda, este citat adeseori cu următoarea remarcă:

„Lăsați-mă să controlez moneda unei națiuni și nu mă mai interesează legile ei.”

Nici un eveniment nu este mai profitabil pentru un „bancher internațional” ca războiul, pentru care guvernele – de o parte și de alta a baricadei – sunt nevoite să împrumute mari sume de bani. Banca internațională cel mai bine reprezentată în secolul al XIX-lea a fost întemeiată de Meyer Amschel Bauer (1743-1812) și de urmașii săi. Meyer Amschel Bauer (alias Rothschild) l-a reținut pe unul dintre fiii săi la banca din Germania și i-a trimis pe ceilalți să întemeieze filiale la Londra, Paris, Viena și Napoli. Familia Rothschild a făcut o avere imensă în secolul al XIX-lea dând bani cu împrumut statelor și astfel influențându-le politica.

De regulă, Rothschild și urmașii au finanțat ambele tabere aflate în conflict, ca în Războiul Franco-Prusac sau în Războiul de Secesiune din Statele Unite.

Metoda de finanțare a guvernelor (sau statelor) aplicată de Rothschild a fost următoarea: nu se finanța nicio dată un singur stat, ci mai multe; se avea însă grijă ca statul debitor să se afle într-un conflict latent cu cel puțin un alt stat vecin, tot debitor. În cazul în care nu exista, se „fabrica” unul prin atracția de împrumuturi.

Dacă un stat refuza plata datoriilor, celălalt stat (debitor la Rothschild) amenința sau chiar declanșa războiul.

Nici unei națiuni nu i se permitea să dețină supremația militară, deoarece aceasta reducea mult posibilitățile de conflict.

Metoda s-a dovedit infailibilă.

Fiii lui Rothschild au experimentat metoda „plutonului de execuție” a unui stat în războaiele napoleoniene, care au mărit considerabil averea familiei. Apoi, având aliat pe Metternich, clanul Rothschild – dominând financiar Londra, Berlinul, Parisul, Viena și Napoli – a creat pentru prima dată pe plan european, prin Congresul de la Viena din 1815, un sistem al „echilibrului între puteri”.

Bancherii Rothschild au impus sistemul împărțind statele Europei în două „grupuri de putere”, de aproximativ același calibru. Trebuiau să fie siguri că statele dintr-un grup puteau amenința convingător statele din celălalt grup și invers.

„Poliza de asigurare” a sistemului Rothschild în secolul al XIX-lea era Marea Britanie. Aceasta (mai ales după bătălia de la Waterloo) deținea supremația în Europa. Șansele unui stat aflat în război erau evaluate în funcție de poziția Marii Britanii față de acesta. Astfel, familia Rothschild a ajuns să domine din umbră politica Europei și a Statelor Unite în tot cursul secolului al XIX-lea.

A fost aceasta o „conspirație internațională”?

În 1770, Sir William Pitt, vorbind în Camera Lorzilor, a spus:

„În spatele tronului există ceva mult mai puternic decât regele însuși.”

El a consacrat astfel expresia „puterea din spatele tronului”, adică puterea grupului de „bancheri internaționali” care finanțau proiectele politice ale Imperiului Britanic.

În 1844, strălucitul om de stat britanic Benjamin Disraeli a scris în „Coningsby”:

„Lumea este guvernată, în realitate, de oameni diferiți de ceea ce își imaginează cei care nu sunt în spatele cortinei.”

Curtis B. Dall, ginerele președintelui american Franklin Delano Roosevelt, a reprodus în „F.D.R.: My Exploited Father-in-law”, din 1970, la pagina 67, opinia lui Felix Frankfurter, judecător la Curtea Supremă a Statelor Unite:

„Adevărații conducători din Washington sunt invizibili și își exercită puterea din spatele cortinei.”

Într-o scrisoare adresată unui partener, inclusă în volumul „F.D.R.: His Personal Letters”, din 1950, la pagina 373, Franklin Delano Roosevelt – care a fost atât de aproape de Noua Ordine Mondială și de proiectele acesteia de împărțire a lumii după război – consemna, la 21 noiembrie 1933, următoarele:

„Adevărul adevărat este, cum știm amândoi, că elementele bancare din marile centre au condus guvernul încă din vremea lui Andrew Jackson.”

Tot Franklin Delano Roosevelt mai afirma:

„În politică, nimic nu se întâmplă accidental. Dacă se întâmplă ceva, poți să pui pariu că așa s-a planificat.”

Există însă două moduri de a preda istoria și de a expune faptele: un mod de a considera istoria ca un șir de „accidente” – care face ravagii mai ales în școli, facultăți, manuale și tratate academice –, după care evenimentele istorice pur și simplu „s-au întâmplat”, prezentându-le într-o manieră haotică, dezorganizată și mai ales ca „neplanificate”. Este versiunea „accidentală” a Istoriei, promovată cu fervoare de oficialități, cea care creează nu oameni care gândesc istoria, ci mase de „mancurți”. Istoria „accidentală”, ai cărei protagoniști populează academiile, este o istorie total „mancurtizată”.

Se spune, de pildă, că primul război mondial a izbucnit pentru că arhiducele Ferdinand a fost asasinat la Sarajevo și astfel s-au pus în mișcare alianțele! Punct. Sau că ultimele opt intervenții ale Statelor Unite (Coreea, Vietnam, Irak, Somalia, Haiti, Bosnia, Kosovo și din nou Irak) s-au produs, pur și simplu, pentru a apăra „democrația”! Punct.

Cine au fost, de fapt, asasinii arhiducelui Ferdinand – așa cum rezultă din actele procesului și nu din cărțile de istorie –, cum și când s-a planificat asasinatul și care au fost forțele secrete care l-au înscenat și au profitat de pe urma primului război mondial (anunțat încă de la 15 august 1871 de Albert Pike în scrisoarea către Giuseppe Mazzini, în care susținea instaurarea Noii Ordini Mondiale și a unui „guvern mondial” în urma a trei conflicte de anvergură internațională) – aceste informații vitale sunt ascunse și caracterizate drept „teorie a conspirației”, care nu are nimic în comun – nu-i așa? – cu „teoria științifică” a Istoriei.

Sau faptul că SUA – tot luptând de 50 de ani pentru „democrație” – duc la îndeplinire, pas cu pas, programul Noii Ordini Mondiale, ajungând la sfârșitul mileniului doi singura „superputere” din lume.

Cealaltă versiune a Istoriei se axează pe dezvăluirile documentelor ținute secrete de guverne și, pe baza lor, pe trasarea adevăratelor ei linii de forță.

Astăzi o mare parte dintre membrii guvernelor și-au trecut în „Curriculum Vitae” studii universitare și de reciclare într-o mare universitate – de regulă, americană –, finanțată de organizații sau fundații care se revendică din Noua Ordine Mondială, sau că au lucrat, cel puțin câțiva ani, într-o instituție (Banca Mondială, FMI etc.) aparținând Noii Ordini Mondiale.

Președinți de state sau prim-miniștri ajung la înaltele lor funcții abia după ce sunt „convocați” la conferințele „Bilderberg”, una din cele trei mari organizații ale Noii Ordini Mondiale, alături de „Council on Foreign Relations” (Consiliul pentru Relații Externe) – „pepiniera” guvernului american încă din 1921 – sau de „Comisia Trilaterală”.

Câteva exemple de lideri promovați de „Bilderberg” și de Noua Ordine Mondială, în anii '90, sunt edificatoare.

În calitate de guvernator de Arkansas, Bill Clinton a fost invitat și a rostit o cuvântare la Conferința „Bilderberg” de la Baden-Baden, din Germania, în 1991. Un an mai târziu, în 1992, „necunoscutul” Bill Clinton a devenit președinte al Statelor Unite.

Tony Blair a fost invitat la Conferința „Bilderberg” din Grecia, în 1993. În iulie 1994, Blair a ajuns lider al Partidului Laburist din Marea Britanie, iar în 1997 prim-ministru.

Lordul George Robertson a fost chemat la Conferința „Bilderberg” din Scoția în 1998. Peste un an, în august 1999, Lordul Robertson a depus jurământul ca secretar general al NATO, organism al Noii Ordini Mondiale.

Lui Romano Prodi – cultivat de „Bilderberg” încă din anii '80 – i s-a propus, la reuniunea din Portugalia, în

iunie 1999, președinția Comisiei Europene. În același an, în septembrie 1999, Prodi a depus jurământul ca președinte al acesteia. Predecesorul său, Jacques Santer, fusese desemnat în mod similar: invitat la reuniunea anuală „Bilderberg” de la Baden-Baden (Germania), în 1991, el a devenit în 1995 președinte al Comisiei Europene.

Meyer Amschel Bauer (alias Rothschild) – care a fost, indiscutabil, și un mare vizionar – și-a dat seama că nu putea domina guvernele Europei doar prin „brațul financiar”. El mai avea nevoie de un „braț” care să acționeze subversiv pentru subordonarea guvernelor: „brațul societăților secrete”, al grupurilor anarhisto-teroriste, declanșatoare de revoluții și de lovituri de stat.

Rothschild, membru el însuși al grupului satanic „Hierarchy” – după cum arată Alice Bailey în „The Treatise on White Magic”, la pagina 412 – a finanțat crearea, la 1 mai 1776, a Ordinului Iluminiștilor („Ordo Illuminati”) de către Adam Weishaupt, preot iezuit și profesor de drept canonic la Universitatea Ingolstadt din Bavaria (Germania).

Noua Ordine Mondială – la care aspira Rothschild – a devenit motto-ul iluminiștilor.

După educația primită într-o mănăstire iezuită, Adam Weishaupt a intrat în conflict cu biserica catolică și a devenit elevul filozofului Moses Mendelsson, cel care l-a inițiat în gnosticism.

În 1770, Weishaupt a fost contactat de bancherul Meyer Amschel Bauer (Rothschild) și a primit sarcina să fondeze loja „Vechii Căutători de Lumină” din Bavaria, devenită ulterior „Ordo Illuminati”, cu 13 grade corespunzătoare celor 13 trepte ale piramidei masonice, care este tipărită și pe bancnota de un dolar american.

De la iezuiții catolici, Weishaupt a preluat sistemul de a spiona și de a face note informative și rapoarte

secrete. Tactica iluminiștilor lui Weishaupt de a spiona și a defăima i-au adus repede în rândurile noului Ordin pe cei mai puternici bancheri, industriași, dar și scriitori, artiști, regi și prinți.

Prin intermediul adeptilor – finanțați și controlați de Meyer Amschel Bauer (alias Rothschild) –, iluminiștii au început să joace rolul de „sfetnici” financiari și politici ai celor ce guvernau.

Secretul rămânea însă condiția primordială a Ordinului Iluminiștilor.

Adevărata ideologie a iluminiștilor lui Weishaupt apare în „Noul Testament Diabolic” care, datorită unui accident, a căzut în mâinile Poliției bavareze. La 11 octombrie 1785, s-a ordonat o percheziție la domiciliul lui Xavier Zwack, asistentul lui Weishaupt. S-au confiscat documente, precum și un plan care urmărea răsturnarea monarhiilor, a bisericii creștine și instaurarea unei Noi Ordini Mondiale. Lui Weishaupt i s-a retras titlul de profesor, dar între timp el a dispărut, continuându-și însă activitatea secretă în Franța, în „Loja Marelui Orient”. Aici s-a născut lozinca „Libertate, egalitate, fraternitate”.

La 16 iulie 1782 – cu șapte ani înaintea Revoluției Franceze din 1789 – la Wilhelmsbaden a avut loc un congres secret în care iluminiștii au fuzionat cu lojile masonice engleze și franceze. Poate mai important este că la Wilhelmsbaden s-a stabilit planul complotului așa-zisei „revoluții” din Franța. „Revoluția” Franceză din 1789 a fost riguros planificată de Ordinul Iluminiștilor încă de la Congresul de la Wilhelmsbaden din 1782.

Cursul secret al așa-zisei „Revoluții Franceze” a fost cunoscut doar de inițiați.

Marchizul de Mirabeau, care contractase mari datorii la bancheri, s-a apropiat de iluminiști prin intermediul lui Moses Mendelsson, mentorul lui Weishaupt.

Acesta l-a convins pe Mirabeau să-l atragă în complot pe moștenitorul tronului Franței, ducele d'Orléans, mare maestru în lojile albastre franceze – și să integreze aceste loji în „Loja Marelui Orient”. Mirabeau i-a atras și pus în legătură pe ducele d'Orléans și pe Talleyrand cu Weishaupt încă din 1773. Atragerea ducelui d'Orléans de partea iluminiștilor și a complotului „Revoluției Franceze” a fost esențială pentru reușita mișcării din 1789.

Iluminiștii lui Weishaupt și-au continuat infiltrarea subversivă atât în rândul guvernelor europene, în serviciile secrete, cât și în cadrul altor loji masonice, „fagocitând” în secolul al XIX-lea atât structurile oficiale, cât și secrete. Ulterior, mișcarea carbonară a lui Giuseppe Mazzini a luat locul iluminiștilor. Mișcarea carbonară îl avea printre lideri și finanțatori pe Carol Rothschild, fiul lui Meyer Amschel.

„Alianța Dreptilor”, o filială a organizației „Ordo Illuminati” pe care o frecventa și Karl Marx, s-a transformat ulterior în „Liga Comuniștilor”, atunci când Carol Rothschild l-a însărcinat și finanțat pe Karl Marx să redacteze „Manifestul Comunist”, având ca model programul „Alianței Dreptilor”.

Având sub control atât „brațul financiar”, cât și „brațul anarhisto-terrorist”, clanul Rothschild dispunea de un instrument perfect pentru a acționa din umbră asupra guvernelor și a conduce Europa și America către Noua Ordine Mondială.

Notă: În bibliografiile recomandate, lucrările sunt prezentate în ordinea accesibilității cărților, începând cu cele mai recente până la cele mai îndepărtate surse, conform practicii mai noi.

Partea I

Imperiul Rothschild

„Banul este Dumnezeuul timpului nostru,
iar Rothschild este profetul său.”

Heinrich Heine

(Anthony Sampson, „The Money Lenders”,
Penguin, 1985, p. 37)

MEYER AMSCHEL BAUER SAU ROTHSCHILD I

Hexagrama: Meyer Amschel Bauer devine „Rothschild“ („Steaua Roșie“)

În secolele al XIX-lea și al XX-lea, cuvinte ca „bancher internațional“ sau „Rothschild“ au exercitat o adevărată fascinație asupra guvernelor Europei și în mod special asupra celui al Statelor Unite.

Fascinația se datora, de regulă, convingerii că „bancherii internaționali“ cunoșteau și planificau ceea ce se afla „în spatele scenei politice“, că acest grup elitist deținea forța de „a face“ Istorie și că de „bunăvoința“ bancherilor internaționali depindeau PACEA sau RĂZBOIUL dintre state.

Totuși, în secolul al XIX-lea, președintele SUA Andrew Jackson – care s-a opus bancherilor internaționali și creării unei „Bănci a Americii“ privatizate în mâna acestora – i-a caracterizat pe bancherii internaționali drept un „cuib de vipere“, scriind că, dacă națiunea americană ar ști cu se ocupă aceștia, în realitate „am avea câte o revoluție în fiecare dimineață“.

În 1911 primarul New York-ului, John F. Hylan, a remarcat la rândul lui:

„Primejdia reală pentru republică este guvernul invizibil care, asemenea unei caracatițe uriașe, își întinde tentaculele în jurul orașelor, statelor federale și națiunii americane. Capul acestui mic grup de bănci este format de bancherii internaționali.“

Bazele acestui sistem s-au pus încă de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, atunci când în Europa dominau marile imperii, regatele, ducatele și principatele, între care avea loc un șir nesfârșit de războaie.

În acea perioadă, în Bavaria s-a remarcat un tânăr care avea să influențeze decisiv istoria următorilor 250 de ani: Meyer Amschel Bauer. Personalitatea lui a ajuns similară cu puterea, influența și bogăția. Devenit, prin schimbarea numelui, primul Rothschild dintr-o întreagă dinastie, Meyer Amschel Bauer a fost primul bancher internațional în sensul modern al cuvântului.

Meyer Amschel Bauer s-a născut la Frankfurt-pe-Main, în Germania, în 1743. Tatăl său, Moses Amschel Bauer, de origine kazahă, un cămătar internațional itinerant, negustor de aur și colecționar de monede vechi, își propusese să se stabilească în orașul unde i se va naște primul fiu. S-a întâmplat ca acel oraș să fie Frankfurt-pe-Main. Moses Amschel și-a ținut promisiunea și a deschis un magazin pentru împrumuturi financiare, de negustorie cu aur și achiziții de monede vechi, pe Judenstrasse, în cartierul evreiesc al orașului. Ca simbol al familiei, deasupra magazinului Moses Amschel a pus o hexagramă, o „Stea Roșie“ („rotschildt“) care avea caracter ocult.

În 1984, O. J. Graham a publicat lucrarea „The Six-Pointed Star“, care trasează istoria simbolului înainte de folosirea sa de către evrei până în timpurile moderne.

Astfel, în Evul Mediu, hexagrama a fost utilizată ca simbol de „Magicienii Arabi“, de „Vrăjitorii Druizi“ și de „Sataniști“. Una din cele mai vechi utilizări semnalate de O. J. Graham în cartea sa este simbolul în formă de hexagramă de pe pardoseala moscheii – datând din anul 1200 – descoperit pe locul unde se află astăzi orașul Tel Aviv (vezi Goldberg, M. Hirsh, „The Jewish Connection“, New York, Stein&Day, 1976, pagina 197).

În secolul al XII-lea, evreul ashkenazi Menahem ben Duji a utilizat, de asemenea, simbolul hexagramei (vezi Koestler, Arthur, „The Thirteenth Tribe“, New York, Random House, 1976, paginile 136-137).

Încă de la vârsta adolescenței, Meyer Amschel Bauer a dovedit un considerabil potențial intelectual și abilități pe care tatăl său, Moses Amschel, le-a canalizat în direcția schimburilor financiare și a tehnicilor bancare. Cu toate acestea, speranța secretă a tatălui era ca adolescentul Meyer Amschel să se pregătească pentru a deveni, într-o bună zi, rabin.

Câțiva ani după dispariția tatălui, la doar 13 ani, adolescentul Meyer Amschel a fost trimis la Hanovra, unde a devenit funcționar la „Banca Oppenheimer“. Timp de șapte ani, Meyer Amschel s-a inițiat în tehnicile bancare și s-a remarcat în domeniul investițiilor.

Reîntors la Frankfurt, Meyer Amschel a procedat mai întâi la schimbarea numelui. Deoarece „Stea Roșie“ devenise simbolul familiei, Meyer Amschel și-a modificat numele în Rothschild și a pus bazele unei bănci cu acest nume.

Prima treaptă spre putere: colecția numismatică l-a făcut pe Rothschild I „bancherul personal“ al prințului Wilhelm al IX-lea

Marea șansă s-a ivit după 1760, când Meyer Amschel și-a reluat legăturile cu generalul von Estorff, pe care îl cunoscuse la Hanovra, pe când lucra la „Banca Oppenheimer“. Generalul von Estorff, membru influent la curtea prințului Wilhelm al IX-lea de Hessa-Hanau (al cărui teritoriu includea și Frankfurtul) avea ca principală pasiune colecționarea de monede rare. Când Meyer Amschel „Rothschild“ a descoperit pasiunea de numismat și cunoștințele enciclopedice în domeniu ale lui von

Estorff, i-a oferit câteva exemplare rare din colecția de monede a tatălui său. Încântat, von Estorff l-a prezentat pe tânărul bancher prințului Wilhelm de Hessa-Hanau, care a achiziționat mai multe monede rare din colecția Rothschild.

Aceasta a fost prima tranzacție încheiată de Rothschild cu un prinț și o casă domnitoare. Apoi, Rothschild a încheiat afaceri și cu alți aristocrați europeni.

Prințul Wilhelm al IX-lea de Hessa-Hanau era mason, iar fratele său Carol – potrivit enciclopediei lui Katz, Jacob, „Jews and the Freemasons in Europe 1723-1939“, pagina 60 – „acceptase să conducă masoneria germană“. Membrii familiei de Hessa dirijau Loja „Strict Observance“ și făceau parte din aristocrația inițiată de Ordinul Ilumiștilor.

La Congresul ilumiștilor din 1782, de la Wilhelmsbad (Hessa), Loja „Strict Observance“ și-a schimbat numele în „Beneficient Knights of the Holy City“.

Prințul Wilhelm al IX-lea – ca nepot al regelui George al II-lea al Marii Britanii – se înrudea cu casa de Windsor și cu cele mai multe familii regale din Europa. El deținea o mare avere acumulată din „comerțul cu mercenari“, numiți „peacekeeping troops“ („trupe de menținere a păcii“), pe care îi „închiria“ familiilor regale înrudite, în situații de război. De pildă, rudele sale din casa de Windsor au „închiriat“ mercenari germani, care au luptat contra revoluției americane. Astfel, armata colonială britanică cuprindea mai mulți germani decât englezi. Trebuie spus că prințul Wilhelm al IX-lea a fost și un mare libertin: a avut peste 70 de copii nelegitimi. Numai „amanta“ oficială a prințului, von Lindenthal, îi „dăruise“ nu mai puțin de opt copii și ea conducea, practic, principatul.

Averea prințului i-a atras atenția lui Meyer Amschel Bauer, devenit bancher Rothschild. El și-a început planul

de atragere a prințului către banca sa vânzându-i monede rare, pietre prețioase și alte antichități.

În 1769, după o nouă vânzare de monede către prințul Wilhelm, Rothschild i-a scris, solicitându-i acordarea titlului de „Agent furnizor al prințului de Hessa-Hanau“, pe care Rothschild a primit-o imediat. Astfel, la 21 septembrie 1769, Rothschild a trecut pe frontispiciul băncii sale – cu litere de aur – înscrisul: „M. A. Rothschild, Agent al Curții Înălțimii Sale Serenisime, prințul Wilhelm de Hanau“. Rothschild a devenit, în felul acesta, bancherul personal al prințului Wilhelm al IX-lea (vezi și Dorsey, Herbert, „The Secret History of the New World Order“, paginile 2-3). În același timp, în secret, Rothschild și-a infiltrat informatorii printre servitorii prințului, care i-au raportat apoi toate mișcările și discuțiile de la Curtea de Hessa-Hanau.

În 1770, Meyer Amschel Bauer „Rothschild“ s-a însoțit cu Gutle Schnaper, fiica unui comerciant respectabil, Wolff Salomon Schnaper. Căsătoria s-a soldat cu cinci fii și cinci fiice. Băieții au primit numele fraților lui Rothschild: Amschel, Salomon, Nathan, Kalman (Carol) și Jacob (James).

De reținut: ca și tatăl lor, cei cinci fii Rothschild s-au inițiat în lumea afacerilor financiare de la frageda vârstă de 13 ani.

În același timp, Rothschild s-a mutat într-o casă nouă, fastuoasă, „Green Shield“, care găzduia, de fapt, două reședințe. Cea de-a doua reședință aparținea familiei Schiff. Un descendent al familiei Schiff – Jacob Henry Schiff – a fost trimis de familia Rothschild în Statele Unite în 1865. El a devenit cetățean american în 1870. În 1875, Jacob Schiff s-a căsătorit cu fiica bancherului Solomon Loeb, devenind astfel președintele „Băncii Kuhn, Loeb & Co“. Acest Jacob Schiff i-a finanțat pe japonezi în

războiul victorios cu rușii din 1904. Apoi a devenit principalul finanțator al „revoluției bolșevice”, cu 20 de milioane de dolari (o sumă enormă, care valorează astăzi, după unele estimări, circa 500 de miliarde de dolari). Interesant este că, în zilele noastre, un strănepot al lui Jacob Schiff, Andrew Schiff, s-a însurat cu fiica fostului vicepreședinte american Al Gore, Karenna Gore.

Planul Rothschild de dominație financiară a Europei

În 1773, în casa lui Meyer Amschel Bauer „Rothschild” a avut loc o importantă întâlnire secretă, în cadrul căreia s-a dezbătut un plan de control al finanțelor europene. Herbert Dorsey, în lucrarea „The Secret History of the New World Order”, susține că atunci s-a discutat problema controlului „Băncii Angliei”, prin intermediul căreia să se poată monitoriza finanțele Imperiului Britanic, cu consecințele de rigoare pentru finanțele mondiale.

„The Jewish Encyclopedia”, volumul al II-lea, pagina 496, arată că mai multe familii evreiești au adoptat „planul Rothschild”. Aceste familii, enumerate de enciclopedie, erau: Lazard, Stern, Speyer și Seligman. „Planul Rothschild” cuprindea ideea de a-i plasa pe cei cinci fii ai lui Meyer Amschel în principalele capitale financiare ale Europei – Londra, Paris, Berlin, Viena și Napoli – unde să dezvolte afaceri financiare, ceea ce i-ar fi permis familiei Rothschild să controleze bancar (și deci politic) întreaga Europă.

Jacob Katz, în cartea „Jews and Freemasons in Europe 1723-1939”, arată că mai multe familii evreiești au fost convinse de Rothschild să fondeze o lojă masonică la Frankfurt („Frankfurt Judenloge”), care includea familiile Adler, Speyer, Reisse, Sichel, Ellison, Hanau, Gesenheimer și Goldschmidt. Se pare că întemeietorul efectiv al

lojei a fost Isaac Hildesheim, care mai târziu și-a schimbat numele în Justus Hiller. Printre membrii importanți s-au numărat Michael Hess și dr. Ludwig Baruch. Cei mai mulți membri ai lojei din Frankfurt erau comercianți și lideri ai comunității evreiești din oraș (vezi Katz, Jacob, op. cit.).

În același timp, Meyer Amschel Bauer („Rothschild”) avea aliați bancari puternici la Köln și Hanovra: familiile Oppenheim și Oppenheimer.

Familia Oppenheim făcea parte, în secret, din Ordinul Ilumiștilor. „Bund der Gerechten” („Alianța Dreptilor”) – care l-a inclus printre membrii săi pe Karl Marx – era subordonată ilumiștilor bavarezi.

Printre membrii „Alianței Dreptilor”, pe lângă Karl Marx, se număra și Gumpel Oppenheim, care făcea parte din cercul restrâns al „inițiaților”. „Alianța Dreptilor” era finanțată de Rothschild, iar o rudă a lui Gumpel Oppenheim, Heinrich Oppenheim, a fost principalul organizator al revoluției de la 1848 din Germania. Istoriile oficiale ale partidelor comuniste acceptă că „Alianța Dreptilor” a fost un predecesor al comunismului.

Familia Oppenheimer din Hanovra era familia la banca căreia adolescentul Meyer Amschel Bauer își făcuse ucenicia și fusese inițiat în tainele meseriei de bancher.

În 1785 Frederic de Hessa-Kassel a murit, iar fiul său, prințul Wilhelm al IX-lea, a părăsit Hessa-Hanau pentru a se instala la Hessa-Kassel. Era cel mai bogat aristocrat din principatele germane și, posibil, din Europa datorită „comerțului cu mercenari” caracteristic familiei.

Meyer Amschel Bauer „Rothschild” l-a ademenit pe Wilhelm al IX-lea, cu ajutorul generalului von Estorff, speculându-i pasiunea de numismat și vânzându-i monede rare la prețuri mici. În acest timp, și-a infiltrat informatori printre servitorii prințului. Prin socrul său, Wolff Schnaper, un respectabil comerciant, Meyer Amschel a fost introdus

în anturajul unui personaj important de la curtea lui Wilhelm al IX-lea: Karl Buderus, consilierul financiar al prințului, pe care a reușit să-l convingă să-l desemneze, din „agent furnizor“ al curții, „bancher personal“ al lui Wilhelm al IX-lea. După unii autori, se pare că în desemnarea sa ca bancher personal al prințului legăturile oculte ale lui Meyer Amschel au jucat un rol important. Din acel moment, prințul Wilhelm al IX-lea a devenit „prima treaptă“ către putere a bancherului Meyer Amschel Bauer „Rothschild“.

Revoluția Franceză (1789) și deceniul următor l-au avantajat pe Rothschild din mai multe puncte de vedere. Finanțând în secret Revoluția Franceză, prin intermediul Ordinului Ilumiștilor, Rothschild a subminat puterea lui Ludovic al XVI-lea, încercând să subordoneze puterea regală puterii sale financiare. Bătălia de la Valmy – considerată de unii drept un mare succes al revoluționarilor francezi în fața armatelor prusaco-austriece (20 octombrie 1792) – nu a avut, în mod practic, loc. După un intens bombardament de artilerie, care a produs haos în rândul trupelor revoluționare franceze, aliații s-au retras în mod inexplicabil. Explicația esoterică a acestei bătălii – care a salvat Republica Franceză – este că ducele de Brunswick, comandantul aliaților, făcea parte din Ordinul Ilumiștilor și prezidase, cu 10 ani înainte, reuniunea secretă de la Wilhelmsbaden din 1782, unde se discutase planul Revoluției Franceze.

Un alt exemplu de abilitate politică și financiară a lui Rothschild este felul în care, prin intermediul lui Mirabeau și Talleyrand (ambii membri ai Ordinului Ilumiștilor), a reușit să-l manipuleze pe ducele Philippe d'Orléans (vărul regelui Ludovic al XVI-lea), căruia i s-a sugerat că va ocupa tronul Franței dacă va sprijini acțiunea ilumiștilor. Philippe d'Orléans a acceptat să intre în Ordinul Ilumiș-

tilor și și-a cheltuit apoi întreaga avere „sponsorizându-i“, a votat pentru decapitarea regelui Ludovic al XVI-lea (deși îi era rudă apropiată), pentru ca, în final, ilumiștii să declare Franța republică și să-l decapiteze pe duce, poreclit pe atunci Philippe-Égalité.

Pe de altă parte, războiul și marea instabilitate din Franța au făcut ca prețul bunurilor importate din Marea Britanie de „Sfântul Imperiu Romano-German“ să crească amețitor. Importarea acestor bunuri era una din specialitățile lui Rothschild. Astfel, Revoluția Franceză a devenit profitabilă și din acest punct de vedere. Mai mult, în jurul anului 1800, Meyer Amschel Bauer l-a trimis pe cel mai isteț dintre fiii săi, Nathan, în Marea Britanie, ca să înființeze o bancă a familiei Rothschild la Londra. Nathan – care s-a dovedit la fel de întreprinzător ca Meyer Amschel – a devenit, în scurt timp, unul dintre cei mai puternici și influenți oameni din Europa, marcând prin personalitatea sa perioada 1815-1830.

Între timp, credincios politiciii sale de infiltrări secrete, Rothschild a reușit să penetreze serviciul poștal dintre Viena și Bruxelles, care data de pe vremea împăratului Maximilian I (1516). Serviciul poștal, care acoperea toată Europa Centrală, a început să-i furnizeze lui Rothschild informații confidențiale, culese prin deschiderea corespondenței. Acest gen de fraudă poștală – violarea corespondenței – i-a permis lui Rothschild să intre în posesia multor secrete diplomatice și financiare, pe care apoi le-a exploatat ca bancher. Totodată, prudent, Rothschild și-a înființat propriul sistem poștal, astfel încât nimeni să nu-i poată afla secretele.

Prin aceste manevre, Rothschild a devenit, aproape peste noapte, unul dintre oamenii cei mai bine și mai rapid informați din lume. Paradoxal, tocmai constituirea unui sistem poștal propriu – folosit apoi repede de tot mai mulți

diplomați, bancheri și aristocrați – i-a adus lui Rothschild titlul de „agent imperial al coroanei” în 1800. Acest titlu era un fel de pașaport, care îi permitea purtătorului să circule liber pe teritoriul „Sfântului Imperiu Romano-German” și să încheie tranzacții cu arme.

Primele „inginerii financiare”: din averea prințului Wilhelm al IX-lea, Rothschild l-a finanțat pe ducele de Wellington contra lui Napoleon

Marea ocazie s-a ivit însă în 1803.

Regele Danemarcei, unul dintre verii prințului Wilhelm al IX-lea, a solicitat un împrumut, dar Wilhelm a refuzat să-l împrumute direct pentru a nu-și trăda marea avere. Rothschild a aflat de afacere și, prin intermediul lui Buderus, a propus să acorde el împrumutul, dar în mod anonim. Prințul Wilhelm a găsit ideea lui Rothschild excelentă. Ulterior, alte șase împrumuturi au fost tranzacționate în același fel la Rothschild, a cărui avere și reputație de bancher au crescut considerabil.

După venirea lui Napoleon la putere, prințul Wilhelm al IX-lea a declinat propunerea de colaborare a împăratului Franței și s-a refugiat în Danemarca. Astfel a ajuns uriașa avere a familiei de Hessa-Kassel în administrarea secretă a lui Rothschild, bancherul personal al prințului.

O cantitate considerabilă de aur, pietre prețioase, colecția numismatică și mulți bani au fost depozitate la banca lui Rothschild din Frankfurt. O sumă de 600 000 de lire a fost încredințată de Meyer Amschel lui Nathan, care a luat-o cu el la Londra. După ce și-a înființat propria bancă, Nathan Rothschild a finanțat din această sumă operațiunile militare ale ducelui de Wellington contra lui Napoleon. Lucru cu atât mai ușor cu cât în Imperiul Britanic domnea casa de Windsor, care descindea direct din casa de Hanovra. Profituri imense au fost obținute și

din vânzarea ilegală a aurului depus ca garanție pentru împrumuturi.

Acesta a fost începutul averii uriașe a familiei Rothschild, care controla o mare parte din finanțele Europei prin băncile înființate în principalele centre europene ale timpului, conduse de cei cinci fii ai lui Meyer Amschel Rothschild: Nathan (Londra), Amschel (Berlin), Salomon (Viena), Jacob (Paris) și Carol (Napoli).

După ce Napoleon a constituit Confederația Rinului, care includea și Frankfurtul, l-a desemnat pe generalul Lagrange să stabilească oficial averea prințului Wilhelm al IX-lea și să o confiște. Meyer Amschel și Buderus, folosind apartenența ocultă la iluminiști a generalului Lagrange, au prevenit însă dezastrul. Lagrange l-a mințit pur și simplu pe Napoleon, susținând că averea lui Wilhelm al IX-lea consta doar din 42 de căruțe cu aur. Escrocheria a fost însă repede descoperită, iar locul lui Lagrange a fost luat de un danez, Karl von Dalberg. Însă Napoleon nu bănuia că Dalberg devenise prinț elector la Darmstadt, la propunerea lui Meyer Amschel și Buderus. Astfel, Meyer și Buderus și-au continuat liniștiți afacerile, sub protecția, de data aceasta, a lui Dalberg.

Cu toate acestea, Meyer Amschel prefera să țină două registre de contabilitate: unul oficial și altul secret. Aproape jumătate din casele regale și princiare ale Europei continuau să plătească pentru „mercenarii” germani, furnizați de prințul Wilhelm al IX-lea. Dar sumele erau acum încasate de Rothschild.

Finanțarea societăților oculte: „Tugendbund” („Liga Virtuții”)

Continuând finanțarea secretă a societăților oculte – precum Ordinul Iluminiștilor – Meyer Amschel s-a implicat și în susținerea lui „Tugendbund League” („Liga

Virtuții"). Fondată în 1786, „Liga Virtuții“ a fost reorganizată în 1808 de baronul von Stein, având printre membri pe Mirabeau, von Humbolt și von Gentz, ultimul un important agent al lui Meyer Amschel. „Liga Virtuții“ urmărea, pe lângă obiective „moral-științifice“, și unele scopuri pur politice, antibonapartistice. Thomas Frost, în lucrarea „The Secret Societies of the European Revolution“, scrie în legătură cu „Liga Virtuții“:

„Membrii s-au înmulțit repede, astfel încât Liga a ajuns să numere printre adepții săi oameni politici importanți ai vremii, mulți ofițeri de grad superior, ca și un număr considerabil de scriitori, artiști și savanți. Centrul era la Berlin, prezidat de Stein, care exercita controlul Ligii prin intermediul comitetelor locale, precum și o autoritate care emana din surse rămase oculte.“

Prințul Wilhelm al IX-lea activa și el în „Liga Virtuții“, alături de Buderus, consilierul său financiar. Meyer Amschel și cei cinci fii bancheri erau printre principalii finanțatori ai Ligii, asumându-și și rolul de „mesageri“ poștali ai prințului Wilhelm al IX-lea.

Napoleon a simțit imediat primejdia și a reușit să suprima „Liga Virtuții“, aflată sub protecția „Lojii Hanovra“. Când a fost dizolvată, membrii săi au intrat repede în alte societăți oculte, finanțate de Rothschild și fiii: „Black Knights“, „The Knights of the Queen of Prussia“ și „The Concordists“.

În 1818, a doua „Tugendbund“ a reapărut ca „Burschenschaft“, o asociație a studenților care, între altele, a introdus artele marțiale în universități.

În 1810, banca lui Rothschild a devenit „Meyer Amschel Rothschild și fiii“.

În același an, Rothschild i-a acordat un împrumut considerabil lui Dalberg pentru a încuraja trecerea la baptism a fiului lui Napoleon.

Cum vremurile se schimbau, Rothschild a căutat un aristocrat mai tânăr ca Wilhelm al IX-lea, care să-i propulseze planurile politice privind noua ordine în Europa. L-a găsit în persoana prințului austriac Klemens von Metternich, care, în 1809, devenise ministrul de Externe al Imperiului Habsburgic și care a fost omul politic-cheie din Europa până în 1848.

Testamentul lui Meyer Amschel Bauer

La 19 septembrie 1812, Meyer Amschel a murit, lăsând în urmă un adevărat imperiu financiar prin cele cinci bănci – de la Londra, Berlin, Paris, Viena și Napoli – conduse de fiii săi, care au continuat opera politică și financiară a tatălui: au finanțat oameni și evenimente politice pentru a stăpâni viitorul Europei. Trei mari imperii – britanic, francez și habsburgic – depindeau financiar la acea vreme de imperiul bancar al lui Rothschild, adevărata putere în Europa, „puterea banilor“.

Înainte să moară, Meyer Amschel a redactat un „Testament“ care reglementa raporturile din imperiul financiar lăsat moștenire. „Testamentul“ financiar excludea total fiicele, pe soții acestora și urmașii lor din conducerea imperiului financiar Rothschild, lăsând toată puterea fiilor săi direcți. Deși „Testamentul“ lui Rothschild urma să rămână strict secret, cu timpul s-au dezvăluit unele din prevederile sale. Frederic Morton, în lucrarea „The Rothschilds“, prezintă câteva.

- 1) Toate funcțiile de conducere din băncile Rothschild urmau să fie deținute de descendenții în linie masculină, dar nu pe bază de vot, ci prin desemnare. Fiul cel mare urma să conducă și să ia

hotărâri dacă frații nu luau în majoritate o altă decizie. Datorită acestei excepții prevăzute de Rothschild, Nathan – al doilea dintre fiii lui Meyer Amschel –, care dovedise calități financiare și politice excepționale, a fost recunoscut drept noul „cap” al imperiului financiar Rothschild.

- 2) Membrii familiei trebuiau să respecte cu strictețe principiile căsătoriei în cadrul familiei, fiindu-le permis doar mariajul cu verii lor de gradul întâi sau doi. În felul acesta, Meyer Amschel spera să păstreze intactă averea familiei. Mai târziu însă, când alături de Rothschild s-au ridicat și alte familii de bancheri evrei, s-au îngăduit și căsătoriile în afara familiei. Membrii familiei Rothschild s-au putut astfel alia cu alte familii de bancheri care alcătuiau „noua elită”.
- 3) Moștenitorilor Rothschild le era interzis „în modul cel mai explicit și în orice circumstanțe” să facă public orice inventar al averii. De asemenea, se interzicea cu desăvârșire orice acțiune legală care putea atrage publicarea de date privind averea familiei, deschisă de unul sau altul dintre moștenitori. Acela care ar fi nesocotit această prevedere urma să fie privit ca un contestatar al testamentului și ar fi suferit consecințele de rigoare.
- 4) Relațiile din familie urmau să fie de „parteneriat”, descendentele, împreună cu soții și moștenitorii lor, urmând să primească proprietăți imobiliare, dar să fie excluse total de la afacerile financiare.

Din cele menționate rezultă câteva principii care au fost respectate cu sfințenie de moștenitorii Rothschild:

- a) secretul total asupra afacerilor familiei și a averii ei reale;

- b) distanțarea față de orice guvern și autoritate legală privind averea familiei;
- c) caracterul „misogin” al „Testamentului”.

Fiu de cămătar și negustor de aur și pietre prețioase, Meyer Amschel Bauer – devenit Rothschild prin preluarea în nume a simbolului familiei – a reușit într-o viață să creeze nu o bancă, ci o structură de bănci, practic un imperiu financiar, de care depindeau celelalte mari imperii pământene ale timpului: britanic, francez și habsburgic.

Acest „braț financiar” a fost completat însă de un „braț ocult”, format din societăți secrete de stânga și de dreapta, cu care imperiul Rothschild a subminat considerabil societatea timpului, urmărind cu tenacitate formarea unei Noi Ordini Mondiale.

Bibliografie

- Mohr, Gordon, „The Hidden Power Behind Freemasonry”, Burnsville, Weisman Pub., 1990.
- Read Wilson, Derek, „Rothschild, the Wealth and Power of a Dynasty”, New York, Charles Scribner, 1988.
- Sampson, Anthony, „The Money Lenders”, Middlesex, Penguin Books, 1985.
- Graham, O. J., „The Six-Pointed Star”, New Puritan Library, 1984.
- Golberg, M. Hirsch, „The Jewish Connection”, New York, Stein and Day, 1976.
- Koestler, Arthur, „The Thirteenth Tribe”, New York, Random House, 1976.
- Katz, Jacob, „Jews and Freemasons in Europe. 1723-1939”, Cambridge, Mass., Harvard University Press, 1970.

CEI CINCI „VRĂJITORI“ ROTHSCILD AI FINANTELOR

Nathan Rothschild, blocada antinapoleoniană și bătălia de la Waterloo

După moartea lui Meyer Amschel, conducerea familiei și a imperiului financiar i-a revenit lui Nathan Rothschild. Deoarece era al doilea născut dintre frați, aceasta părea la prima vedere o derogare de la „Testamentul“ lui Meyer Amschel. Dar bătrânul Meyer prevăzuse și acceptase acest gen de excepții, solicitând doar unanimitatea fraților în recunoașterea noului șef al familiei. Și Nathan nu a dezamăgit. Dimpotrivă.

În 1800, când Meyer Amschel l-a trimis în Marea Britanie, Nathan s-a stabilit mai întâi la Manchester, centru important al industriei de confecții. În 1804, acesta s-a mutat la Londra. Considerând că averea și reputația îi permiteau, Nathan s-a căsătorit cu Hannah Cohen. Clanul Cohen reprezenta una dintre cele mai bogate familii evreiești din Amsterdam, iar Salomon Cohen era unul dintre cei mai respectați oameni de afaceri din Londra. Sora lui Hannah Cohen, Judith, s-a căsătorit cu unul dintre cei mai importanți evrei masoni ai timpului, Moses Montefiore, prieten și colaborator al lui Nathan Rothschild (sora lui Nathan, Henrietta, s-a căsătorit, la rândul ei, cu un alt Montefiore).

Nathan Rothschild devenise, între timp, mason: aparținea „Lojei Emulației“ („Lodge of Emulation“) din Londra.

O mare parte din averea lui Nathan a fost dobândită prin specularea blocadei instituite de Marea Britanie contra lui Napoleon.

Deoarece traficul bunurilor comerciale peste blocada engleză impunea existența unui agent propriu care să opereze de partea cealaltă a blocadei, la Paris, Nathan – prin intermediul relațiilor oficiale ale lui Dalberg, protectorul din Germania al familiei – a obținut un pașaport francez pentru fratele său James. Astfel, James a părăsit Germania și s-a stabilit la Paris ca bancher.

Apoi Nathan și-a asigurat o legătură importantă în guvernul Majestății Sale: ministrul de Finanțe, John Herries. Acesta a devenit unul dintre colaboratorii apropiați ai lui Nathan, a intervenit în repetate rânduri în favoarea lui, păstrând secretul colaborării lor și al colosalei averi acumulate, în scurt timp, de Nathan.

Una din primele „lovituri” financiare date de Nathan – pe care chiar a socotit-o printre cele mai mari afaceri ale timpului – a plecat de la un „pont” vândut de John Herries. Armata britanică – condusă de ducele de Wellington – se găsea în Spania, gata să atace trupele lui Napoleon, dar nu dispunea de fonduri financiare ca să poarte războiul, iar guvernul britanic traversa o perioadă de criză. Nathan știa cum se putea rezolva o astfel de situație. „The East India Company”, care făcea un înfloritor comerț clandestin cu droguri în Asia, vindea aur, dar la un preț pe care guvernul Marii Britanii nu-l putea achita. Nathan a cumpărat suficient aur de la „The East India Company”, pe care l-a vândut guvernului britanic cu plata în rate, cu o dobândă corespunzătoare. El a realizat un profit considerabil. Mai mult: s-a oferit să livreze aurul ducelui de Wellington, afacere destul de dificilă datorită blocadei antibonapartistă. Planul lui părea, la prima vedere, incredibil. Dar Nathan a convins guvernul britanic să-l accepte. De altfel, nu exis-

tau alte variante pentru a veni în ajutorul lui Wellington și al armatei sale din Spania. Astfel, planul lui Nathan a intrat în funcțiune, dovedind că Rothschild era un adevărat geniu al „ingineriilor financiare” la nivel internațional. Mai întâi, James Rothschild – pe baza recomandării lui Dalberg – s-a adresat direct lui Napoleon, declarând că Nathan, ca bancher, dorea să exporte o mare cantitate de aur în Franța, dar guvernul britanic era îngrijorat de acest export, care constituia o lovitură pentru blocadă și pentru Londra. În plus, avantajă Franța. Napoleon și guvernul francez s-au lăsat „intoxicați”, iar Poliția franceză a primit ordinul să acopere transportul clandestin de aur către banca lui James din Paris. Ulterior, aurul lui Nathan – care provenea de la „The East India Company” din vânzarea drogurilor în China – a fost schimbat la Paris pe bani „lichizi”, care i-au fost trimiși în Spania lui Wellington.

Să observăm că, în această „inginerie financiară” a lui Nathan, guvernul britanic și cel francez colaboraseră fără să-și dea seama, „spărgând” de două ori blocada instituită. Este drept că unii oficiali francezi, mai lucizi, deveniseră bănuitori. Dar rapoartele lor au fost ignorate de Napoleon, care credea că dădea o lovitură Marii Britanii. În realitate, și-o dăduse lui însuși. În urma acestei „inginerii financiare” concepute de Nathan la Londra, James a început să fie mai atent urmărit la Paris. La fel și Carol în Italia (implicat și el în afacere). Cu banii primiți de la Nathan – prin intermediul lui Napoleon – ducele de Wellington a putut să-și plătească trupele, care i-au învins pe francezi în marea bătălie de la Waterloo. Ducele însuși a devenit un prieten apropiat al familiei lui Nathan Rothschild.

Astfel, Nathan „a regizat” – cu o uimitoare imaginație – una dintre marile „inginerii financiare” ale timpului, care și-a făcut efectul militar și politic la Waterloo, cea mai

importantă bătălie din secolul al XIX-lea. În urma acestei bătălii, Marea Britanie și-a câștigat rolul de arbitru pe continent pentru tot restul secolului. De aceea, putem spune că bătălia de la Waterloo a avut trei „actori” principali: Napoleon, ducele de Wellington și... Nathan Rothschild.

Firește, manualele de istorie convențională ignoră „ingineria financiară” care a făcut posibilă victoria englezilor la Waterloo, precum și rolul – cel puțin la fel de important ca al ducelui de Wellington – jucat de Nathan Rothschild cu această ocazie.

Pe de altă parte, bătălia de la Waterloo a fost exploatată de Nathan Rothschild la Bursa din Londra prin manipularea într-un mod genial a informației privind învingătorul. Ca și Meyer Amschel, Nathan dispunea de un serviciu secret cu rezidenți și curieri, bine plasați diplomatic, financiar și militar. Viteza cu care circulau informațiile secrete destinate lui Nathan Rothschild era de-a dreptul impresionantă, iar bătălia de la Waterloo constituie un exemplu tipic. Frederic Morton scrie în lucrarea „The Rothschilds”, pagina 94:

„Diligentele lui Rothschild străbăteau în mare viteză drumurile mari; ambarcațiunile lui Rothschild traversau într-un timp record Canalul Mânecii; agenții lui Rothschild mișunau în penumbra străzilor. Ei transportau bani «lichizi», titluri de proprietate, scrisori confidențiale, dar mai ales informații secrete... Și, bineînțeles, nu era informație mai prețioasă decât soarta bătăliei de la Waterloo.”

De bătălia de la Waterloo depindea soarta continentului european pentru o bună bucată de timp. Dacă armata lui Napoleon ar fi învins, Franța ar fi rămas stăpâna de necontestat a Europei. Dacă Napoleon ar fi pierdut bătălia, atunci Marea Britanie ar fi devenit prima putere în Europa și arbitrul conflictelor majore, deținând astfel „echilibrul

puterii” pe bătrânul continent. Pentru această bătălie decisivă, Nathan și-a plasat din timp agenții în ambele tabere, pentru a dispune de un tablou complet și cât mai fidel al luptei. Agenții trebuiau să scrie adevărate buletine de informații militare ale bătăliei, din punctul de observație al fiecăruia. Unii erau plasați chiar în cele două state-majore.

În după-amiaza zilei de 15 iunie 1815, un agent al lui Rothschild a traversat în mare grabă Canalul Mânecii, aducând vestea despre învingător.

Pentru a fi cât mai aproape de eveniment, Nathan Rothschild s-a deplasat personal și a așteptat agentul la Folkstone. După ce acesta i-a prezentat raportul bătăliei și i-a înmănat mai multe hârtii, Nathan s-a întors în viteză la Londra, mergând direct la „Stock Exchange” (Bursa).

Când Nathan Rothschild a ajuns la Bursă, speculațiile pe marginea bătăliei de la Waterloo erau în toi. Fără a trăda nici cea mai mică emoție, Nathan a trimis semnalele prestabilite către agenții săi bursieri. Imediat, aceștia au aruncat pe piață acțiuni „English Consul”, simulând astfel că englezii au pierdut bătălia.

La bursa londoneză vânzarea acțiunilor „English Consul” a fost interpretată drept o scădere a lor. „Rothschild știe”, „Wellington a pierdut la Waterloo”, se auzea din toate părțile, în timp ce pe chipul lui Nathan – prezent pe tot timpul speculației în clădirea bursei – nu se putea citi nimic.

Toți ceilalți agenți de bursă au început să vândă cu frenezie acțiuni „English Consul”, care în câteva ore au ajuns la valoarea de cinci cenți.

În același timp, ca urmare a strategiei sale bursiere, alți agenți ai lui Nathan cumpărau toate acțiunile de cinci cenți.

După câteva ore, a căzut „bomba”: Wellington câștigase bătălia de la Waterloo! Cota acțiunilor „English Consul” a urcat vertiginos, atingând valori amețitoare.

Nathan Rothschild a început să vândă acțiunile cumpărate cu cinci cenți la noile valori.

Peste noapte, averea lui Nathan Rothschild – care era și așa imensă – a crescut de peste 20 de ori numai din manipularea abilă a unei informații vitale: învingătorul de la Waterloo!

După ce a finanțat bătălia de la Waterloo și prăbușirea definitivă a lui Napoleon, influența lui Nathan Rothschild asupra guvernului Marii Britanii a devenit copleșitoare, dar ascunsă opiniei publice. Nathan Rothschild era consultat de guvern în toate deciziile importante într-o epocă când Marea Britanie se transformase în cea mai importantă putere europeană. Și, deci, mondială.

1815-1848: „epoca Metternich” sau „epoca Rothschild”?

În perioada următoare, 1815-1848, Nathan a avut ca principal aliat pe prințul Klemens von Metternich, ministrul de Externe al Imperiului Habsburgic și unul dintre cei mai importanți „antibonapartiști”. Metternich a jucat un rol principal în Europa perioadei de la sfârșitul imperiului napoleonian până la 1848, momentul revoluțiilor masonice din Europa.

Ca de obicei, Nathan și-a strecurat un om în imediata apropiere a lui Metternich. Acesta era Frederic von Gentz, membru al „Tugendbund” („Liga Virtuții”), lojă masonică finanțată de familia Rothschild. Gentz a avut rolul de „mână dreaptă” a lui Metternich în toate deciziile politice ale prințului austriac. Metternich avea însă un punct slab: era lipsit de experiență financiară. Dar Gentz, cu ajutorul sfaturilor lui Nathan, a dovedit o abilitate de-

sebită în afacerile financiare ale lui Metternich. Pe de altă parte, Gentz a procedat la aplicarea altei metode favorite a lui Nathan, mituirea servitorilor din casa Metternich, care s-au transformat repede în „informatorii” săi.

Astfel, din 1814, Metternich a devenit un aliat important al familiei Rothschild. Congresul de la Viena din 1815 avea să o confirme.

La Londra, influența lui Nathan era atât de mare încât un oficial prusac declarase malițios:

„Când Rothschild trage un pârț, toată Banca Angliei tremură.”

Între timp, Nathan și-a schimbat numele băncii în „N. M. Rothschild and Sons” și s-a instalat într-un nou sediu, „New Court”. Nathan a murit în 1836 (conform unor informații, otrăvit).

Rothschild: „Dreptul divin al regilor a fost răsturnat de dreptul divin al banilor.”

Al doilea dintre frați, Salomon, a fost trimis de bătrânul Meyer Amschel Bauer „Rothschild” la Viena. Ca toți frații săi, Salomon a arătat un talent precoce în afacerile financiare. Spre deosebire de toți ceilalți membri ai familiei Rothschild, Salomon s-a dovedit însă și un talent în diplomatie. Acest lucru a contat mult în trimiterea lui la Viena. Imperiul Habsburgic era unul al „protocoalelor” și „formulelor diplomatice”, mai bine stăpânite de un diplomat decât de un bancher.

Deși familia Rothschild căuta mai de mult o apropiere financiară de Imperiul Habsburgic, Salomon a fost cel care a spart „gheața” tocmai datorită „diplomației” sale înnăscute.

Prima mișcare strategică a lui Salomon la Viena a fost apropierea de Frederic von Gentz – „mâna dreaptă” a lui Metternich, membru în societatea secretă „Tugendbund” („Liga Virtuții”) finanțată de familia Rothschild și colaboratorul de la Viena al lui Nathan – care i-a deschis porțile la curtea din Viena. Totodată, Salomon a început să finanțeze cercurile de ilumiști din Viena.

În 1816, casa de Habsburg a acordat titluri nobiliare lui Salomon și fraților săi: Amschel fiul (din Frankfurt), Carol (din Napoli) și James (din Paris). Era o recunoaștere, dar și o încununare pentru familia Rothschild.

În 1818, la Congresul de la Aix-la-Chapelle (Aachen) s-a pus în discuție viitorul Europei postnapoleoniene. Salomon, Carol și Metternich, împreună cu Gentz, au participat la acest congres. Gentz a primit toate discursurile ținute de participanți, atrăgându-și porecla de „secretarul Europei”. Una din afirmațiile lui Salomon Rothschild, făcută în discursul de la Congres, i-a șocat pe mulți participanți:

„Dreptul divin al regilor a fost răsturnat de dreptul divin al banilor.”

Perioada 1814-1848 a fost denumită și „epoca Metternich”. Dar această perioadă ar putea fi denumită și „epoca Rothschild” judecând după influența familiei la principalele curți europene.

În 1822, Salomon, Gentz, Metternich și Carol au participat la Congresul de la Verona. Acest congres european a fost manipulat în întregime de familia Rothschild. Salomon Rothschild a căpătat dreptul de a finanța prima rețea feroviară central-europeană, o mare afacere a timpului. Austriecii au început să spună, în mod ironic, că Imperiul Habsburgic era condus de împăratul Ferdinand și de „regele Salomon”. O dovadă, desigur, a percepției

colective. Salomon a achiziționat minele de cărbune și fier de la Vitkovitz. În 1843, a dobândit dreptul de a achiziționa pământ și a cumpărat proprietăți întinse în Austria. A obținut apoi concesiunea minelor de mercur. Cum singurele depozite de mercur din Europa se aflau în Spania, aparținând tot familiei Rothschild, Salomon a creat astfel primul monopol mondial asupra unui metal-cheie în faza primei revoluții industriale.

„Antenele” Rothschild se întindeau până în Rusia. Țarul Alexandru I i-a conferit „Ordinul Vladimir” lui Salomon Rothschild pentru activitatea sa în slujba Imperiului Rus.

Personalități artistice de marcă elogiau casa Rothschild. Astfel, Gioacchino Rossini a compus operele „Cenușăreasa” și „Wilhelm Tell” în onoarea lui Salomon și a lui James Rothschild.

James Rothschild și afacerea „Ouvrard – Baring Brothers”

Un rol european la fel de important a avut și James (Jacob). După decesul lui Nathan (1836), cu acordul fraților Rothschild, James a preluat conducerea clanului.

În cursul războaielor napoleoniene, datorită blocajului, James a călătorit permanent pe rute clandestine, între Paris și Londra, pentru a susține rețeaua de trafic ilegal condusă de Nathan de la Londra. După prăbușirea lui Napoleon, James a devenit o figură tot mai importantă în elita franceză. În ciuda revoluției și a schimbărilor ulterioare din Franța, James Rothschild și-a consolidat permanent poziția. A avut legături foarte bune la curtea dinastiei de Bourbon – între alții pe contele de Ville, prin care James l-a finanțat pe regele Ludovic Filip. În cursul războaielor napoleoniene, James a fost și finanțatorul revoluționarilor (insurgenților) spanioli care luptau contra lui Bonaparte

(agentul său din Madrid era un anume Belin). Dar James a dobândit un statut dominant la curtea Franței abia după afacerea „Ouvrard – Baring Brothers“.

În 1817, Franța a negociat un împrumut substanțial de la Banca „Ouvrard“ din Paris și de la Banca „Baring Brothers“ din Londra. În anul următor, guvernul francez a solicitat un nou împrumut celor două bănci. Cum titlurile lansate cu această ocazie pe piața Parisului de „Ouvrard“ și „Baring Brothers“ erau în continuă creștere, pentru familia Rothschild apărea pericolul potențial ca guvernul francez să lucreze în continuare cu cele două bănci, scăpând influenței celor cinci frați.

La 5 noiembrie 1818, titlurile emise de guvernul francez și-au pierdut brusc valoarea. Cu fiecare zi care trecea, valoarea titlurilor scădea, fără să existe vreo explicație. Apoi au început să scadă și alte titluri emise de guvernul francez. Atmosfera la curtea lui Ludovic al XVIII-lea devenise tensionată. Singurii care își păstrau calmul erau James și Carol Rothschild. Mulți începuseră să se gândească că autorii „panicii“ de la Bursa din Paris ar putea fi frații Rothschild. Exista bănuiala, dar nici un fel de dovadă. Și totuși! În octombrie 1818, agenții de la Bursa din Paris ai lui James și Carol Rothschild cumpăraseră o mare cantitate din titlurile de proprietate emise de guvernul francez prin intermediul băncilor „Ouvrard“ și „Baring Brothers“. Aceasta a dus la o nouă creștere a valorii titlurilor de proprietate. Însă, la 5 noiembrie 1818, agenții lui James și Carol au aruncat pe piață titlurile de proprietate, atât la Paris, cât și în alte centre financiare din Europa, provocând o scădere a valorii lor și generând „panică“ la Bursa din Paris.

A urmat o invitație la o întâlnire discretă cu regele Ludovic al XVIII-lea și „apele“ s-au calmat la Bursa din Paris. James Rothschild își recâștigase controlul asupra

Franței. În plus, devenise „omul indispensabil“ pentru guvernul francez în toate hotărârile politice.

Loviturile financiare date de Nathan în Marea Britanie (1815) și de James la Paris (1818) sunt doar două din cele „orchestrate“ de frații Rothschild în Europa secolului al XIX-lea, pentru a-și putea asigura controlul asupra celor mai importante guverne și astfel a le influența politic.

Biograful Frederic Morton observa cu acuitate în lucrarea „The Rothschilds“, paginile 18-19, unul din secretele majore ale reușitei acestor bancheri:

„Deși controlează corporații industriale, comerciale, miniere ori turistice, nici una dintre ele nu poartă numele Rothschild. Fiind întotdeauna parteneri privați, băncile familiei n-au simțit nevoia să facă – și nici nu au făcut vreodată publică – vreo bilanță anuală sau să redacteze vreun raport asupra condiției lor financiare.“

Această tehnică de „secretizare“ – pe care frații Rothschild au urmărit-o și în politică – corespunde „Testamentului“ bătrânului Meyer Amschel Bauer. La punctul trei din testament – cum am văzut – stătea scris: „Este total interzis moștenitorilor Rothschild, în modul cel mai explicit și în orice circumstanțe, să facă public orice inventar al averii.“

James Rothschild a menținut „secretomania“ din „Testamentul“ bătrânului Meyer Amschel Bauer. Ca și fratele său Salomon în Austria, James a devenit un pionier al căilor ferate. De asemenea, a achiziționat faimoasele podgorii franceze „Laffite“. Banca sa din Paris – „Rothschild Frères“ – a devenit, mai ales după lovitura de la Bursă din 1818, cea mai respectată și mai puternică bancă din Franța. Ca și Salomon, James s-a implicat în afaceri cu Imperiul Rus, primind de la țarul Alexandru I „Ordinul

Vladimir pentru serviciu credincios“. În același timp, James a devenit unul dintre membrii organizației „Société d'Antiquité“.

În spiritul și legea „Testamentului“ lui Meyer Amschel Bauer – de a menține toată averea într-un cadru strict familial –, James s-a însurat cu propria nepoată, Betty Rothschild, fiica fratelui său Salomon.

În 1820, datorită unui intens lobby al lui Metternich, Nathan a primit postul de consul al Austriei la Londra. Doi ani mai târziu, în 1822, prin intervenția aceluiași Metternich, și James a devenit consul al Austriei la Paris. Astfel, familia Rothschild controla total din punct de vedere informativ Imperiul Habsburgic, care recurgea, de regulă, la sistemul poștal al familiei Rothschild, cel mai rapid și eficient din epocă pentru Europa Centrală. Imperiile britanic, francez, rus și habsburgic apelau și ele deseori la sistemul poștal Rothschild pentru mesaje mai importante.

Este ușor de imaginat câte secrete de stat s-au scurs către rețeaua de spionaj a bancherilor Rothschild doar din lectura mesajelor guvernamentale confidentiale.

Carol Rothschild, finanțator al Carbonarismului lui Giuseppe Mazzini

Al patrulea Rothschild – Carol (Kalman) – a fost trimis de familie la Napoli, în 1821, pentru a supraveghea utilizarea unui împrumut acordat de familie lui Metternich, care își trimisese trupele să înăbușe o rebeliune.

Stabilit definitiv la Napoli, Carol s-a dovedit la fel de ingenios ca și frații săi în „inginerii financiare“ cu mari efecte politice.

Carol este acela care a aranjat ca Luigi de Medici să redevină ministru de Finanțe la curtea din Napoli. Medici i-a oferit apoi lui Carol Rothschild toată influența financiară și politică la curte. Despre Carol se afirma că „învârte

peninsula italică cu mâna sa“, ceea ce nu era departe de adevăr. El a făcut numeroase afaceri cu Vaticanul, iar când Papa Gregorius al XVI-lea i-a strâns mâna – în loc să i-o întindă pentru tradiționalul sărut – lumea a înțeles puterea secretă de care dispunea Rothschild în Italia. Ulterior, Papa i-a conferit lui Carol „Ordinul San Giorgio“.

Conform tradiției familiei Rothschild, și Carol s-a implicat financiar în susținerea societăților secrete ale timpului, devenind principalul sponsor al Carbonarismului, amplă mișcare masonică și iluministă europeană, condusă de Giuseppe Mazzini. După ce iluminiștii bavarezi au fost interziși, Carbonarismul (sau „Alta Vendita“) a fost mișcarea care i-a succedat ca putere ocultă europeană. Locul lui Carol Rothschild în conducerea mișcării secrete carbonare este semnificativ. Un document secret stabilea participarea lui Carol la constituirea mișcării carbonare și locul său în conducere. O copie a acestui important document a fost „pierdută“. Titlul documentului era „Instrucțiuni permanente sau codul regulilor practice. Ghidul gradelor înalte ale francmasoneriei“.

Amschel Rothschild, protectorul lui Otto von Bismarck

Amschel, cel mai mare dintre frații Rothschild, a rămas să conducă afacerile familiei la Frankfurt după moartea bătrânului Meyer în 1812. El a fost descris drept un personaj auster, întors către trecut și către religie. De altfel, i se spunea „Călugărul“. Mare parte din toate acestea se datorau și faptului că cel mai mare din frații Rothschild nu a avut copii, fapt care l-a afectat profund. După retragerea lui Napoleon din Germania, a fost constituită Confederația Germană, iar Amschel Rothschild a devenit trezorierul ei (ministru de Finanțe). El și-a men-

ținut funcția și mai târziu: a fost primul ministru de Finanțe al Prusiei.

Amschel a susținut politic o serie de tineri, în care a văzut oameni de viitor ai Germaniei.

Unul dintre aceștia, sprijinit fără rezerve de Amschel și de familia Rothschild, a fost Otto von Bismarck, cel care a devenit „Cancelarul de Fier” al Primului Reich al Germaniei reunificate în anii următori.

Amschel a fost, în același timp, și protectorul mamei sale, Gutle, o femeie energică. Nimeni nu intra prin căsătorie în familia Rothschild fără asentimentul inițial al lui Gutle. Se spunea că un vecin mai curios a întrebat-o odată pe Gutle dacă va fi pace sau război în Germania. Cu figura sa întotdeauna dură și vocea guturală, femeia s-a mirat: „Război? Fii liniștit, băieții mei nu-l vor susține.”

Revoluția iluministă de la 1848 din Franța a avut în James Rothschild principalul finanțator, chiar dacă acesta se număra printre favoriții curții regale. Mai presus de orice, James Rothschild și-a dat seama, printre primii, că revoluția pune capăt „epocii Metternich”, așa că a plusat pe organizațiile secrete iluministe revoluționare pentru a-și menține influența. Pentru familia Rothschild nu era nici o noutate, după cum am văzut: ea finanțase masiv și revoluția din 1789 prin Ordinul Ilumiștilor, creat de Adam Weishaupt cu banii lui Meyer Amschel Bauer.

În 1855, frații Rothschild au murit, cu excepția lui James, care se afla la Paris. Poziția lui James era însă afectată de faptul că sfetnicii împăratului Napoleon al III-lea făceau parte din facțiuni ostile familiei sale. Însă lucrurile s-au schimbat radical atunci când Napoleon al III-lea s-a căsătorit cu o agentă a familiei Rothschild.

În 1868, James Rothschild a murit cu conștiința împăcată: conducerea clanului Rothschild revenise fiului său, Alphonse.

Bibliografie

- Morton, Frederic, „The Rothschilds: A Family Portrait”, New York, Collier Books, 1991.
 Springmeier, Fritz, „Be Wise as a Serpents”, Portland, 1991.
 Epperson, Ralph, „The Unseen Hand”, Tucson, Publius Press, 1985.
 Holtman, Robert B., „The Napoleonic Revolution”, New York, J. B. Lippincott Co, 1979.
 Cowles, Virginia, „The Rothschilds: A Family of Fortune”, New York, Alfred A. Knopf, 1973.
 Armstrong, George, „The Rothschild Money Trust”, 1940.
 Cortidegom, Caesar, „The Rise of the House of Rothschild (1770-1830)”, New York, Grosset and Dunlap, 1928.

„NOUA TRINITATE”: ALPHONSE, LIONEL ȘI ANSELM ROTHSCHILD

**Alphonse de Rothschild, Napoleon al III-lea
și Bismarck: crearea Germaniei ca o contra-forță
la Marea Britanie și Franța**

După „epoca Metternich” (1814-1848), destinele „imperiului Rothschild” au fost conduse de trei membri ai clanului, care au format ceea ce s-a numit „Noua Trinitate”: Alphonse în Franța, Lionel în Marea Britanie și Anselm în Austria și-au asumat sarcina de a extinde influența imperiului financiar care, deși neconsemnat de nici un manual de istorie, a influențat considerabil imperiile pământene la mijlocul secolului al XIX-lea.

Un exemplu al acestei influențe este acordarea de către împăratul Franz Joseph a unei „legi speciale de grație” în 1887, prin care lui Anselm și clanului Rothschild le era recunoscută descendența nobiliară. Fapt remarcabil, deoarece curtea habsburgică impunea, pentru recunoașterea unei descendențe nobiliare, patru linii distincte de ascendență aristocratică, precum și dovada botezului creștin.

Actul de grație însă îi permitea familiei Rothschild să aibă relații mai apropiate cu familia Habsburg.

Împăratul Franz Joseph nu fusese considerat, până atunci, un apropiat al familiei Rothschild, dar împărăteasa Maria Teresa se număra printre „prietenele” clanului.

Un alt exemplu în epocă al influenței politice și al implicării financiare de ambele părți ale unor conflicte – atât de caracteristică familiei Rothschild – l-au constituit războaiele dintre Austria și Rusia, precum și cel dintre Franța și Prusia.

Cum am arătat anterior, cancelarul Bismarck a fost susținut de Amschel Rothschild. Bancherul lui Bismarck, Bleichroder, era agentul bancar al lui Amschel și unul dintre cei mai bogați oameni din Berlin.

Bleichroder a avut un rol crucial pentru Bismarck în războaiele Prusiei cu Austria și Franța, care au dus la unificarea Germaniei și la constituirea Primului Reich, fără îndoială unul dintre cele mai importante momente ale istoriei secolului al XIX-lea. Cu toate că a finanțat armata austriacă în conflictul cu Prusia, Anselm a stăruit pe lângă curtea de la Viena ca Austria să nu se angajeze în acest conflict.

„Vrem pace, cu orice preț“, afirma Anselm. Dintre toate marile familii de bancheri, clanul Rothschild a fost singurul care a pledat oficial împotriva războiului dintre Austria și Prusia din 1866. Cu un an înaintea războiului, în 1865, familia Rothschild se reunise la Londra, cu prilejul unei nunți, ocazie cu care se dezbătuse și strategia față de viitorul război dintre Austria și Prusia. Dacă trupele austriece erau finanțate de Anselm Rothschild, cele prusace ale lui Bismarck aveau sprijinul financiar al bancherului Bleichroder, agentul lui Amschel Rothschild. Așadar, familia Rothschild finanța (și influența) ambele părți aflate în conflict: atât pe austrieci, cât și pe prusaci.

Planul Rothschild, pus la punct la Londra, susținea formarea unui stat unificat german în centrul Europei, condus de cancelarul Bismarck, pe care familia Rothschild îl sprijinise permanent și pe care îl finanța prin Bleichroder.

Apariția Germaniei ca stat unificat și mare putere europeană corespundea intereselor de lungă durată ale clanului Rothschild.

Austria fusese avertizată de Anselm Rothschild să nu se opună ascensiunii lui Bismarck și formării statului unificat german.

În doar șapte săptămâni, Prusia și cancelarul Bismarck au spulberat armata austriacă. Bismarck privea acum spre Franța și Napoleon al III-lea, ultimele obstacole în calea unificării și apariției unei noi mari puteri europene, Germania.

Pe tabla de șah care era Europa pentru familia Rothschild, ascensiunea Germaniei, ca nouă mare putere europeană, viza proiectul constituirii unei „contra-forțe“ la Marea Britanie și Franța, nucleul declanșării primului război mondial (1914-1918) și al planului iluministilor pentru o Nouă Ordine Mondială.

Războiul dintre Franța și Prusia (1870) a confirmat strategia clanului Rothschild. Alphonse de Rothschild – care conducea „De Rothschild Frères“ la Paris – era cel mai influent consilier financiar și politic al împăratului Napoleon al III-lea. De fapt, Napoleon al III-lea se afla în „buzunarul“ lui Alphonse. Metodele clanului Rothschild de spionaj la curte rămăseseră neschimbate. Alphonse de Rothschild „împărțea“ până și aceeași amantă – contesa de Castiglione – cu Napoleon al III-lea. Contesa îl informa cu promptitudine pe Alphonse despre multe dintre „intimitățile“ împăratului.

Informațiile primite prin contesa de Castiglione erau supuse apoi verificării de către Alphonse prin alte surse.

În același timp, prin Bleichroder, Alphonse avea acces permanent la cancelarul Bismarck.

La sfatul lui Alphonse, cancelarul Bismarck a început manevrele pentru a impune pe tronul Spaniei un prinț german.

Napoleon al III-lea i-a mărturisit lui Alphonse de Rothschild că, în cazul în care Marea Britanie nu interveea diplomatic, Franța trebuia să declare război Prusiei pentru a nu rămâne prinsă într-un „clește“ teuton: de o parte Bismarck, de cealaltă un rege german pe tronul Spaniei.

Napoleon al III-lea dorea să utilizeze „poșta rapidă” a clanului Rothschild pentru a transmite un mesaj important la Londra. Mesajul a ajuns la Lionel de Rothschild, care l-a transmis mai departe primului-ministru britanic Gladstone (în acel moment, Marea Britanie nu avea desemnat un prim-ministru, astfel că funcția era îndeplinită interimar de Gladstone). Acesta a refuzat propunerea de mediere, astfel că bazele unui nou război european, de mare anvergură, erau practic puse. Deși Bismarck și-a retras ulterior candidatul de la tronul Spaniei, Napoleon al III-lea a declarat în 1870 război Prusiei.

Unul dintre biografiile lui Napoleon al III-lea explică astfel gestul războinic al împăratului:

„Nimeni nu a întrevăzut atunci căderea Franței. Atât în popor, cât și printre oamenii de stat, persista convingerea că Bismarck s-a angrenat într-o sarcină imposibilă.”

Deși se afirma că armata franceză era pregătită „până la ultimul nasture” pentru război, cancelarul Bismarck a beneficiat de sprijinul unui mare spion, Max Stieber, care a străbătut un an întreg Franța, într-o căruță, travestit în păpușar, luând notițe amănunțite militare și civile, ca și de cartografie. Stieber a colectat informații atât de amănunțite încât, adeseori, în timpul conflictului franco-prusac, când armata germană ocupa un sat și trecea la „rechiziții”, locuitorilor li se prezenta o listă cu recolta din anul anterior, o listă cu păsări și animale și o listă cu numărul de căruțe al fiecăruia.

Interesant este că Alphonse – în ciuda convingerii tuturor că Franța urma să câștige războiul – și-a expediat familia în Marea Britanie la fratele său, Lionel.

Așa cum s-a dovedit ulterior, Alphonse de Rothschild, ca toți membrii clanului, știa mai bine cum urma să se sfârșească războiul.

Napoleon al III-lea a suferit o severă înfrângere și a abdicat. Familia Rothschild, care finanța ambele părți aflate în conflict (Alphonse la Paris, Bleichroder la Berlin) și-a îndeplinit planul strategic: eliminarea lui Napoleon al III-lea și afirmarea Germaniei lui Bismarck ca nouă putere europeană.

Implicarea clanului Rothschild în cele două războaie ale Prusiei și ale lui Bismarck a impus Germania ca noua contra-forță europeană la Marea Britanie și Franța. Ea făcea parte din planul iluministilor, care urmăreau, în final, crearea premiselor pentru declanșarea primului război mondial.

După ce i-a succedat lui Adam Weishaupt la dirijarea acțiunilor „revoluționare” la scară mondială, Mazzini a introdus în elita iluministilor un general american, pe care îl cunoștea din 1859: Albert Pike.

La 15 august 1871, într-o scrisoare către Giuseppe Mazzini, Albert Pike a dezvăluit planul iluministilor de impunere a unei Noi Ordini Mondiale și a unui Guvern Mondial în urma a trei conflicte de anvergură internațională.

Albert Pike considera că primul conflict mondial trebuia să distrugă Rusia țaristă și să impună acolo dictatura „egalitariștilor” („Alianța Dreptilor”), care devenise, între timp, „Liga Comuniștilor”.

Un al doilea război mondial, potrivit opiniei lui Pike, urma să speculeze conflictul dintre naționalismul german și aspirațiile sioniste, finanțate la acel timp de familia Rothschild. La sfârșitul său, sistemul „egalitarist” (comunist) urma, după vizionarul Albert Pike, să se extindă în Europa și în lume.

Al treilea conflict mondial urma să-și găsească fermentul abia după formarea unui stat sionist, național-reli-

gios, în Palestina, în urma acutizării conflictului dintre sioniștii religioși și arabii islamiști.

În concepția lui Pike întreg secolul al XIX-lea trebuia sacrificat acestui scop: declanșarea războaielor mondiale în secolul al XX-lea.

Așadar, crearea contra-forței pe care o reprezenta Germania, noua putere europeană, la adresa Marii Britanii și Franței (pe moment distrusă de un război alimentat financiar de clanul Rothschild) corespundea planului iluminiștilor.

După războiul cu Prusia, Franța avea economia distrusă și datorii imense la „De Rothschild Frères”. Un agent al lui Alphonse Rothschild, Junius Morgan, a fost însărcinat cu refacerea financiară a „cele de-a Treia Republici”, care, astfel, debuta tot sub „pălăria” familiei Rothschild.

Familia Rothschild și „reîntoarcerea în Țara Sfântă”: premisele statului Israel

Alphonse de Rothschild a confirmat statutul de lider al clanului. El a fost unul dintre cei mai bine informați oameni ai timpului. Legăturile apropiate cu Napoleon al III-lea, cu regele Belgiei, Leopold, și cu prințul de Wales, rețeaua de spionaj, sistemul „poștei rapide” – la care apelau în mod curent cancelariile Europei – i-au permis lui Alphonse să ia cele mai bune decizii, întemeiate pe informații secrete riguros verificate. Ca om, Alphonse de Rothschild era un aristocrat, dar și un bancher inventiv. Pe lângă marile „inginerii financiare” – cu efecte politice la scară europeană –, Alphonse și-a utilizat banca („De Rothschild Frères”) pentru investiții în noua industrie de electricitate, în dezvoltarea companiei „Mediterranean Railway” și în afaceri cu Africa de Nord. El controla marile zăcămintele de petrol de la Baku (Rusia), ceea ce îl transforma într-un concurent pentru trustul „Standard Oil” al lui Rockefeller. Bătălia

pentru petrolul din zona Mării Caspice a continuat cu vigoare în tot secolul al XX-lea, aducând în regiune competitori puternici, ca Stalin și Hitler, dar și numeroase companii americane și vest-europene.

Fratele său, Gustave, a fost un apropiat al contesei de Castiglione și al rețelei de informații a celebrei femei.

Fratele mai tânăr, Edmond, s-a preocupat de punerea premiselor unui stat evreiesc în Palestina. O carte utilă în acest sens este „The Rise of the House of Rothschild” de Egon Corti, care descrie eforturile familiei în direcția constituirii unui stat evreiesc în ținuturile biblice. După Războiul din Crimeea, soarta comunității evreiești din Ierusalim devenise critică. Tatăl lui Edmond, James, construisese la Ierusalim „James Meyer de Rothschild Hospital” pentru a veni în sprijinul comunității evreiești. În 1880, în urma pogromurilor succesive din Rusia, Edmond a început să finanțeze exodul evreilor ruși către Palestina și să promoveze conceptul „reîntoarcerii în Țara Sfântă”. În Palestina, Edmond și-a constituit o administrație proprie, care se ocupa de educația agricolă a coloniștilor evrei. Când a inițiat primul congres sionist și a lansat ideea „restaurării statului Israel”, Theodore Herzl a solicitat ajutorul familiei Rothschild. Edmond nu era partizanul sionismului, dar l-a susținut pe Herzl. După moartea lui Herzl, președinte al Congresului Mondial a fost ales David Wolffson, care a avut sprijinul financiar al lui Edmond de Rothschild. Și urmașii lui Wolffson – Otto Warburg și Chaim Weizmann – au fost în relații bune cu Edmond și puternica sa familie. Edmond l-a îndemnat pe Weizmann să construiască „Universitatea Ebraică” în Palestina, iar Weizmann l-a apropiat mai mult de sionism pe Edmond. În 1914, Edmond a călătorit în Palestina. Ulterior, el i-a scris lui Weizmann:

„Fără mine poate că sionismul ar fi eșuat. Dar fără sionism, întreaga mea muncă ar fi fost, probabil, inutilă.“

Un alt Rothschild care a îmbrățișat sionismul a fost Lionel Walter, al doilea Lord Rothschild. „Declarația Balfour“, prin care Marea Britanie susținea crearea unui stat evreu în Palestina, a fost adresată acestui Lord Rothschild II.

Când Alphonse a murit, în 1905, noua generație a familiei Rothschild l-a desemnat drept „cap al întregii familii“ pe baronul Eduard, un personaj tăcut și extrem de bogat. Eduard a fost directorul „Băncii Franței“, în timp ce continua să dirijeze „De Rothschild Frères“, banca familiei, împreună cu vărul său Robert, fiul lui Gustave.

Cei doi, Eduard și Robert de Rothschild, au condus „De Rothschild Frères“ în anii tumultuoși ai primului război mondial.

Fiul lui Edmond, James Armand de Rothschild, a continuat după moartea tatălui (1934) opera acestuia în Palestina. Al doilea fiu al lui Edmond, Maurice, a fost, în schimb, „oaia neagră“ a noii generații Rothschild. Maurice – bancher și senator – a fost unul dintre cele mai scandaloase personaje ale timpului. Fusesse poreclit „Don Juan de Rothschild“ datorită apetitului sexual nemărginit. „Nimeni nu l-a depășit în scandalurile sexuale ale timpului“, scria un biograf al familiei Rothschild despre Maurice.

Lionel de Rothschild a cumpărat Canalul Suez și a finanțat planurile imperiale ale lui Cecil Rhodes

Al doilea membru al „Noii Trinități“, Lionel de Rothschild, a continuat să exercite o influență considerabilă asupra guvernului și bursei britanice, asemenea lui Nathan. Din banca „N. M. Rothschilds and Sons“, instalată la „New Court“, Lionel Rothschild a finanțat Războiul din Crimeea, a achiziționat Canalul Suez și a sponsorizat

masiv planurile imperiale și oculte („Table Round“) ale lui Cecil Rhodes.

În 1858, Lionel a devenit primul evreu membru în Camera Comunelor, unde a rămas vreme de 15 ani. Continuând tradiția secretă a clanului Rothschild, Lionel i-a susținut financiar pe primii-miniștri Disraeli și Gladstone și a fost în spatele alegerii Lordului John Russel ca premier. A decedat în 1879, când Imperiul Britanic se afla la apogeu.

Unul dintre frații lui Lionel, Anthony, a fost înnobilit de regina Victoria, devenind astfel Sir Anthony de Rothschild.

Un alt frate al lui Lionel, Nathaniel, s-a mutat la Paris în 1851, iar în 1853 a achiziționat mai multe podgorii, lansând celebra marcă de vin „Mouton Rothschild“.

Al treilea frate al lui Lionel, baronul Meyer de Rothschild, a construit spectaculoasa clădire „Mentmore Towers“, pe care a lăsat-o moștenire fiicei sale Hannah. De remarcat că Hannah Rothschild s-a căsătorit în 1878 cu britanicul Earl de Roseberry, devenit prim-ministru între 1894 și 1895. Baronul Meyer de Rothschild a fost, la rândul său, membru al Parlamentului britanic. Dar n-a rostit niciodată vreun discurs, marea lui pasiune fiind de fapt cursele de cai. A fost „sportivul“ familiei.

Când Lionel a murit, în 1879, a apărut pe scena britanică o nouă generație Rothschild, care a dominat financiar și politic ultimul sfert de veac al Imperiului Majestății Sale, regina Victoria.

„Noul val“ Rothschild din Marea Britanie a fost condus de Nathaniel („Natty“) Rothschild, fiul lui Lionel. Natty a preluat controlul băncii familiei situate la „New Court“, a devenit membru în Camera Comunelor în 1865, iar în 1885 regina Victoria i-a acordat titlul de Lord. Astfel, Natty a intrat în Camera Lorzilor, devenind primul Lord din familia Rothschild.

Contemporanii susțineau că Natty era un bun orator, mai talentat decât tatăl său ori decât unchiul Meyer. Natty a fost poreclit „regele evreilor“ datorită numeroaselor acte de caritate făcute față de aceștia. Devenit președintele „Crucii Roșii“ britanice, Natty avea obiceiul ca de Crăciun să se înființeze la sediul Poliției britanice cu o generoasă donație. Astfel, fiecare ofițer englez de poliție primea cadou un cec consistent. În afaceri, Natty s-a dovedit mai degrabă conservator: spre deosebire de alți membrii ai clanului, a riscat rareori, dar a conservat fabuloasa avere a familiei. Natty le-a mărturisit odată colaboratorilor săi:

„În fiecare dimineață merg la bancă (New Court) și, când spun «Nu», dorm liniștit toată noaptea. Când însă spun «Da», parcă mi-a intrat mâna într-un angrenaj ale cărui roți simt că îmi vor toca tot corpul.“

Banca „N. M. Rothschilds and Sons“ de la „New Court“ controla, la acea vreme, minele „Ruby“ din Burma, iar operațiunile financiare și politice acopereau întreaga Americă de Sud.

Cei trei frați Rothschild – fiii lui Lionel – își împărțiseră domeniile de activitate pe care banca familiei le susținea. În timp ce Natty s-a ocupat de finanțe, Alfred și Leopold s-au dedicat mai mult finanțării artelor și sportului.

Printre prietenii apropiați ai lui Natty de Rothschild și ai fraților săi se număra și prințul de Wales. Cei patru deveniseră de nedespărțit, dobândind porecla de „Marlborough Boys“, după Palatul Marlborough unde se întâlneau pentru a organiza petreceri, în care „glumele și farsele depășeau cu mult eticheta regală“. Prințul de Wales a susținut candidatura lui Natty la titlul de Lord. Cei trei frați – Natty în primul rând – erau cunoscuți în epocă ca finanțatori ai investițiilor prințului de Wales, dar și ai „datoriilor“ aces-

tuia. Ulterior, prințul de Wales a devenit regele Edward al VII-lea al Marii Britanii, ceea ce dovedește „flerul“ de care au dat dovadă cei din familia Rothschild.

Fratele lui Natty, Alfred, era mai degrabă „artist“:

„Iubea pictura, muzica, mobilierul, hainele, femeile frumoase și mai presus de orice luxul.“

Nu trebuie însă să ne facem o părere greșită: Alfred de Rothschild era și om de afaceri. El a fost primul evreu director la „Bank of England“. În același timp, a fost printre cei însărcinați cu ritualurile funerale evreiești la moartea primului-ministru Benjamin Disraeli. Regina Victoria avusese o legătură sentimentală cu Disraeli, pe care Alfred de Rothschild o cunoscuse, dar pe care o „acoperise“. Palatul lui a fost, adeseori, loc de tratative diplomatice discrete. Așa s-a întâmplat la răscrucea secolului, când s-a înregistrat o „detensionare“ spectaculoasă în relațiile Marii Britanii cu Germania, marile „rivale“ din Europa.

Timpul războiului cel mare nu sosise încă!

Alfred a lăsat toată averea fiicei sale, încălcând „Testamentul“ Rothschild. Ea a finanțat expediții arheologice în Egipt, soldate, între altele, cu descoperirea mormântului lui Tutankamon. Se confirma astfel o veche paradigmă a familiei Rothschild: afaceri – acte de caritate – finanțarea culturii.

Celălalt frate al lui Natty, Leopold (Leo) de Rothschild, nu s-a amestecat în afaceri. A fost pasionat de cursele de cai și de primele întreceri automobilistice.

**Anselm von Rothschild și „Creditanstalt“
reprezentau „cea mare forță financiară
a Imperiului Austro-Ungar“**

Cel de-al treilea membru al „Noii Trinități“ a familiei Rothschild, baronul Anselm von Rothschild, a moștenit

reputația de bancher a tatălui său, Salomon. Actul cel mai important pe plan bancar al lui Anselm a fost crearea băncii „Creditanstalt“, care a reușit să elimine rivala familiei Rothschild, „Credit Mobilier“.

Încă din adolescență, Salomon și-a trimis fiul la fratele său din Frankfurt, austerul Amschel, pentru ca tânărul Anselm să-și facă „ucenicia“ bancară. Se pare că perioada petrecută la Frankfurt, precum și influența pozitivă a „călugărului“ Amschel (după cum era poreclit în familie bancherul din Frankfurt) au modelat caracterul, inițial temperamental și frivol, al tânărului Anselm.

În 1855, când Salomon a murit, Anselm s-a întors de la Frankfurt la Viena pentru a prelua Banca „S. M. Rothschild und Sohne“. O dată cu banca, a moștenit și imensa influență a tatălui său la curtea din Viena.

În 1861, Anselm a fost înscris în „Golden Book“ a afacerilor.

În acea vreme, „Creditanstalt“ constituia principala forță financiară a Imperiului Austro-Ungar, în timp ce „S. M. Rothschild und Sohne“ controla finanțele Ungariei.

După moartea lui Anselm (1874), cel mai mare dintre fii, Nathaniel, nu a manifestat nici un interes pentru activitatea bancară. Era un aristocrat veritabil, cu preocupări în domeniul artei și istoriei.

Doar baronul Albert von Rothschild, cel mai tânăr dintre fiii lui Anselm, a dovedit unele talente bancare, astfel că familia l-a desemnat să conducă „Creditanstalt“. Albert și Nathaniel erau considerați, în acel timp, cei mai bogați oameni din Viena.

Al treilea fiu al lui Anselm, Ferdinand, s-a mutat în Marea Britanie.

Baronul Albert von Rothschild controla numeroase instituții ale imperiului, de la cărbune la căile ferate. În toate cele patru imperii pe care le controlau financiar și

politic, membrii familiei Rothschild au căutat să acapareze transportul feroviar și activitățile legate de „revoluția industrială“, a aburului din secolul al XIX-lea.

În 1881, Albert a dat o mare „lovitură“ bancară când a acordat Ungariei faimosul „împrumut de aur“ cu 6% dobândă, iar banca sa a fost recunoscută oficial drept cea mai importantă forță financiară din imperiu.

Ca personaj, Albert avea o anumită reținere față de oamenii comuni, așa că reședința sa a fost construită mai degrabă în stil „citadelă“ decât casă de locuit.

În schimb, Ferdinand („Ferdy“), în Marea Britanie, care intrase în grupul de elită al prințului de Wales (viitorul rege Edward al VII-lea), și-a construit una din cele mai spectaculoase reședințe ale timpului, „Waddeson Manor“, vizitată de regina Victoria. De la împăratul Frederic la șahul Persiei, o întreagă listă de mari aristocrați ai timpului au ținut să viziteze „Waddeson Manor“, care includea și o grădină zoologică, o raritate la acea vreme. După moartea lui „Ferdy“, „Waddeson Manor“ a revenit ca moștenire fiicei sale, Alice, o persoană tiranică, rămasă „fată bătrână“, pe care regina Victoria o numise în glumă „prea puternica noastră Alice“.

Baronul Albert von Rothschild a murit în 1911. Deoarece nici unul dintre frații săi nu avea moștenitori băieți (conform „Testamentului“ lui Meyer Amschel Bauer doar bărbații trebuiau să conducă activitățile bancare, în timp ce femeile moșteneau proprietățile imobiliare), fiul lui Albert, baronul Louis von Rothschild, a devenit conducătorul ramurii austriece a familiei și a preluat banca. Frații lui, Alphonse și Eugene, numiți ironic în familie „gentlemen ai lenei“, s-au mulțumit să-l „secondeze“.

Bibliografie

- Morton, Frederic, „The Rothschild: A Family Portrait“, New York, Collier Books, 1991.
- Cowles, Virginia, „The Rothschilds: A Family of Fortune“, New York, Alfred A. Knopf, 1973.
- Egon, Caesar Corti, „The Rise of the House of Rothschild (1770-1830)“, Boston, Western Islands, 1972.
- Egon, Caesar Corti, „The Reign of the House of Rothschild (1830-1871)“, New York, Cosmopolitan Book Corp, 1928.

Partea a II-a

**Ordinul Ilumiștilor: Rothschild
și Noua Ordine Mondială**

ROTHSCHILD ȘI SOCIETĂȚILE CONSPIRATIVE

După ce am descris „componenta financiar-politică” și pe aceea a „informațiilor secrete” ale „imperiului Rothschild”, să analizăm cea de-a treia latură a acestui colos, care i-a asigurat dominația Europei în secolul al XIX-lea: „componenta conspirativă”, ocultă, prezentă permanent și în paralel cu celelalte două.

Această a treia latură a „imperiului Rothschild” reprezintă, de fapt, locul unde s-a născut conceptul Noii Ordini Mondiale, linia directoare a politicii internaționale de azi.

Noua Ordine Mondială – despre care Albert Pike (cum am observat anterior) susținea, încă din 1871, că va fi atinsă doar cu prețul a trei războaie mondiale, descrise cu o surprinzătoare precizie – a constituit un concept secret în tot secolul al XIX-lea.

Abia în 1921, prin crearea organismului „Council of Foreign Relations” (Consiliului pentru Relații Externe – CRE) din SUA, Noua Ordine Mondială a pășit din zona conspirației în zona politică. Între timp, ea a devenit un deziderat absolut al politicii americane, câștigând treptat teren în lumea întreagă – prin CRE și celelalte organizații internaționale create în secolul al XX-lea, dar dominate de spiritul CRE –, planificând și controlând două războaie mondiale, nenumărate conflicte regionale politice și militare și lansând după 11 septembrie 2001 „războiul cu terorismul” (ultimul mare „conflict controlat”).

Inițial, Noua Ordine Mondială – Novus Ordo Seclorum, cum apare înscrisă pe bancnota americană de un dolar – s-a născut în rândul unei organizații secrete create și finanțate de Meyer Amschel Bauer („Rothschild I“), cu ajutorul doctorului în teologie Adam Weishaupt: Ordinul Iluminiștilor („Ordo Illuminati“).

Puține evenimente din ultimele două secole pot fi comparate ca importanță cu crearea Ordinului Iluminiștilor, care, deși a avut o viață scurtă, a reușit ulterior, conform planului lui Adam Weishaupt, să-și infiltreze oamenii în alte ordine și secte de tip masonic, în serviciile secrete ori în guverne, câștigând puterea și promovând ideile Noii Ordini Mondiale.

Când descrii originea unei organizații conspirative, care controlează actualmente destinele lumii, este bine să prezinți mai întâi fermentul care a generat-o.

Noua Ordine Mondială a fost promovată și promulgată de Ordinul Iluminiștilor, organizație secretă care a încercat să câștige mai întâi putere și influență în lume înainte de a-și impune obiectivul.

Ordinul Iluminiștilor – și organizațiile secrete de stânga sau de dreapta care i-au urmat – reprezintă, așadar, a treia componentă, indispensabilă pentru a înțelege „imperiul Rothschild“ și mijloacele prin care acesta a dominat întreg secolul al XIX-lea.

Acest imperiu nu apare în cărțile de istorie consacrate secolului al XIX-lea, căci „imperiul Rothschild“ nu a avut granițe, nu a dispus de armate proprii și nu a avut o capitală anume.

Dar acest imperiu a existat și a fost cel puțin la fel de „real“ ca imperiile „pământene“ ale timpului, pe care le-a controlat și manipulat.

Ordinul Iluminiștilor demonstrează latura ocultă a „imperiului Rothschild“.

DOCTORUL ADAM WEISHAUP, PROFETUL UNEI „RELIGII“ ATEE

Adam Weishaupt a „întemeiat“ Ordinul Iluminiștilor la 1 mai 1776

Conceptul de „Nouă Ordine Mondială“ – linia directoare a politicii internaționale de azi – nu este câtuși de puțin nou.

La 1 mai 1776, în Bavaria, un doctor în teologie, Adam Weishaupt, a fondat societatea „Vechii Căutători de Lumină“, care a devenit în scurt timp cunoscută sub denumirea de „Ordo Illuminati“ (Ordinul Iluminiștilor). Weishaupt a susținut că numele provenea din scrierile vechi și însemna „cei care dețin Lumina“.

Nesta Webster, în cartea „Mondial Revolution“, sintetizează preceptele radicale ale Noii Ordini Mondiale, așa cum rezultă din scrierile lui Weishaupt:

- 1) abolirea monarhiei și a oricărei puteri ordonate;
- 2) abolirea proprietății private;
- 3) abolirea moștenirilor;
- 4) abolirea patriotismului (naționalismului);
- 5) abolirea familiei (a căsniciei) și instruirea în comun a copiilor;
- 6) abolirea tuturor religiilor.

Firește că un program atât de radical a atras atenția autorităților din Bavaria, care au reacționat încă din 1784, interzicând ordinul și condamnându-i la moarte pe membri.

Ordinul nu numai că a supraviețuit hăituielilor, dar a continuat să se extindă în lume. Astfel, de la cinci membri, cât avea inițial, curând „Ordo Illuminati“ a ajuns la 300 de

membri din toate straturile sociale și profesionale: aristocrați, studenți, comercianți, doctori, avocați, judecători, ofițeri, profesori, funcționari publici, bancheri, ba chiar miniștri.

Printre cele mai notabile personalități ale timpului care au devenit în secret membri ai Ordinului Iluminiștilor se numărau ducele d'Orléans, contele Klemens von Metternich, Ecaterina a II-a a Rusiei, Johann Gottfried Herder, contele Gabriel de Mirabeau (cu rol esențial în Revoluția Franceză de la 1789), ducele Ferdinand de Brunswick, Johann Wolfgang von Goethe (marele poet), Christian al VII-lea al Danemarcei, Gustav al III-lea al Suediei etc.

În 1783, numărul membrilor „Ordo Illuminati” atingea 600 (potrivit lui D. Rivera și Myron Fagan), iar peste un an depășea 3 000.

În 1786, potrivit lui Fagan, iluminiștii își constituiseră filiale secrete ale Ordinului în numeroase state europene: Germania, Austria, Ungaria, Anglia, Scoția, Polonia, Franța, Belgia, Elveția, Italia, Olanda, Spania, Suedia, Transilvania, Rusia și Irlanda.

La aceeași dată, „Ordo Illuminati” se infiltrasă în America (în 1785, la New York funcționa societatea secretă „Colombia”, care le aparținea), precum și în Africa.

Primul profet al Ordinului, cel care întocmise o doctrină din care mai târziu s-au inspirat alte societăți secrete influente – „Carbonarii” lui Giuseppe Mazzini, „Alianța Dreptilor” a lui Karl Marx sau „Decembriștii” lui Cernâșevski – a fost Adam Weishaupt, din acest punct de vedere poate cel mai influent om al secolului al XIX-lea. Doctrina organizației „Novus Ordo Seclorum” a supraviețuit veacului și a schimbat lumea în secolul al XX-lea.

Liderul iluminiștilor, Adam Weishaupt, s-a născut pe 6 februarie 1748, ca fiu al unui rabin. Când tatăl său a murit, în 1753, la vârsta de cinci ani, Weishaupt a fost luat și

convertit la catolicism de baronul Johann Adam Ickstatt, care a încercat să-l îndrume pe băiat spre „Ordinul iezuiților”. Din 1742, Ickstatt fusese însărcinat de iezuiți să organizeze o universitate în Bavaria. Până în 1773, baronul a fost protectorul tânărului Weishaupt și mentorul său spiritual.

În biblioteca baronului Ickstatt, adolescentul Adam Weishaupt i-a descoperit pe filozofii francezi, fiind influențat mult de Voltaire (1694-1778), cel care îi scria regelui Frederic al II-lea al Prusiei următoarele pe tema influenței religioase din societate:

„În sfârșit, când întregul corp al Bisericii Creștine va fi slăbit suficient, ultima lovitură va fi dată creștinismului chiar de persecuțiile la care va recurge pentru a se menține. Un regim de teroare se va instaura atunci pe Pământ și va continua până când orice om își va pierde dorința de a mai adera la creștinism.”

Asemenea texte se pare că l-au influențat pe tânărul Weishaupt. Se crede că ideea distrugerii Bisericii Catolice a fost preluată de el din cărțile de filozofie ale lui Voltaire. După absolvirea Universității Iezuite din Ingolstadt (1768), Adam Weishaupt a funcționat patru ani ca preparator universitar, apoi a devenit asistent-instructor la universitatea iezuită pe care o absolvise.

În 1779, bancherul Meyer Amschel Bauer l-a însărcinat pe Adam Weishaupt să constituie o societate secretă, care să rămână la dispoziția sa și a planurilor sale politice.

Ascensiunea lui Adam Weishaupt la Universitatea de Teologie din Ingolstadt a continuat: în 1722 a devenit profesor de drept civil, iar din 1773 profesor de drept canonic. Tot în 1773 s-a însurat, împotriva sfaturilor lui Ickstatt, care l-a renegat. Doi ani mai târziu, în 1775, a devenit decan la aceeași universitate. Foarte repede, concepțiile

liberale ale lui Weishaupt au intrat în conflict cu gândirea iezuiților, care au plănuț să-l „debarce“.

La doar 27 de ani, decan la Universitatea din Ingolstadt, doctor în teologie, Adam Weishaupt era și un inițiat. Studiase doctrinele anticreștine ale maniheiștilor, care l-au inițiat în astrologie, magie și medicină ocultă. Un anume „negustor Kolmer“ din Iutlanda (teritoriu la granița Germaniei cu Danemarca) îl inițiasse în practicile magice egiptene în 1771. Weishaupt studiase, în același timp, misterele eleusine și cultul secret al pitagoreicilor.

Pitagora, filozof din secolul al VI-lea î. Ch., considera că oamenii trebuie să-și unească averile și să trăiască în comun, o idee preluată întâi de „Alianța Dreptilor“, apoi de „Liga Comuniștilor“. Weishaupt se mai inițiasse în învățăturile esenienilor, iar în biblioteca sa se găseau cărți precum „Cabala“ sau „Misterele lui Solomon“. Cercetase diferite scrieri iezuite, în căutarea unui nou tip de societate secretă, cu organizarea căreia fusese însărcinat (și finanțat) de banherul Meyer Amschel Bauer. Plănuia să aducă în această societate secretă oameni cu calități și talente deosebite sau care se bucurau de o mare influență. După părerea lui Weishaupt, iezuiții constituiau – ca ordin – o structură prea „deschisă“.

Mai întâi, Adam Weishaupt – cu sprijinul lui Meyer Amschel Bauer „Rothschild“ – a unit mai multe grupuri oculte într-o societate secretă numită „Răsăritul“. Timp de cinci ani, el a lucrat la un plan care să-i aducă în jurul său pe cei hotărâți să lupte cu opresiunea religioasă și cu sistemul social. Încerca și spera să înlocuiască creștinismul cu o „religie a rațiunii“. Ideea inițială s-a materializat în „Școala Înțelepciunii“, al cărei țel era „să facă rasa umană mai bună, ca să devină o mare familie fericită“.

„Școala Înțelepciunii“ pleda pentru „perfecționism“ – au fost numiți „Perfectibili“ –, dar era lipsită de aerul de

mister și de intrigă, pe care urmărea să-l dea Adam Weishaupt societății sale secrete.

În 1774, Weishaupt a scris un articol programatic, „Sidonii Apollinarus Fragment“, care trebuia să pregătească opinia publică pentru „doctrina rațiunii“:

„Principii și națiunile vor dispărea fără violență de pe fața Pământului. Rasa umană va deveni o singură familie, iar lumea va aparține oamenilor raționali.“

Între timp, sfătuit de Bauer („Rothschild“), Weishaupt și-a abandonat postul și întreaga situație de la Universitatea din Ingolstadt și s-a pregătit să lanseze, în secret, organizația iluminiștilor (purători de lumină sau rațiune).

La 1 mai 1776, sub conducerea familiei Rothschild, cu sprijinul altor familii de evrei germani bogați – Wessely, Moses, Mendelsson – și al unor banheri (Itzig, Friedlander) – Weishaupt a fondat, în secret, societatea „Vechii Căutători de Lumină“, care a devenit mai cunoscută sub denumirea Ordinul Iluminiștilor.

Să remarcăm, în treacăt, că ziua de 1 Mai, sărbătorită de statele foste comuniste, ca și de forțele de stânga din lumea întreagă, celebrează de fapt înființarea Ordinului Iluminiștilor în 1776 de către Adam Weishaupt și Rothschild. Dar semnificația ocultă a evenimentului a fost în permanență ascunsă.

Conotațiile secrete ale denumirii de „iluminiști“

Denumirea de „iluminiști“ nu constituia o noutate pentru istoria societăților și doctrinelor secrete. În secolul al XI-lea, Joachim de Floris întemeiasse o sectă numită „Iluministi“, care se revendica din creștinismul primitiv și propaga „sărăcia și egalitatea“ drept virtuți supreme. O altă sectă, „Rosheniah“ (care se revendica din grupul „Ismae-

liților Răsăriteni“, precum și din secta „Asasinilor“) includea, de la gradul IV de inițiere, practica puterilor mistice, până la gradul VIII, în care cel inițiat era considerat „perfect“. Un membru al Ordinului Iluminiștilor a dezvăluit că membrii „Rosheniah“ aveau misiunea de a influența (iniția) alți oameni importanți și de a restabili astfel „armonia în lume“. Grupul a supraviețuit până după 1700.

„Alumbrados“ (Cei Iluminați) au reprezentat o mișcare misterioasă în Spania secolelor al XVI-lea și al XVII-lea, care considera că atingerea perfecțiunii atrage experiențe divine. Conform doctrinei acestora, de la un anumit grad de inițiere oamenii nu trebuie să se mai preocupe de contingent sau să se implice religios, deoarece au primit „lumina“ și deci posedă o „inteligență umană specială“. Membrii proveneau în cea mai mare parte dintre franciscani și iezuiți. Inchiziția a elaborat trei edicte contra membrilor acestei mișcări, considerând-o periculoasă pentru catolicism (în 1568, în 1574 și ultimul în 1623). Se pare că însuși Ignățiu de Loyola, fondatorul Ordinului Iezuit, a aderat ulterior la mișcarea „Celor Iluminați“, fapt pentru care a fost arestat.

O organizație secretă cu același nume s-a înființat în 1760, la Avignon, influențată de scrierile filozofului Emanuel Swedenborg. Filozofia lui Swedenborg a generat o altă sectă, „Teozofii Iluminați“, înființată în 1766 la Paris. Deși nici un document nu sugerează vreo legătură între aceste secte și Ordinul Iluminiștilor al lui Weishaupt, o influență de ordin spiritual a existat în mod sigur.

Ordinul Iluminiștilor a avut inițial cinci membri: Adam Weishaupt, Meyer Amschel Bauer (Rothschild), Kollmer (cel care l-a inițiat în 1771 pe Weishaupt în practicile oculte egiptene), Francis Dashwood (inițial membru în „Satanic Hellfire Club“) și Alphonse Donatien de Sade (cunoscut scriitor). Cu acești cinci oameni, Weishaupt a

pornit să schimbe lumea, prin Ordinul Iluminiștilor, începând cu anul 1776.

„Secretizarea“ totală a Ordinului, obsesia lui Weishaupt

Weishaupt nota:

„Marea putere a Ordinului nostru stă în secretizarea lui totală. Astfel, Ordinul nu va ieși niciodată la lumină, indiferent de loc, și nu se va prezenta sub numele său. Ci, întotdeauna, sub un alt nume, sub o altă ocupație.“

El preciza:

„Cu cât Ordinul va fi mai secret și va lucra în tăcere, cu atât va fi mai ferit de opresiunea Puterii, deoarece clandestinitatea creează un gust special pentru activitatea noastră.“

Inițial, Ordinul Iluminiștilor avea trei grade: Novice, Minerval și Illuminist-Minerval. Weishaupt se inspirase din structurile masonice, dar și din cele iezuite. Cu toate că admira structurile iezuite și se inspirase din ele, a interzis primirea în Ordin a vreunui ex-iezuit.

„Trebuie evitați! Ca o plagă“, scria el.

Obiectivul inițial al iluminiștilor lui Weishaupt era un guvern mondial care să permită unei elite să guverneze cu înțelepciune lumea pentru a evita războaiele. Iluminiștii își propuneau să distribuie materiale antireligioase, care să critice Biserica, în care vedeau un mare obstacol în calea progresului social, precum și împotriva tuturor „inamicilor rasei și societății umane“.

Weishaupt scria:

„Cum poate cel slab să fie protejat? Doar prin unire, dar acesta este un lucru rar. Societățile secrete sunt singurele prin care, într-o zi, oamenii își vor sfărâma cătușele“.

Între timp, Ordinul Ilumiștilor creștea cu noi membri, care respectau ordinele stricte de secretizare impuse de Weishaupt (denumit „Spartacus” în Ordin). Mâna sa dreaptă era Xavier von Zwack („Cato” în cadrul Ordinului). Sediuul Ordinului se afla la München, unde funcționa sub denumirea de „Marea Lojă a Ilumiștilor”, sub pseudonimul „Atena”.

Alte trei loji ascundeau, de fapt, filiale ale Ordinului Ilumiștilor la Ingolstadt („Efes”), Heidelberg („Utica”) și Frankfurt („Teba”).

Calendarul „iluminist” a fost reconstituit după modelul celui evreiesc. În schimb, numerotarea anilor se făcea după modelul persan.

Mai importantă rămâne strategia ilumiștilor. Gary North îl citează pe Weishaupt în cartea „Conspirația, o viziune biblică” (Fort Worth, Dominion Press, 1986, pagina 2):

„Nici un loc nu este mai potrivit pentru a ne infiltra decât cele trei grade inferioare ale francmasoneriei; lumea este obișnuită cu ele, se așteaptă la puțin din partea lor și, prin urmare, nu li se acordă mare atenție.”

Această secretomanie făcea Ordinul Ilumiștilor impenetrabil.

„Asociația noastră secretă acționează într-un mod căruia nimic nu-i poate rezista”, susținea Weishaupt.

Adevăratul motiv pentru care acesta considera că Ordinul va reuși era că oferea puterea mondială. Acest „stimulent” îl ajuta să-i atragă în Ordin numai pe aceia care erau capabili de orice doar pentru a-și satisface setea de putere, cultivată cu abilitate de Weishaupt și Rothschild.

„Adevăratul scop al Ordinului este acela de a stăpâni lumea. Pentru a-l împlini, este necesar ca Ordinul să distrugă toate religiile, să răstoarne toate guvernele și să abolească proprietatea privată.”

Guvernul bavarez a descoperit existența acestei conspirații de proporții și a anchetat Ordinul în 1786. L-a interzis trei ani mai târziu. Conducătorii Poliției bavareze concluzionau într-un raport:

„Scopul expus al acestui Ordin este abolirea creștinismului și răsturnarea puterii civile.”

Dublul limbaj se perfecționa cu această ocazie. Weishaupt scria:

„Trebuie să vorbim uneori într-un fel, iar alteori – în altul (...), astfel încât, în privința adevăratei noastre linii de gândire, să fim impenetrabili.”

El s-a declarat șocat când Ordinul a devenit, pentru membrii săi, o adevărată religie:

„Niciodată nu am crezut că voi deveni fondatorul unei noi religii.”

Ce-i drept, „religia” lui Weishaupt oferea urmașilor săi o răsplată pe care celelalte religii nu puteau să o lase: puterea mondială! Acesta nota:

„Învățăceii sunt convinși că Ordinul va stăpâni lumea, prin urmare fiecare membru se pregătește să devină conducător.”

Penetrarea puterii de stat, obiectivul principal al lui Weishaupt

Una din zonele în care ilumiștii se străduiau să-și infiltreze membrii era puterea de stat. Weishaupt a scris:

„Trebuie să facem tot posibilul pentru a obține avansarea ilumiștilor în toate funcțiile guvernamentale importante.”

În acest sens, Ordinul își autoriza membrii să se folosească de orice mijloc, fără scrupule, pentru a pătrunde în administrația de stat. Scopul era clar: distrugerea creștinătății:

„Iată secretul nostru (...). În scopul de a distruge întreaga creștinătate, întreaga religie, am afirmat că suntem singura adevărată religie; rețineți și că scopul scuză mijloacele, iar cei înțelepți trebuie să aplice – pentru a face bine – toate metodele pe care le folosesc cei nelegiuiți pentru a face rău.“

Când și-a structurat Ordinul, Weishaupt i-a avut ca model pe iezuiți, pe care de altfel îi cunoștea foarte bine de la Universitatea din Ingolstadt, unde predase dreptul canonic. Diedre Manifold, în „Karl Marx, adevărat sau fals profet“ (Galway, Firinne Publ., 1985, pagina 77), notează o observație a lui Weishaupt:

„Tot ce au făcut acești oameni (iezuiții – n.n.) pentru religie și imperii de ce nu aș face și eu împotriva religiei și a imperiilor? Prin atracția pe care o exercită misterele, a legendelor, a adeptilor, de ce nu aș distruge pe întuneric ceea ce înalță ei la lumina zilei?“

Cele de mai sus ne fac să înțelegem mai bine mediul în care s-a inițiat Karl Marx, precum și originile iluministe ale „Manifestului Comunist“.

Weishaupt era convins că Ordinul său va triumfa, în cele din urmă, în marea bătălie pe care începea să o poarte; de aceea, preciza:

„Prin acest plan, vom dirija întreaga omenire. În acest fel și prin cele mai simple metode, vom pune totul în mișcare și în flăcări. Ocupațiile membrilor trebuie să fie astfel repartizate încât, în secret, să putem influența toate tranzațiile politice.“

Daniel Pipes observă în lucrarea „Conspiracy“ că iluminiștii au propulsat un model de societate secretă condusă de lideri care își ascundeau adevăratele țeluri față de membrii grupului. Cu alte cuvinte, Ordinul Iluminiștilor a lansat „doctrina dublă“, care implica faptul că membrii de rând erau puși la curent cu obiectivele anodine, în timp ce „necunoscuții din vârf“ cunoșteau adevăratele, și cu totul diferitele, scopuri secrete ale Ordinului. Ulterior, aceasta a dus la „dubla gândire“ și „dublul limbaj“, care au atins proporții paranoice, mai târziu, în statele comuniste: numai membrii biroului politic comunist, un grup restrâns de persoane, cunoșteau adevăratele secrete și scopuri politice ale regimului; membrii obișnuiți ai Partidului (Ordinului) erau familiarizați cu scopuri și lozinci foarte diferite.

În al doilea rând, Daniel Pipes remarcă în „Conspiracy“ și o altă contribuție a Ordinului:

„Iluminiștii au creat prototipul primei societăți secrete angrenate în lupta politică. Ei au făcut muncă de pionierat în această direcție, folosind permanent infiltrarea și subterfugiul pentru a-și atinge obiectivele: cucerirea puterii politice și o Nouă Ordine Mondială.“

Iluminiștii se infiltrează în masonerie

În tot secolul al XIX-lea, iluministi au infiltrat constant francmasoneria, cu deosebire societățile secrete de tip francmasonic: „Carbonarii“ italieni, „Decembriștii“ ruși ori „French Philadelphes“.

În 1777, Weishaupt însuși s-a infiltrat în Loja masonică „Teodor al Bunului Consiliu“ din München, unde a lansat ideea fuzionării cu masonii. Către mijlocul anului 1779, loja masonică din München se afla deja sub influența totală a iluminiștilor.

În primii patru ani, Ordinul recrutase 60 de membri importanți printr-un comitet numit „Insinuatorii”, iar aproape 1 000 de alte persoane se găseau „afiliate” Ordinului. Curând, alte trei mari loji iluministe au fost stabilite, pentru a cuprinde noi membri.

Deși Ordinul Ilumiștilor cuprindea 13 grade, prin intermediul „Adeptilor”, ilumiștii începuseră să facă pe „sfetnicii” guvernelor mai importante ale Europei. Evident, tăinuindu-și apartenența la Ordin în spatele lojilor francmasonice unde se infiltraseră.

Congresul de la Wilhelmsbaden

Între 16 iulie și 29 august 1782, la Wilhelmsbaden a avut loc al doilea Congres Masonic, sub președinția baronului de Brunswick. Congresul de la Wilhelmsbaden a încercat să facă o conciliere între diverse secte francmasonice: rosicrucieni, necromanți, cabaliști și umanitariști. La Congres a fost prezent și Adam Weishaupt, care a reușit să unească Ordinul Ilumiștilor cu masonii din lojile engleze și franceze. Congresul este important și pentru că a coincis cu emanciparea evreilor din Imperiul Habsburgic. Totodată, a pus la punct planul Revoluției Franceze, care s-a declanșat șapte ani mai târziu (1789). Conte de Virieu, un mason care a participat la congresul secret de la Wilhelmsbaden, a dezvăluit ulterior unui prieten:

„Nu pot să-ți spun ce s-a hotărât acolo. Pot doar să-ți spun că este mult mai grav decât îți închipui. Conspirația care s-a pus în mișcare la Wilhelmsbaden este atât de perfect organizată, încât nu au scăpare nici monarhia, nici biserica.”

Șapte ani mai târziu (1789), Revoluția Franceză – primul „conflict social controlat” – avea să o demonstreze.

Unii masoni prezenți la Congresul de la Wilhelmsbaden și-au dat seama de infiltrarea ilumiștilor lui

Weishaupt. Unul dintre aceștia a fost George Washington, președinte al SUA, care participa la Congres în calitate sa de mason. Câtiva ani mai târziu, un pastor creștin, G.W. Snyder, i-a înmănat lui Washington un exemplar al cărții profesorului John Robison, intitulată „Proof of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe Carried on in the Secret Meetings of Freemasons, Illuminati, and Reading Societies” („Dovada conspirației contra tuturor religiilor și guvernelor Europei, de la reuniunile secrete ale francmasonilor, ilumiștilor și societăților de lectură”). John Robison era mason de grad înalt în Ritul Scoțian, profesor de filozofie la Universitatea din Edinburgh, istoric și secretar general la „Royal Society” din Edinburgh. În cursul unei călătorii în Germania primise planul conspirației iluministe chiar de la Weishaupt, pentru a-l studia la întoarcere. Robison nu a agreat principiile ilumiștilor și – după ce i-a avertizat pe masonii americani, în 1789, asupra conspirației care a condus la Revoluția Franceză – a scris „Proof of a Conspiracy...” în 1797. Cartea a stârnit în epocă o mare controversă. După ce a citit-o, Washington i-a scris pastorului:

„Nu aveam intenția să mă îndoiesc că doctrinele ilumiștilor și principiile iacobinismului nu s-ar fi răspândit și în Statele Unite. Dimpotrivă, nimeni nu este mai convins de acest fapt decât mine. Ideea pe care am dorit însă să o exprim este că eu nu cred că lojile francmasonice au încercat, ca societăți, să propage preceptele diabolice ale ilumiștilor.”

În același an (1789), abatele Augustin Barruel (iezuit și grad trei masonic) a publicat „Mémoires pour servir à l’histoire du jacobinisme”, o lucrare impresionantă, în patru volume, în care încerca să avertizeze America asupra conspirației ilumiștilor, ca și profesorul John Robison. Fără succes însă.

EXTINDEREA „ORDINULUI ILUMINIȘTILOR“ ȘI REPRESALIILE DIN BAVARIA

Trădarea lui Joseph Utzschneider și moartea lui Iacob Lanze

În octombrie 1783, Joseph Utzschneider (avocat) – care se retrăsese din Ordin în august, deoarece considerase că fusese promovat „prea încet“ – i-a prezentat ducesei Maria Ana un document secret al Ordinului, care dădea detalii despre activitatea iluministilor. Aceasta, la rândul ei, a prezentat documentul soțului său, ducele Karl Theodor Dalberg, prințul elector al Bavariei. Pe 22 iunie 1784, ducele Karl Dalberg a deschis o anchetă asupra Ordinului care, în document, declara că lupta contra monarhiei, contra tuturor guvernelor, a Bisericii Catolice și a familiei. La 2 martie 1785 ducele Karl Dalberg a ordonat desființarea Ordinului și pedeapsa cu moartea pentru membrii săi. Cercul de inițiați ai Ordinului – „Arcopagiții“ – au început să ardă documentele mai importante. La acea vreme, Weishaupt definitivase planul Revoluției Franceze, primul „conflict civil controlat“ de iluministi și finanțat de Meyer Amschel Bauer. În februarie 1786, Weishaupt fusese demis de la Universitatea din Ingolstadt și se refugiase la Gotha, sub protecția ducelui de Saxa-Gotha, un membru important al Ordinului Iluministilor.

În aprilie 1785, Utzschneider a convins alți trei membri ai Ordinului să i se alăture: trei profesori de la Academia din Marienbad, care aveau dubii asupra validității principiilor Ordinului și nu se împăcau cu stilul „tira-

nic“ de conducere impus de Weishaupt. Cei trei disidenți ai Ordinului – Cossamdey, Grunberger și Remmer – s-au prezentat la 9 septembrie 1785 în fața unei Curți de Anchetă, susținând afirmațiile din documentul secret înmănat de Utzschneider ducesei Maria Ana și înaintând o listă cu cei mai importanți membri din Bavaria ai Ordinului.

În iulie 1785, Weishaupt i-a cerut lui Xavier Zwack să ascundă planul privind Revoluția Franceză într-o carte. Această carte mai cuprindea o istorie secretă a Ordinului Ilumiștilor, precum și unele idei privind extinderea în viitor a Ordinului. Cartea a fost expediată printr-un curier (identificat ulterior ca Iacob Lanze) la Paris. După ce a părăsit Frankfurtul, Lanze a avut un accident la Regensburg, a căzut de pe cal și a murit. Poliția a descoperit în cursul anchetei cartea (există însă surse care susțin că Iacob Lanze ar fi fost asasinat, iar cartea confiscată).

Printre numele de membri ai Ordinului pe care Remmer le prezentase autorităților se afla și cel al lui Xavier Zwack, mâna dreaptă a lui Weishaupt. Intrând în posesia cărții, autoritățile bavareze au intuit că se aflau în fața unei conspirații de proporții internaționale. În octombrie 1785 a fost percheziționată casa lui Zwack.

Cu ocazia percheziției au fost confiscate mai multe cărți, documente ale Ordinului, precum și corespondență care includea 200 de scrisori trimise de Weishaupt membrilor „Areopagului“, cercul intern al Ordinului. Scrisorile se refereau la unele din cele mai înalte secrete ale Ordinului. Printre celelalte documente confiscate se aflau tabele cu coduri secrete și simboluri, calendarul secret, numele orașelor unde Ordinul își crease loji, insigne, descrierea ceremonialelor de inițiere, instrucțiunile de recrutare a membrilor, statute, liste parțiale cu membrii Ordinului și 130 de peceti guvernamentale, necesare la falsificarea documentelor oficiale.

În 1786, prințul elector al Bavariei, Karl Theodor Dalberg, a luat decizia să publice toate documentele confiscate la percheziție într-o carte, intitulată „Scrierile originale ale Ordinului și Sectei Ilumiștilor“, pe care a trimis-o apoi fiecărui guvern și cap încoronat din Europa, inclusiv din Franța, pentru a le avertiza asupra pericolului deosebit al existenței unui Ordin secret, care își propunea: demolarea civilizației creștine, răsturnarea tuturor monarhiilor și a guvernelor și instaurarea unei Noi Ordini Mondiale, bazate pe un guvern internațional, pe proprietatea comună asupra bunurilor și femeilor, pe abolirea proprietății private și a moștenirilor și pe educarea în comun a copiilor.

Membrii Ordinului care au fost arestați au recunoscut în fața Curții de Anchetă a Bavariei că organizația urmărea răsturnarea guvernelor și a Bisericii Creștine.

Totuși, puțini erau aceia care îi luau în serios pe ilumiști. În primul rând, datorită anvergurii planurilor (răsturnarea guvernelor, a capetelor încoronate și a Bisericii Creștine) li s-a părut multora o „utopie“.

De aceea, liderii ilumiștilor arestați au fost interogați mai mult formal, forțați să-și „renege“ doctrina și apoi eliberați.

La 16 august 1787, prințul elector Dalberg a dat publicității un edict contra Ordinului: membrii organizației „Ordo Illuminati“ care se autodenunțau erau absolviți; în schimb, pe cei care urmau să fie prinși îi aștepta decapitarea și confiscarea tuturor bunurilor.

Între timp, Zwack s-a refugiat mai întâi în Olanda (țară tolerantă), unde a contribuit la extinderea „Ordinului Ilumiștilor“, apoi a ajuns în Anglia.

La 15 noiembrie 1790, un al doilea edict al prințului Dalberg a întărit prevederile primului: oricine era descoperit de Poliție ca membru activ al Ordinului urma să fie

decapitat sau spânzurat. În 1791 a apărut o listă cu 91 de nume de membri ai „Ordinului Ilumiștilor“, care erau căutați cu insistență de Poliție și pentru prinderea cărora se ofereau importante recompense. Hărțuirea Ordinului a continuat până în 1799, când prințul Karl Dalberg a murit.

Activitățile „umanitare“ și „filantropice“ ascundeau acțiunile subversive ale Ordinului

Pentru a-și ascunde activitatea subversivă, membrii Ordinului au recurs la activități „umanitare“ și „filantropice“, înființând în scurt timp fundații, societăți filarmone, asociații umaniste și grupări de promovare a științei și culturii.

Aparenta desființare a Ordinului nu avea, bineînțeles, nici o legătură cu realitatea: în secret, activitatea politică a ilumiștilor continua.

Weishaupt a scris în legătură cu acest moment dificil pe care îl străbătea Ordinul:

„Cea mai mare grijă a ilumiștilor, după publicarea documentelor secrete ale Ordinului, trebuie să fie acțiunea de convingere a întregii Germanii că Ordinul a dispărut și că adepții săi au renunțat nu numai la misterele lor, ci și la apartenența la o societate secretă.“

Planul Revoluției Franceze era pregătit.

Weishaupt, împreună cu ducele de Saxa-Gotha, s-a refugiat mai întâi în Elveția, apoi la Londra, unde Ordinul și-a mutat curând sediul. Weishaupt i-a sfătuit pe membri să se infiltreze în Masoneria Albastră și să creeze în cadrul acesteia „cercuri secrete“, pierzându-și astfel urmele.

„ORDO ILLUMINATI“ ȘI REVOLUȚIA FRANCEZĂ

Revoluția Franceză din 1789, pregătită de Congresul de la Wilhelmsbaden din 1782: Mirabeau și Talleyrand, primii ilumiști francezi

Ilumiștii s-au infiltrat în Franța începând cu 1787 (cinci ani după Congresul de la Wilhelmsbaden) și au penetrat toate cele 266 de loji masonice, conform planului lui Adam Weishaupt.

Un ajutor important în acest sens au căpătat de la oratorul și revoluționarul francez Honoré Gabriel Riqueti, conte de Mirabeau (1749-1791), „Leonidas“ în Ordin. Acesta fusese inițiat în tainele ilumiștilor de colonelul Jacob Mauvillon la Berlin, în 1786, unde Mirabeau se aflase într-o misiune secretă încredințată de regele Ludovic al XVI-lea.

Mirabeau a introdus principiile ilumiștilor în Loja „Amicii Reuniți“ (care mai târziu și-a schimbat numele în „Philalethes“) și l-a inițiat pe abatele Charles-Maurice de Talleyrand-Périgord (1754-1838).

Cei mai de încredere ilumiști s-au constituit apoi în „Comitetul Secret al Amicilor Reuniți“. Inițierile aveau loc în vila marchizului de Girardin, situată la 30 km de Paris. O figură celebră, contele de Saint-Germain (1710-1780), prezida ceremoniile inițiatice ale ilumiștilor.

Contele de Saint-Germain făcea parte din loja masonică „Philalethes“. Se pare că era roscrucian și că aparținea și altor frății secrete. Vorbea fluent italiana, germana, engleza, spaniola, franceza, greaca și se descurca în sanscrită, arabă și chiar chineză. Susținea că era fiul

prințului Rakoczi din Transilvania, că fusese crescut de un membru al familiei Medici (Gian Gastone) și că studiasse la Universitatea din Siena. Saint-Germain își confecționase o „legendă”, potrivit căreia ar fi fost un „nemuritor”, care trăise mai multe vieți de-a lungul secolelor și cunoscuse nenumărate capete încoronate, începând cu regele Solomon. Dădea întotdeauna amănunte veridice, absolut uluitoare, despre epocile în care susținea că trăise anterior. Legenda îl ajuta însă în misiunile sale secrete. În 1743, Saint-Germain a fost la Londra, fiind bănuț de spionaj în favoarea iacobinilor. Ca impostor, folosea diverse identități: contele Bellamare, marchizul de Montferrat sau cavalerul Schoening.

În cursul acestor inițieri noii membri ai Ordinului trebuiau „să dezvăluie noului lor șef tot ceea ce auziseră și descoperiseră”.

Contele Alessandro de Cagliostro (cunoscut și ca Giuseppe Balsamo), Mare Maestru în „Priore de Sion”, a primit misiunea de a se deplasa la Strasbourg pentru a face contactele necesare instigării evenimentelor. Cagliostro, evreu sicilian, considerat printre cei mai mari ocultiști ai timpului, fusese inițiat de iluminiști la Mitau, lângă Frankfurt, în 1780.

Avocatul Johann Bode („Amelius”) și baronul de Busche („Bayard”) pregătesc „Revoluția Franceză”

În 1788 – la solicitarea lui Mirabeau și Talleyrand – a sosit în Franța Johann Joachim Cristoph Bode (1730-1793), „Amelius” în cadrul Ordinului, un avocat din Weimar, inițiat de iluminiști la Congresul de la Wilhelmsbad. Bode preluase în secret conducerea din Germania a organizației „Ordo Illuminati”, după refugierea lui Wieshaupt în Elveția, apoi în Anglia. Împreună cu baronul de Busche („Bayard” în Ordin) – ofițer olandez în serviciul

casei Hessa-Darmstadt – a început pregătirile pentru declanșarea evenimentelor. Oficial, cei doi pretindeau în fața autorităților franceze că „studiază influența iezuiților asupra societăților secrete”. Bode și Busche acționau în cadrul Lojii „Amicilor Reuniți”, devenită ulterior „Philalethes” („Căutătorii de Adevăr”).

Marchizul de Luchet, un prieten al lui Mirabeau, scria în „Eseu asupra Sectei Iluminiștilor” din ianuarie 1789:

„O, popor mințit! Trebuie să pricepi odată că există conspirații în favoarea despotismului și contra libertății. A incapacității contra talentului. A viciului contra virtuții. A ignoranței contra luminii! Fiecare eroare care năpăstuiește Pământul și fiecare idee falsă slujește doctrinei iluminiștilor. Scopul lor este dominația universală.”

Intelectualii, cunoscuți drept „enciclopediști”, deveniseră propagandiștii doctrinei iluministe. Curând, alături de „Philalethes” s-au aliniat alte loji masonice, care adăseră la principiile iluminiștilor și la planul Revoluției Franceze. „Loja celor Nouă Muze” – condusă la început de astronomul Jérôme Lalande, apoi de americanul Benjamin Franklin (care se bucura de o popularitate și autoritate științifică enormă în Europa) – grupa printre membrii săi pe Voltaire, Diderot, Talleyrand, Rousseau, Helvétius, Bailly, Cabanis, Delille, Chamfort, d’Alembert, ca să cităm doar câțiva. „Loja Sincerității” îi cuprindea pe Choderlos de Lanclos (romancier și secretar al ducelui d’Orléans, Marele Maestru al francmasoneriei franceze). Din loja „Frații Lameth” făceau parte doctorul Guillotin și La Fayette, iar din Loja „Propaganda” Condorcet și abatele Sieyès.

Cum populația Franței era formată în proporție de 96% din analfabeți, iluminiștii i-au dirijat pe masoni către „educarea” acestei veritabile „armate de proști” și le-au dezvăluit trei cuvinte magice: libertate, egalitate, fraterni-

tate. Fiecare dintre ele însă cu o altă semnificație pentru iluminiști. Astfel, audiența în mase a iluminiștilor – mai ales a „enciclopediștilor” – a atins proporții remarcabile.

Francezii, ca popor, rămâneau totuși „regaliști”. Iar șirul de evenimente care au urmat au evidențiat tehnica iluminiștilor de a pune în practică o conspirație de stat.

Weishaupt încredințează conducerea „revoluției” lui Robespierre, alt iluminist

Adam Weishaupt a încredințat conducerea Revoluției Franceze lui Maximilien François Marie Isidore de Robespierre (1758-1794), omul care s-a identificat cu perioada „marii terori” (300 000 de victime) dintre 1792 și 1794. Ceilalți „revoluționari” erau cu toții membri ai „Ordo Illuminati”, recrutați din lojile masonice: marchizul Antoine Nicholas Condorcet (1743-1794), Georges Jacques Danton (1759-1794), marchizul Marie Joseph de La Fayette (1757-1834), ducele Philippe d'Orléans, Denis Diderot (1713-1784), Camille Benoît Desmoulins (1760-1794), François de La Harpe (1739-1803).

„Revoluția” franceză a fost favorizată de o secetă, care a generat o criză de pâine în iarna 1788/1789

O serie de evenimente meteorologice au contribuit la declanșarea revoluției, condusă paradoxal de figuri aristocratice abil manipulate de „Ordo Illuminati” prin intermediul lojilor masonice, conform strategiei lui Weishaupt. Vara anului 1788 fusese secetoasă, cu o recoltă de grâu slabă, urmată de o iarnă (1788/1789) foarte grea, ceea ce a determinat o criză generală de pâine în Franța. Iluminiștii au speculat acest moment pentru a trece la acțiune. Ducele d'Orléans – care fusese ademenit în francmasonerie de Mirabeau cu promisiunea că îi va succeda lui Ludovic al

XVI-lea – a fost sfătuit de Jeremy Bentham și de William Petty să dea ordine agenților săi să cumpere cât mai mult grâu, dând astfel impresia falsă că regele însuși crease, în mod intenționat, criza de grâu și de pâine, înfometându-și propriul popor. Colaboratorii iluminiștilor din cadrul guvernului au trecut, la rândul lor, la acțiune, dând naștere în mod artificial la o inflație galopantă. După „diabolizarea” regelui Ludovic al XVI-lea – o adevărată artă a iluminiștilor – a fost desigur mult mai ușor să fie manipulate masele populare împotriva tronului. „Nu aveți pâine? Mâncați cozonac” au insinuat iluminiștii că ar fi zis regina Marie Antoinette. Monarhia trebuia distrusă, Dumnezeu schimbat cu Rațiunea, pentru că, susțineau „revoluționarii” – dirijați de „Ordo Illuminati” –, doar „mintea omului poate rezolva problemele omului”. Nu Dumnezeu!

Ludovic al XVI-lea și Marie Antoinette au fost rapid ghilotinați. Iluminiștii – sub acoperire masonică – au elaborat o „Declarație a Drepturilor Omului” (în două variante, 1789 și 1793), după modelul american introdus tot de iluminiști, cu doi ani înainte (1787), pentru a face mai credibilă lozinca „Libertate, egalitate, fraternitate”.

La 14 iulie 1789, „Ordo Illuminati” a finalizat acțiunea de penetrare a lojilor francmasonice și a creat „Club des Jacobins”, care a constituit fermentul mișcării.

„Revoluția Franceză” – primul mare genocid, regizat de iluminiști

Lordul Acton face o remarcă interesantă:

„Lucrul îngrozitor în Revoluția Franceză nu este tumultul maselor, ci scenariul prescris. Prin tot focul și fumul revoluției percepem permanent o organizare bine calculată. Controlorii acesteia rămân mereu ascunși cu abilitate și sunt perfect acoperiți. Dar nu este nici un dubiu privind

prezența controlorilor din umbră ai evenimentelor încă de la început.“

Planul lui Weishaupt prevedea ca victimele revoluției să se situeze între un sfert până la jumătate din populația Franței. Până la urmă au fost, conform celor mai „blânde“ statistici, doar 300 000 de victime (sunt însă și alte cifre, care vorbesc de cel puțin 1 000 000 de victime).

Revoluția Franceză, mai ales perioada „marii terori“ (1792-1794) – condusă de Robespierre și Saint-Just – a rămas în istoria Franței și a Europei drept epoca când întreaga elită (catolică) franceză (aristocrați, preoți, intelectuali, funcționari etc.) a fost masacrată, în chip deliberat, de forțe din exteriorul Franței.

Duport îi explica în 1791 lui La Fayette:

„Numai prin mijloacele terorii cineva reușește să se mențină în fruntea unei revoluții și s-o guverneze. Trebuie deci, oricât de greu ne-ar fi tuturor, să ne resemnăm și să sacrificăm câteva persoane importante.“

Printre acestea, Philippe d'Orléans, care a fost ghilotinat.

1791 poate fi socotit și anul în care „Ordo Illuminati“ a început aplicarea doctrinei sale bazate pe manipularea maselor și pe recurgerea la mijloace represive, pe care le vom găsi în terorismul tuturor societăților secrete din secolul al XIX-lea, iar apoi în „revoluțiile comuniste“ din secolul al XX-lea.

De altfel, Lenin a recunoscut în mai multe rânduri că „revoluția“ bolșevică se trăgea direct din „marea teroare“ a Revoluției Franceze și că, fără evenimentele din 1789 – mai ales cele din perioada 1792-1794 –, evenimentele de la Petrograd și ulterior din Rusia nu ar fi fost posibile.

Executarea lui Ludovic al XVI-lea cu întreaga familie (prefațând executarea țarului Nicolae al II-lea cu întreaga

ga familie imperială în cursul „revoluției“ bolșevice) a fost prezentată de iluminiști drept un factor de „stabilizare“ a situației din noua Republică Franceză.

În august 1792, după răsturnarea guvernului, steagul tricolor – însemn al revoluției – a dispărut subit și a fost înlocuit cu „steagul roșu“.

Strigătul revoluționarilor de până atunci „Vive notre Roi d'Orléans“ fusese înlocuit, tot atât de subit, de „Liberté, égalité, fraternité“.

În noiembrie 1793, în mijlocul masacrelor care se răspândiseră în toată Franța, biserica a fost reorganizată de către Weishaupt (ajutat de Talleyrand) după principiul că „rațiunea trebuie să fie codul de comportament al omului“.

Ca urmare, abatele Talleyrand a fost excomunicat de Papă. El a devenit deputat în „Adunarea Națională“, controlată de iluminiști. Mirabeau a ajuns conducătorul Franței și a avut marea naivitate să susțină:

„Să nu mai lingușim poporul cu o justiție formală, ci să-i promitem scăderea taxelor, o divizare socială mai mică, o creștere a nivelului de trai și umilințe mai puține.“

Se consideră că Revoluția Franceză a luat sfârșit la 28 iulie 1794, când Robespierre – dirijorul „marii terori“ – a fost ghilotinat.

Este interesant că, în cursul „revoluției“ bolșevice, Lenin a ținut să precizeze:

„Noi, bolșevicii, suntem iluminiștii secolului al XX-lea.“

„CAZUL NAPOLEON“ ȘI CONGRESUL DE LA VIENA: FEDERAȚIA EUROPEANĂ

Ilumiiniștii favorizează ascensiunea lui Napoleon: rolul vicontelui de Barras

Revoluția Franceză este considerată de istorici drept primul mare eveniment al istoriei moderne.

Trebuie să observăm trei lucruri: în primul rând, Revoluția Franceză a fost un mare genocid (cel puțin 300 000 de victime); în al doilea rând, Revoluția Franceză – datorită organizației „Ordo Illuminati” – a urmărit masacrarea elitei creștine, ceea ce explică genocidul (un obiectiv preluat apoi de revoluția bolșevică după 1917 și de fostele state comuniste începând din 1948); în al treilea rând, Revoluția Franceză constituie o „revoluție iluministă” impusă Franței din Germania, adică din exterior, „o revoluție de import”.

Adevăratul câștigător al evenimentelor este marele bancher Meyer Amschel Bauer (Rothschild), finanțatorul și creatorul organizației „Ordo Illuminati”, alături de Adam Weishaupt, „creierul” mișcării.

Răsturnarea și „diabolizarea” unui monarh – Ludovic al XVI-lea –, masacrarea elitei financiare, care se dovedise ostilă scopurilor Iluminismului, răvășiseră complet Franța, dar îi conferiseră lui Rothschild, prin ilumiiniști, o putere neobișnuită.

Acum era nevoie ca „revoluția” să înceteze și situația să se stabilizeze, iar bancherul Rothschild să poată profita financiar de pe urma „revoluției” pe care o finanțase.

Pentru „stabilizarea“ situației era însă nevoie de un personaj care să preia Franța cu „mână de fier“ și să o conducă conform ordinilor secrete ale mișcării „Ordo Illuminati“ și ale lui Rothschild.

În 1794, Robespierre a fost renegat subit de masoni, găsit vinovat unic pentru perioada și excesele „marii terori“ (1792-1794) și – ca urmare – ghilotinat. Robespierre a inaugurat astfel în istorie prototipul „conducătorului diabolizat“ după moarte, ca mai târziu Hitler sau Stalin, pentru a se putea trece exclusiv pe umerii săi genocidul și a permite celor din umbra puterii – iluminiștii – să acționeze în continuare liberi de orice responsabilitate.

Cine era omul pe care puseseră „ochii“ Rothschild și „Ordo Illuminati“?

În 1793 – așadar cu un an înaintea ghilotinării lui Robespierre – viconte de Barras, membru în Adunarea Națională Franceză, remarcase talentul militar al unui tânăr de 24 de ani, Napoleon Bonaparte, în cursul asediului asupra orașului Toulon, executat de forțe armate engleze și spaniole. Barras, numit comandant-șef al armatei franceze de către Adunarea Națională, a devenit în 1795 unul dintre cei cinci membri ai Directoratului (forma de conducere a Franței imediat după „marea teroare“) și figura politică cea mai importantă pentru acel moment din Franța. Viconte de Barras l-a numit pe Napoleon comandant al armatei franceze și l-a recomandat celorlalți iluminiști.

Napoleon Bonaparte fusese inițiat de „Ordinul Cavalerilor Templieri“, ceea ce constituia o recomandare pentru a putea fi inițiat de „Ordo Illuminati“.

Sigur pe el în urma primirii acestui sprijin, Napoleon a rupt toate legăturile cu viconte de Barras în 1799, pe care l-a acuzat apoi de complot pentru reinstaurarea monarhiei. În 1802, cu ajutorul lui Talleyrand (inițiat al Ordinului), Napoleon s-a proclamat consul pe viață. Apoi

a eliminat Directoratul, iar în 1804 s-a proclamat – cu ajutorul aceluiași Talleyrand și al iluminiștilor – împărat. Un împărat care urma, totuși, unei revoluții! Aparent, o contradicție. Nu însă și pentru logica și obiectivele iluminiștilor.

Manipulat de „Ordo Illuminati“, Napoleon a început un ciclu de războaie pentru eliminarea monarhilor legitimi din Europa, înlocuirea lor cu alte marionete agree de iluminiști (unii chiar din familia lui), o primă tentativă istorică de a crea „Statele Unite ale Europei“, și a ajutat la răspândirea teoriilor „enciclopediștilor“, care combăteau religia creștină, monarhiile și propagau supremația abstractă a „rațiunii“.

Napoleon și „cultul personalității“

Napoleon l-a numit în 1806 pe fratele său, Joseph, rege al Neapolului.

Joseph a fost înlocuit curând de cumnatul lui Napoleon, generalul Murat, pe tronul din Napoli. În schimb, Joseph a fost „promovat“ rege al Spaniei în 1808. Un alt frate al lui Napoleon, Louis, a devenit rege al Olandei, în timp ce Jérôme a fost numit rege al Westphaliei.

Întreaga familie Bonaparte – originară din Corsica – a devenit peste noapte aristocratică și monarhică: frații, surorile, cumnații, verii lui Napoleon au ajuns cu toții regi și regine ori s-au bucurat de titluri aristocratice.

În paralel, Napoleon a încurajat cel mai deșănțat „cult al personalității“: toată lumea trebuia să-l proslăvească pe împărat.

În 1812, căzut în mrejele „cultului personalității“, Napoleon a comis o altă mare greșală: a atacat Rusia. Campania din Rusia – dusă în plină iarnă – s-a dovedit însă un dezastru (Hitler a repetat apoi greșala lui Napoleon).

Pe lângă „cultul personalității“ și războiul din Rusia, Napoleon a comis a treia greșală gravă: a transformat

lojile masonice militare ale Marelui Orient în propriile centre de spionaj și propagandă, reprimând toate celelalte loji, printre care și pe cele ale iluminiștilor.

Astfel, Murat a început persecutarea carbonarilor din Italia, conduși de Giuseppe Mazzini.

Abandonarea lui Napoleon de „Ordo Illuminati“

Ca urmare, iluminiștii l-au părăsit pe Napoleon, în frunte cu Talleyrand.

În 1814, Napoleon a fost silit să se refugieze pe Insula Elba. Peste un an însă, în 1815, a revenit de pe Elba și a dat bătălia finală la Waterloo. Pentru „Ordo Illuminati“, Napoleon devenise un al doilea Robespierre: o povară de care trebuiau să se debaraseze cât mai repede.

Am arătat anterior cum Nathan Rothschild l-a finanțat pe ducele de Wellington, aflat cu armatele în Spania, contra lui Napoleon și cum bătălia decisivă pentru secolul al XIX-lea de la Waterloo a fost, în același timp, și o mare lovitură la Bursa de la Londra pentru Nathan Rothschild, prin manipularea informațiilor.

Vremea când Napoleon câștiga bătăliile prin anumite străngeri de mână – în stil masonic – între ofițeri adverși, urmate de trădări pe câmpul de luptă, trecuse însă definitiv: prin trădarea generalului Grouchy, Napoleon încerca pe propria piele sentimentul de a fi sabotat și de a pierde bătălia istorică de la Waterloo în 18 iulie 1815.

Poetul englez Byron – un mare iluminist – a comentat astfel bătălia de la Waterloo:

„Trădarea a fost unicul învingător al lui Napoleon.“

După Waterloo, izolat de Nathan Rothschild pe Insula Sfânta Elena, în sudul Atlanticului, Napoleon, singur și părăsit de toți, a notat:

„Mor înainte de timp. Ucis de oligarhia engleză (aluzie directă la bancherul Nathan Rothschild – n. n.) și de asasinii săi angajați.“

Că Napoleon cunoștea perfect influența copleșitoare a banilor provenind de la bancherii internaționali (ca Nathan Rothschild) asupra conducătorilor de state o dovedesc următoarele sale cuvinte memorabile:

„Când un guvern este dependent de banii bancherilor, ACEIA, și nu ei, sunt conducătorii țării. Fiindcă mâna care a dat este și mâna care va lua înapoi. Bancherii nu cunosc ideea de patriotism sau de decență.“

Rothschild și Metternich încearcă la Congresul de la Viena să formeze o primă „Federație a Europei“

După eliminarea lui Napoleon de pe scena europeană și revenirea Bourbonilor în Franța – fenomen cunoscut în istorie drept Restaurație – Nathan Rothschild avea nevoie și de o „restaurație“ la scară continentală.

Prin Congresul de la Viena (1814-1815), Nathan Rothschild și iluminiștii au încercat pentru prima dată să impună o „Ligă a Națiunilor“ în Europa, care însă nu s-a realizat decât o sută de ani mai târziu, după primul război mondial.

Având ca principal aliat pe ministrul de Externe al Imperiului Habsburgic – prințul Klemens von Metternich – și pe consilierul lui Metternich, Frederic von Gentz, membru în „Tugendbund“ („Liga Virtuții“), Nathan, James și Salomon Rothschild au reușit să convoace la Viena, între septembrie 1814 și iunie 1815, cele patru mari puteri învingătoare în războaiele antinapoleonice, împreună cu conducătorii unor state aliate mai mici.

Marea Britanie a fost reprezentată la Viena de Lordul Robert Stewart, Franța de ministrul de Externe Charles-Maurice Talleyrand (care își reluasese postul sub Ludovic al XVIII-lea), Prusia de regele Frederic Wilhelm al III-lea, Austria de împăratul Franz al II-lea, iar Rusia de țarul Alexandru I. La Congresul de la Viena participau și aliații mai mici: Frederic al VI-lea al Danemarcei, Maximilian Josef al Bavariei, Frederic August I al Saxoniei, contele Leowenhielm al Suediei, Cardinalul Consalvi din partea Vaticanului, Marele duce Charles de Baden, prințul elector Wilhelm de Hessa, Marele duce George de Hessa-Darmstadt, ducele Karl August de Weimar, regele Poloniei, regele Ungariei și emisari din Spania, Portugalia, Olanda și din alte state europene.

Principalele teme ale Congresului de la Viena au fost:

- 1) redistribuirea teritoriilor cucerite;
- 2) crearea unui echilibru de putere pe continent;
- 3) restaurarea ordinii prenapoleoniene în Franța sub noul rege Ludovic al XVIII-lea;
- 4) revenirea la putere a familiilor regale alungate de evenimentele din anul 1789 și de Napoleon;
- 5) revenirea Bisericii Catolice la puterea și influența sa inițială.

Discuțiile, conduse de iluminiști, au alunecat însă mai departe spre crearea unei „Federații a Europei”, care să stabilească un grup de regate independente, între care să existe relații speciale, cum ar fi cele de apărare militară comună. „Federația Europei” din 1815 amintește mult de „Liga Națiunilor”, iar formula „apărării colective” în Europa trimite la NATO. Elveția dobânda statutul de „țară neutră” și de „depozit financiar” al Europei.

În martie 1815, Napoleon a părăsit neautorizat Insula Elba, sub pretext că „pensia promisă de regele Ludovic al

XVIII-lea nu-i sosea cu regularitate”. În al doilea rând, Napoleon acuza manevrele Vienei, care îi împiedicau pe soția sa, Marie Louise, și pe fiul său (fost rege al Romei, devenit între timp duce de Reichstadt) să i se alăture. Scopul real al revenirii lui Napoleon de pe Insula Elba era, evident, recâștigarea tronului în Franța. Astfel, Napoleon a început cele „o sută de zile” de război contra coaliției reunite la Viena. După înfrângerea lui Napoleon la Waterloo, negocierile la Congresul de la Viena au continuat și s-au încheiat prin semnarea Tratatului la 9 iunie 1815.

Începea ceea ce s-a numit „era Metternich” – de relativă stabilitate a Europei – între 1815-1848, controlată de „mezalianță” dintre Metternich și clanul Rothschild.

Prin cel de-al doilea Tratat de la Paris, încheiat în noiembrie 1815, coaliția l-a exilat definitiv pe Napoleon pe Insula Sfânta Elena, la circa 1000 km de coasta Africii, unde a murit în 1821.

Coaliția creștină „Sfânta Alianță”, opusă „Federației Europei” a iluminiștilor

Țarul Alexandru I al Rusiei a refuzat însă să semneze Tratatul de la Viena, considerându-l expresia unui „complot iluminist”. Abia la 26 septembrie 1815, Alexandru I al Rusiei, Franz al II-lea al Austriei și Frederic Wilhelm al III-lea al Prusiei au convenit asupra „Tratatului Sfintei Alianțe”. Tratatul garanta suveranitatea oricărui monarh care adera la „principiile creștine” în afacerile de stat. Alianța făcea din statele semnatare o adevărată coaliție militară conservatoare, care a funcționat împotriva mișcărilor liberale naționale, instigate de iluminiști.

Țarul Alexandru I a declarat ulterior că ideea „Sfintei Alianțe” i-a venit în urma unei conversații cu Lordul Robert Stewart. Acesta însă – mai prudent – a negat, cel

puțin oficial, declarând că „Sfânta Alianță” era o dovadă vie de „misticism sublim”.

Nathan Rothschild și „Ordo Illuminati” au fost furioși când au aflat de „Sfânta Alianță” tocmai datorită introducerii „principiilor creștine” – așadar ale Bisericii – în problemele de stat.

Se pare că acest tratat a avut efecte ulterioare asupra Rusiei și că atitudinea țarului Alexandru I la Viena în 1815 a fost răzbnută de „Ordo Illuminati”, după aproape 100 de ani, în 1918, când bolșevicii (finanțați de bancherii internaționali) au masacrat întreaga familie imperială a Romanovilor. Motivul real era însă „Sfânta Alianță” creștină, care se opusese din 1815 până în 1848 mișcărilor „revoluționare” ale iluminiștilor.

După Congresul de la Viena, ministrul de Externe al Imperiului Habsburgic – prințul Klemens von Metternich –, cel mai influent om politic al momentului și totodată agent al familiei Rothschild, a mărturisit că „Federația Europeană” constituia o formă de a menține ordinea socială a Europei și că țarul Alexandru I și „Sfânta Alianță” se opuneau în mod imprudent acestui obiectiv. Diferența era dată de faptul că, în spatele „Federației Europei”, se aflau iluminiștii și interesele lui Nathan Rothschild.

„Ordo Illuminati” și Nathan Rothschild au susținut ideea „Federației Europene” în primul rând pentru că vedeau în ea un mijloc de a controla politic întregul continent. Multe guverne europene împrumutaseră sume mari de la familia Rothschild, așa că cei cinci frați Rothschild puteau să folosească prilejul pentru a exercita presiuni asupra guvernelor datornice, în sensul dorit de ei și de „Ordo Illuminati”.

La Viena, în 1815, au apărut primele semne ale unui scenariu iluminist de organizare a unei Noi Ordini Mondiale – pornind mai întâi de la statele Europei – în care se

încerca, în premieră, să se creeze structuri comunitare suprastatale.

„Federația Europeană” din 1815 constituie o primă tentativă de a crea o „Ligă a Națiunilor”.

Vor trece însă peste 100 de ani până când această structură comunitară de conducere a Europei să funcționeze.

La Viena, „Ordo Illuminati” a fost la un pas de a cuceri puterea în Europa. Nu a reușit datorită țarului Alexandru I al Rusiei, ceea ce iluminiștii nu vor uita și nici ierta.

Rothschild și „Ordo Illuminati” au așteptat ziua când să-și poată lua revanșa, distrugând întreaga familie Romanov cu „mâna” bolșevicilor.

Tratatul secret de la Verona (1822)

La Senatul SUA, în „Congressional Record” din 1916 (p. 6781) există un document cunoscut drept Tratatul secret de la Verona, care a fost semnat la 22 noiembrie 1822 de Austria (Metternich), Franța (Chateaubriand), Prusia (Bernstet) și Rusia (Nesselrode). Documentul este considerat o sursă de inspirație pentru Doctrina Monroe din secolul al XIX-lea. Scopul tratatului era modificarea unor articole din „Sfânta Alianță”. Astfel, primul articol al „Sfintei Alianțe” se modifica, în secret, după cum urmează:

„Înaltele puteri contractoare, convinse că sistemul guvernării reprezentative (republica n.n.) este incompatibil cu principiile monarhice, suveranitatea popoarelor și dreptul divin, se angajează mutual și în modul cel mai solemn de a-și folosi toate forțele pentru a pune capăt sistemului reprezentativ în indiferent ce țară din Europa există acesta și de a preveni introducerea lui acolo unde nu este cunoscut.”

Documentul a fost utilizat până în 1848 pentru distrugerea mișcărilor liberale naționale, instigate de iluminiști.

Începea în Europa „era Metternich“. De fapt, începea „era Rothschild“.

URMAȘII LUI ADAM WEISHAUP (I): GIUSEPPE MAZZINI, CARBONARI ȘI M.A.F.I.A.

Giuseppe Mazzini: de la „venditele“ carbonare la M.A.F.I.A.

Adam Weishaupt a decedat la 18 noiembrie 1830, la 82 de ani.

În 1834, locul lui Weishaupt în fruntea mișcării „Ordo Illuminati“ a fost preluat de Giuseppe Mazzini (1805-1872), revoluționar italian. În timpul studiilor la Universitatea din Genova, Mazzini a câpătat Gradul 33 în masonerie și s-a alăturat organizației carbonarilor, constituită din așa-numitele „vendite“, ale căror țeluri inițiale erau identice cu cele ale lui Voltaire și ale Revoluției Franceze: anihilarea completă a monarhiei și catolicismului.

În 1831 Mazzini – care pleda cauza unității Italiei contra Imperiului Habsburgic – a fost exilat în Franța, unde a fondat „Tinerile Societăți“, o mișcare secretă care includea, pe națiuni, „Tânăra Italie“, „Tânăra Anglie“, „Tânăra Germanie“ etc. După o călătorie misterioasă în Marea Britanie, în 1838, Mazzini s-a întors în Italia cu planul revoluției de la 1848. A fost, din nou, exilat. Din 1850, Mazzini a condus o serie de activități teroriste. Italia s-a unificat în 1861, devenind însă regat (Mazzini pleda pentru republică). Declarat „geniul rău al Italiei“, Mazzini a imprimat spiritul iluminiștilor în cea mai înaltă lojă a carbonarilor: Loja „Alta Vendita“.

Din 1814 până în 1848, un grup numit „Marea Vendită Romană“ coordonase activitatea celor mai multe societăți secrete din Europa. În aprilie 1836, șeful „Marii

Vendite Romane“ – cunoscut doar sub pseudonimul Nubius – scria despre Mazzini camaradului său Beppo:

„Lui Mazzini îi place să discute doar despre lucrurile cele mai importante. Și despre sine, în primul rând. Nu a încetat să scrie că va doborî toate tronurile și toate altarele, că va ilumina oamenii și că el este profetul umanitarismului.“

În 1860, Mazzini a creat o nouă organizație secretă, numită „Oblonica“, de la latinescul „obelus“, în traducere „mijloc“ sau „cale“. În „Oblonica“, cercul interior de inițiați a fost numit M.A.F.I.A., o abreviere pentru „Mazzini-Autorizza-Furti-Incendi-e-Avvelenamenti“, adică „Mazzini-Autorizează-Furturile-Incendiile-și-Crimele“. Cei din cercul M.A.F.I.A. au fost ulterior denumiți „mafioți“. Sistemul avea o anumită tradiție în Sicilia.

În anul 1000, după ce normanzii i-au alungat pe arabi din Sicilia, s-a introdus sistemul feudal cu „supraveghetori“. De regulă, „supraveghetorii“ erau aleși de stăpânul locului dintre criminali sau bandiți cunoscuți, pe care stăpânul pământului îi angaja pentru a-i supraveghea pământurile. Deși privilegiile feudale fuseseră abolite în Sicilia încă din 1813, „supraveghetorii“ și-au menținut statutul și avantajele. Aceste bande de „supraveghetori“, care terorizau populația, au fost adunate de Mazzini în „Oblonica“ sub numele de M.A.F.I.A.

M.A.F.I.A. și „mafioții“ erau singurii cărora Mazzini le acorda dreptul de a comite crime, furturi și incendii. În 1890, când a început emigrația masivă a italienilor – mai ales a sicilienilor – în America, grupul M.A.F.I.A. a adus pe noul continent american spiritul și forma de organizare a societății lor secrete, căreia i-au spus „Cosa Nostra“.

Tudor Vladimirescu – un iluminist abandonat de Rusia

În Moldova începutului de secol al XIX-lea, Carbo-narismul a pătruns sub forma „boierilor cărvunari“, conduși de domnitorul Ioniță Sandu Sturdza și de Ionică Tăutu. Mișcarea cărvunarilor moldoveni, din jurul anilor 1820-1830, puțin cercetată totuși, a avut și unele proiecte legislative de inspirație iluministă, între care două Constituții.

Țarul Alexandru I, care a susținut activ mișcarea grecească Eteria – al cărei scop declarat era demolarea Imperiului Otoman din Balcani – și-a asigurat și serviciile unui mare boier oltean, Tudor Vladimirescu, inițiat în Rusia de iluminiști, posesorul unui pașaport rusesc.

Schimbarea bruscă a atitudinii țarului Alexandru I, după 1822, interzicerea oficială a masoneriei în Rusia și persecutarea iluminiștilor au avut urmări în Balcani. Tudor Vladimirescu a fost „executat“ pentru trădarea mișcării iluminiște, iar Eteria s-a stins treptat.

Giuseppe Garibaldi: bătălia împotriva Imperiului Habsburgic

A doua personalitate creată de mișcarea carbonară a fost Giuseppe Garibaldi, care a cunoscut celebritatea nu numai în Italia sau Europa, ci și în America de Sud (Brazilia, Uruguay).

Dacă Mazzini a fost „creierul“ iluminist al mișcării carbonare, în mod sigur Garibaldi a constituit „brațul“ revoluționarilor iluminiști.

În 1835, Garibaldi a fost silit să emigreze în America de Sud, unde a dus cu el principiile iluminiște și un elan „revoluționar“ care l-au transformat în erou de legendă, mai ales în Brazilia și Uruguay.

În 1848, Garibaldi a revenit în Italia, la chemarea lui Mazzini. Începea șirul revoluțiilor de la 1848, a căror doctrină a fost pusă la punct de Giuseppe Mazzini în perioada exilului său din Marea Britanie (1838-1848).

La 12 ianuarie 1848 a izbucnit prima revoluție, la Palermo, condusă de Garibaldi, asistat din umbră de Mazzini. Celelalte provincii și stătuțele italiene au declanșat, ca la un semnal, revolte armate „antiaustriece”. Roma a căzut în mâna carbonarilor, iar Garibaldi a fost proclamat comandant suprem. În 1849 însă Papa Pius al IX-lea a revenit, cu ajutorul francezilor, iar Garibaldi s-a refugiat în Statele Unite.

În 1859, într-un context istoric schimbat (cu Napoleon al III-lea în Franța), Mazzini și Garibaldi au reluat „războiul de eliberare a Italiei” – care era, de fapt, un război contra monarhiei Habsburgilor, în spiritul programului iluminist – ajutați de Napoleon al III-lea. După bătălia de la Solferino (24 iunie 1859), austriecii s-au recunoscut învinși. S-a format o confederație italiană, pusă însă sub auspicii papale, ceea ce nu convenea deloc carbonarilor iluminiști. Aceștia s-au „revoltat” din nou și au cerut unirea cu Piemontul. Garibaldi a debarcat în Sicilia cu „o mie de voluntari” – având ca semn distinctiv „cămașa roșie” – și a început „expediția celor 1000”. (De fapt, Garibaldi avea sub comanda lui circa 1 200 de voluntari.)

Era o „armată internațională”: francezi, germani, unguri, români, ruși, englezi, luptau toți sub steagul lui Garibaldi, aparent pentru „eliberarea Italiei”. În realitate, pentru lovirea Imperiului Habsburgic în cel mai slab punct al său.

În 1860, Napoli a fost cucerit de oamenii lui Garibaldi, iar după victoria de la Capua acesta a anexat Sicilia.

La 14 martie 1861, Victor Emmanuel a fost proclamat rege al Italiei. Unitatea definitivă a fost obținută de

Mazzini și Garibaldi în 1870, când francezii s-au retras din Roma și au abandonat protecția Vaticanului.

La Paris, „revoluția” de la 1848 a fost provocată de „interzicerea banchetelor publice”

La Paris, revoluția de la 1848 urmărea să le confere o nouă forță economică și politică iluminiștilor și lui Alphonse Rothschild (finanțatorul evenimentelor).

Deoarece regele Ludovic-Filip (inițiat de iluminiști și adus pe tronul Franței de „revoluția din 1830”, condusă de marchizul de La Fayette și de Loja „Prietenii Adevărului”) se îndepărtase considerabil de principiile organizației „Ordo Illuminati”, devenind o mare dezamăgire pentru iluminiști, s-a executat – cu mult cinism – un scenariu.

Este instructiv de reamintit aici că motivul oficial invocat pentru dezlănțuirea revoluției de la 1848 din Paris l-a constituit „interzicerea banchetelor publice”! Doi iluminiști radicali, Louis Blanc și Ledru-Rollin, au jucat apoi rolul de „agitatori” care au înfierbântat mulțimile. La 22 februarie 1848 au apărut primele manifestații de stradă, care au pregătit lovitura de stat. S-a ivit însă o mare problemă: populația Parisului nu era atât de pornită contra lui Ludovic-Filip încât să accepte lovitura de stat! Ce era de făcut? Iluminiștii au apelat – ca de atâtea ori în istorie în asemenea momente – la clasică „deschidere a focului” asupra manifestanților, altfel destul de pașnici.

Un ofițer apropiat iluminiștilor a ordonat soldaților care păzeau Ministerul de Externe să deschidă focul. Rezultatul: 50 de morți dintre manifestanți. Din acest moment, furia populară s-a manifestat din plin, sub conducerea celor doi „agitatori” de profesie, Louis Blanc și Ledru-Rollin. Ce a urmat? Armata „a fraternizat” cu manifestanții („Armata e cu noi!”), sub atenta supraveghere a ofițerilor iluminiști. „Garda Națională”, la rândul său, „a

coalizat“ cu poporul. Regele Ludovic-Filip a fugit din palat, urmărit de mulțime. În 48 de ore s-a întocmit „lista cu revoluționarii“ care au format guvernul (oare unde am mai auzit noi asta?). Interesant este că prima „listă“ cuprindea doar jurnaliști de la ziarele „Le National“ și „La Réforme“! La sfârșitul anului 1848, cu sprijinul organizației „Ordo Illuminati“, prințul Charles Louis-Napoleon a devenit Ludovic-Napoleon și președinte al Republicii Franceze. După lovitura de palat din 1851, președintele Republicii Franceze s-a proclamat – cu toată seninătatea – împărat și s-a semnat Napoleon al III-lea.

Să observăm paralelismul istoric al „revoluțiilor“ de la 1789 și 1848: ambele au debutat prin masiva manipulare a maselor de organizația „Ordo Illuminati“, sub lozinci generoase, ca „Libertate, egalitate, fraternitate“, pentru ca, apoi, prima să devină „baza de putere“ a generalului Bonaparte – devenit împăratul Napoleon I, iar a doua „baza de putere“ a nepotului acestuia, prințul Ludovic-Napoleon, care, după doar trei ani în funcția de „președinte de republică“, a devenit, la rândul său, împăratul Napoleon al III-lea.

Atât „revoluția“ de la 1789, cât și cea din 1848 au avut exact același final: au adus la putere un împărat! Ce-i drept, un împărat care – cel puțin inițial – avea girul organizației „Ordo Illuminati“.

La început, Napoleon al III-lea a servit interesele iluminiștilor și pe cele ale baronului Alphonse de Rothschild, cu care împărțea până și aceeași amantă (contesa de Castiglione), devenită informatoarea lui Alphonse.

Napoleon al III-lea, „autorul moral“ al unirii Principatelor Române

În 1859, Napoleon al III-lea l-a sfătuit pe diplomatul român Vasile Alecsandri (marele poet) să procedeze la unirea Principatelor Române printr-un „artificiu“ ingenios.

Deoarece Rusia, Turcia, Austria și Marea Britanie se opuneau fățiș unirii Principatelor Române (Moldova și Țara Românească), Napoleon al III-lea i-a sugerat lui Vasile Alecsandri alegerea aceluiași domn în ambele principate, ceea ce pecetluia unirea, dar constituia o lovitură grea pentru obiectivele Rusiei în Balcani, după Eteria și Tudor Vladimirescu.

Familia Rothschild l-a finanțat pe Otto von Bismarck și politica de reunificarea a Germaniei, contra-forță la Marea Britanie

Conducând „Noua Trinitate“ cu acordul fraților săi Lionel (Londra) și Anselm (Viena), Alphonse Rothschild avea acces total atât la împăratul Napoleon al III-lea, cât și la cancelarul Otto von Bismarck, unul dintre tinerii politicieni germani susținuți de Meyer Amschel.

În relația lui Alphonse de Rothschild cu Napoleon al III-lea au intervenit însă două „rupturi“, care i-au fost fatale împăratului.

Mai întâi, Napoleon al III-lea a intervenit militar în Mexic (susținut inițial de Spania și de Marea Britanie), urmărind constituirea unui imperiu la granița cu Statele Unite. L-a încoronat pe arhiducele austriac Maximilian ca împărat, punând astfel în primejdie planurile familiei Rothschild din America. Reacția a fost imediată: iluminiștii din Statele Unite l-au înarmat și finanțat pe „revoluționarul de profesie“ Benito Juarez, care în 1867 a obținut o victorie decisivă și l-a executat pe împăratul Maximilian după numai trei ani de domnie (1864-1867).

A doua „ruptură“ dintre Alphonse de Rothschild și Napoleon al III-lea a apărut atunci când familia Rothschild l-a încurajat și l-a finanțat pe Bismarck în politica de unificare a Germaniei, prin care clanul Rothschild încerca să constituie o supraputere în centrul Europei, ca o contra-

forță împotriva Marii Britanii. Aceasta putea duce, în cele din urmă, la un conflict de mare anvergură, favorabil însă lui Rothschild și iluminiștilor (vezi scrisoarea lui Pike către Mazzini). Prin intermediul lui Lionel Rothschild de la Londra și al primului-ministru britanic Gladstone, Prusia și Franța s-au confruntat militar în 1870. Trădat, Napoleon al III-lea a fost spulberat de prusaci și a abdicat, exact ca Napoleon I după Waterloo.

Înfrângerea lui Napoleon I a fost atribuită de istorici de regulă „incompetenței” flagrante a generalului Mac-Mahon, ceea ce ne duce cu gândul la trădarea generalului Grouchy de la Waterloo, care a pecetluit soarta lui Napoleon I.

Este interesant, din acest punct de vedere, că „incompetentul” Mac-Mahon a avut totuși o ascensiune rapidă după războiul cu Prusia din 1870, devenind chiar președinte al celei de-a treia Republici Franceze!

Al doilea urmaș al lui Adam Weishaupt – finanțat direct de familia Rothschild – poartă pseudonimul iluminist de Karl Marx și este fondatorul doctrinei comuniste.

URMAȘII LUI ADAM WEISHAUP (II): KARL MARX – DE LA „ALIANȚA DREPTILOR” LA „LIGA COMUNIȘTILOR”

Originile comunismului: Pitagora, Platon, Babeuf, Saint-Simon, Fourier

Al doilea curent internațional născut din organizația „Ordo Illuminati” a lui Adam Weishaupt – după Carbonarismul lui Giuseppe Mazzini – a fost doctrina comunistă, sintetizată de opera lui Karl Marx.

De fapt, comunismul reprezintă o doctrină ale cărei elemente apar mult mai devreme, încă din Grecia antică.

Platon (427-347 î. Hr.), în „Republica”, propunea o societate din care căsătoria (așadar familia) era eliminată. Toate femeile aparțineau tuturor bărbaților și invers. Femeile erau egale cu bărbații, muncind sau luptând în războaie umăr la umăr. Copiii urmau să fie crescuți și educați de stat, într-un sistem total comunizat. După Platon, societatea ideală urma să aibă trei straturi sau clase: clasa conducătoare, clasa militarilor și clasa celor care prestau servicii. Proprietatea privată era eliminată din societate. Intelectualii (filozofii) trebuiau să decidă ce era mai bine pentru clasele inferioare.

Filozofia dezvoltată de Platon în „Republica” nu era însă decât ecoul filozofiei pitagoreicilor. Cultul secret al pitagoreicilor a fost întemeiat de filozoful și matematicianul grec Pitagora, care a trăit în secolul al VI-lea î. Hr. Potrivit lui Pitagora, bărbații și femeile trebuiau să renunțe la bunurile lor. Așadar, pitagoreicii cereau abolirea pro-

prietății private, idee care a trecut ulterior la Platon, în „Republica“.

În secolul al XVIII-lea, François Noël Babeuf (1760-1797) a dezvoltat aceste idei și le-a materializat într-o societate de tip masonic, numită „Babuvistii“, care propăvăduia violența extremă în promovarea proprietății colective.

Babeuf era, în același timp, membru al organizației „Ordo Illuminati“, purtând pseudonimul „Gracchus“.

„Babuvistii“ se reuniau într-o mănăstire, iar adeseori într-o criptă de cimitir. Deoarece sediul secret se găsea lângă Panthéon, adeptii lui Babeuf s-au numit și „panteoniști“. Societatea întemeiată de Babeuf număra circa 2 000 de aderenți.

Babeuf scria:

„În sistemul meu de «fericire comună» doresc să nu mai existe proprietate individuală. Pământul este al lui Dumnezeu, iar fructele sale aparțin omenirii în general.“

Unul dintre discipolii lui Babeuf, marchizul de Antonelle (membru al Tribunalului Revoluționar în timpul Revoluției Franceze) preciza:

„Statul comunist este singurul just și singurul bun. Fără el, nici o pace sau fericire reală nu va exista în societate.“

În aprilie 1796, Babeuf a scris „Manifestul Egalilor“, care a fost publicat ulterior sub titlul „Analiza doctrinei lui Babeuf“, unde proclama:

„Nici o proprietate privată pe Pământ! Pământul este al lui Dumnezeu. Așa că fructele pământului trebuie să aparțină tuturor. Vanitatea vanităților trebuie să înceteze: distincțiile revoltătoare dintre bogați și săraci, dintre cei mari și cei mici, dintre stăpâni și servitori, guvernanți și guvernați. Nu există diferențe între oameni decât de vârstă și sex. Toți trebuie să se bucure de aceleași șanse și

facilități. Trebuie să existe o singură educație și același fel de mâncare pentru toți.“

„Manifestul Egalilor“ propunea ca muncitorii să nu mai fie plătiți cu bani, ci prin distribuirea de produse. Aceste produse, depozitate în magazine de tip comunal, urmau să fie repartizate fiecăruia în mod egal. Un alt aspect interesant al planului lui Babeuf preconiza ca toți copiii să nu mai poarte numele tatălui decât dacă acesta era un om de mare valoare.

Conștient că sistemul comunist pe care îl propunea nu ar fi acceptat niciodată de autoritățile statului, Babeuf și adeptii săi s-au limitat să practice o propagandă axată pe susținerea „egalității dintre oameni“ și a „justiției poporului“.

În august 1796, Babeuf și 45 de lideri ai mișcării sale au fost arestați, deoarece pregăteau o lovitură de stat comunistă, „Conspirația Egalilor“. Procesul „Babuvistilor“ s-a derulat între februarie și mai 1797. La proces, Babeuf a recunoscut că mișcarea sa era direcționată, în secret, de „Ordo Illuminati“, societate din care făcea și el parte („Gracchus“).

„Atest că ei (ilumiiniștii) mi-au atribuit marea onoare de a mă desemna în fruntea acestei mișcări. Declar că eu am avut doar un rol secundar și în parte limitat... Capii și liderii unei mișcări impun de regulă o direcție de opinie. Eu am fost doar în situația să îndeplinesc niște directive.“

La 28 mai 1797, Babeuf a fost spânzurat. Adeptii săi au fost, cu toții, deportați.

În 1919 însă, la constituirea celei de-a „Treia Internațională Comuniste“ (Komintern) de la Moscova, s-a observat că existau diferențe foarte mici între „babuvism“ și „bolșevism“.

Alți premergători ai doctrinei comuniste, contele Henri de Saint-Simon și François Marie Charles Fourier –

deși nu făceau parte, ca Babeuf, din „Ordo Illuminati” – merită să fie menționați aici, pentru a demonstra că germanii și principiile comunismului existau înaintea lui Karl Marx. Și pentru a înțelege astfel mai bine felul în care procedau iluminiștii atunci când relansau teorii deja în circulație în scop de manipulare politică.

Contele Henri de Saint-Simon (1776-1825), aristocrat și filozof, a fost în epocă suspectat de tulburări psihice, datorită eredității cam încărcate moștenite de la mamă. Nu-i mai puțin adevărat că alții îl considerau însă un adevărat geniu. Filozofia lui Saint-Simon, cunoscută ca „Noul Creștinism”, afirma că toate proprietățile trebuiau trecute sub autoritatea statului, pentru a se pune astfel capăt „exploatarea celor săraci”. Saint-Simon a pledat pentru progresul tehnologic și a susținut prima revoluție industrială (cea pe bază de cărbuni și aburi), în care vedea un pas mare către „industrialism”. Afirmă însă că oamenii nu erau egali între ei. Societatea secretă a lui Saint-Simon, numită „Familia”, avea în program „controlul public al producției industriale”, „abolirea moștenirii” și „drepturi egale pentru femei”. Adepții lui Saint-Simon au încercat să fondeze o „Biserică Saint-Simoniană”.

În 1836, unul dintre discipolii lui Saint-Simon, Philippe Joseph Benjamin Buchez, a combinat teoriile comuniste cu catolicismul, dând naștere la „Socialismul Creștin”. Era o continuare a eforturilor lui Weishaupt de a-și infiltra membrii mișcării în cercurile creștine, cu scopul demolării din interior a Bisericii Catolice. Grupul lui Buchez publica cotidianul „L'Atelier”, care era în întregime scris de muncitori. „Socialismul Creștin” propăvăduia „revoluția pașnică”, bazată pe „dragostea creștină”, cultivată în grupuri numite „frății”. „L'Atelier” se opunea utilizării violenței cu scopul de a obține schimbări sociale și interzicea muncitorilor să se înscrie în societăți secrete.

Buchez și „Socialismul Creștin” au creat în 1854 „Colegiul Oamenilor Muncii”, cu sediul la Londra, care avea caracteristicile unei universități populare.

François Marie Charles Fourier (1772-1837), filozof francez, a fost cel care a planificat un model de comune, numite falanstere, în care se conviețuia după principii egalitariste. În 1832 însă Fourier a eșuat cu falansterul de la Versailles. Adepții săi au creat mai târziu, în Statele Unite, 30 de falanstere. Dintre acestea, un falanster a atins notorietatea: Brook Farm (1841-1847).

Menționăm și pe Louis Auguste Blanqui (1805-1881), care a lansat expresia „dictatura proletariului” înaintea lui Marx și apoi și-a dedicat întreaga viață realizării acesteia pe calea conspirației.

Karl Marx a debutat ca „informator” al cumnatului său, ministru de Interne al Prusiei

Moses Mordecai Marx Levy (alias Heinrich Karl Marx) s-a născut într-o familie evreiască bogată (tatăl era avocat), care trecuse de la mozaism la protestantism. Karl Marx a fost astfel botezat protestant la vârsta de șase ani. După studii la universitățile din Bonn și Berlin și mai multe escapade amoroase, Karl Marx s-a însurat cu o aristocrată, Jenny von Westphalen. Fratele soției, Ferdinand von Westphalen, a fost ministrul prusac al Agriculturii (noiembrie 1850 – 1854) în cabinetul von Manteuffel, iar din decembrie 1854 până în decembrie 1858, ministru de Interne în cabinetul prințului von Hohenzollern-Sigmaringen.

„Părintele comunismului” a speculat relația de rude-nie, devenind informator al Poliției prusace. Într-o scrisoare donată guvernului austriac de Nikita Hrușciiov se precizează explicit că Marx își spiona „tovarășii” de credință politică din Marea Britanie și Franța, misiune pentru care primea importante sume de bani.

În urma unei astfel de trădări, Poliția țaristă l-a arestat pe celebrul anarhist Mihail Bakunin, pe care Marx îl considera un rival periculos în conducerea mișcării comuniste, în care fusese infiltrat de cumnatul său (ministrul de Interne Ferdinand von Westphalen), apoi propulsat la vârf.

Tragediile din familia lui Karl Marx

Arnold Kunzli scrie în cartea sa „Karl Marx – A Psychographie” că trei dintre copiii lui Marx au decedat, iar fiica sa, Laura, căsătorită cu socialistul Lafargue, și-a înmormântat la rândul ei trei copii, apoi s-a sinucis împreună cu soțul. O altă fiică, Elena, s-a hotărât împreună cu soțul să facă același lucru. Ea a murit. El a renunțat în ultimul moment (vezi „Karl Marx and Satan”, pagina 32).

Toate aceste multiple tragedii l-au marcat pe Marx, care s-a apropiat de un cult satanic condus de Joana Southcott, o preoteasă satanistă care susținea că se afla în contact cu un demon, Shiloh. Una dintre caracteristicile apartenenței la cult era „părul lung și barba neîngrijită”. Socialistul Pierre Proudhon, care îmbrățișase același cult, își purta părul și barba la fel ca Marx.

O consecință a acestor tragedii a fost înverșunarea lui Marx contra familiei, care îi provocase atâta suferință.

Karl Marx și-a manifestat disprețul față de familie făcând un copil cu propria servitoare. Se pare, de altfel, că Marx nu găsea nici un fel de ipocrizie în faptul că avea o servitoare, în timp ce în scrierile sale tuna și fulgera contra celor bogați, care își permiteau să țină servitori. Marx avea și el una!

Moses Hess, inițiatorul lui Karl Marx în ideile socialiste: „Liga Dreptilor”

La 23 de ani Karl Marx a fost inițiat în ideile socialismului de Moses Hess. În același timp, Karl Marx și pri-

etenul său, Friedrich Engels, erau primiți în „Liga Dreptilor” (Alianța Dreptilor), o filială iluministă bavareză a grupului secret francez „Societatea celor patru anotimpuri”. Cu sprijinul cumnatului său, ministrul de Interne Ferdinand von Westphalen, Karl Marx a schimbat în 1847 „Alianța Dreptilor” în „Liga Comuniștilor”, care a pledat pentru unele măsuri extrem de radicale: comunizarea averilor (Saint-Simon), dictatura proletariatului (Blanqui) și egalitarismul (Babeuf). Mijlocul de luptă: teroarea revoluționară (Robespierre și Babeuf).

Însuși Marx scria negru pe alb:

„Nu există decât un singur mijloc de a scurta și a grăbi moartea vechii societăți și sângeroasele dureri ale facerii unei noi societăți. Acest unic mijloc este teroarea revoluționară.” („Neues Rheinische Zeitung”, 7 noiembrie 1848)

În 1841, Marx și-a luat doctoratul în filozofie, dar a fost respins pentru funcția didactică datorită activităților sale revoluționare. În 1843, a studiat economia la Paris, unde s-a inițiat, în secret, în tainele comunismului francez.

În 1844, Marx a scris „O lume fără evrei”, deși el însuși era evreu.

În 1845, s-a mutat la Bruxelles, în strada d'Orléans (astăzi strada Jean d'Ardenne), nr. 62.

„Manifestul Comunist”, scris contra cost, este un plagiat

Friedrich Engels (1820-1895), fiul unui bogat negustor de textile, îl întâlnise pe Karl Marx în 1844 la Paris și îl ajutase la transformarea „Alianței Dreptilor” în „Liga Comuniștilor” (1847). Engels, iluminist ca și Marx, făcea parte din grupul secret „Tânăra Germanie”, constituit în 1835 de Giuseppe Mazzini în Elveția. Ca și Marx, Engels avea gradul 32 în masonerie. Din 1842, Engels se ocupa de

o fabrică de textile, primită drept moștenire, din Manchester. Ca student la ziaristică, Engels publicase în 1843 „Schiță pentru o critică a economiei politice“, iar în 1844 o recenzie la „Trecut și prezent“ de Thomas Carlyle, precum și o broșură, „Condiția clasei muncitoare din Anglia în 1844“.

La primul Congres al „Alianței Dreptilor“, devenită „Liga Comuniștilor“, ținut în iunie 1847, Karl Marx a absentat. A participat însă în decembrie, același an, la Congresul al II-lea al „Ligii Comuniștilor“, care s-a desfășurat la Londra.

Ajuns la Londra, lui Marx i s-a propus să redacteze Manifestul „Ligii Comuniștilor“. A acceptat însărcinarea, încasând un avans substanțial.

Odată banii luați, Marx s-a întors acasă, la Bruxelles. Săptămânile treceau, iar el nu mai dădea nici un semn de viață. Engels, prietenul fidel, a fost trimis de „Liga Comuniștilor“ la Bruxelles cu un mesaj ultimativ pentru Marx: fie redacta „Manifestul“, fie returna banii. După mai multe pertractări, Engels l-a convins pe Marx să redacteze totuși documentul. Erau într-o mare criză de timp. Banii fuseseră, bineînțeles, tocați de mult.

În 1848, Marx a trimis la Londra manuscrisul intitulat „Manifestul Comunist“. Documentul nu era altceva decât adaptarea – până la plagiat – a unui manuscris al lui Engels („Confesiunile unui comunist“), combinată cu idei din cartea unui iluminist american, Clinton Roosevelt, intitulată „Science of Government Founded on Natural Law“ („Știința guvernării bazată pe legea naturii“), în care apăreau numeroase ecouri din filozofia lui Weishaupt.

„Liga Comuniștilor“ a publicat la 1 februarie 1848 manuscrisul, dar numele lui Karl Marx nu a apărut în calitate de autor decât 20 de ani mai târziu. În 1848, „Liga Comuniștilor“ (fosta „Alianță a Dreptilor“) era o filieră a „Ligii Celor fără de Lege“ din Paris, constituită în princi-

pal din ilumiști germani aflați în exil în Franța. Această „ligă“ era frecventată în secret de numeroși oameni bogați de diferite naționalități – adunați la Paris pentru a primi consemne în vederea „revoluției“ din anul 1848 –, fiind socotită în acel moment drept „cercul interior de inițiați“ al ilumiștilor.

„Manifestul Comunist“, descris de marxiști drept „carta libertății muncitorilor din întreaga lume“, a devenit imediat platforma „Ligii Comuniștilor“. Prin „Manifest“ se cereau imperativ: abolirea proprietății prin „naționalizări“; abolirea dreptului la moștenire; confiscarea proprietăților care aparțineau emigranților; centralizarea creditului într-o „bancă de stat“; etatizarea imediată a controlului în comunicații și transport; abolirea graduală a diferențelor dintre sat și oraș; o „redistribuire“ a populației pe întreaga suprafață a țării; eliminarea muncii copiilor în fabrici; educație de stat în școli publice etc.

Cum observăm, „Manifestul Comunist“ cuprindea ABC-ul măsurilor pe care, mai târziu, le-au adoptat printre primele statele comuniste.

Dintre aceste măsuri se remarcă însă una foarte interesantă: „Manifestul Comunist“ este primul document în care se cerea introducerea „impozitului pe venit“. Această măsură – cum vom vedea ulterior – a stat la baza formării și consolidării „Trustului Banilor“ din America. Introducerea „impozitului pe venit“ a fost un deziderat urmărit cu ferocitate de „bancherii internaționali“, alături de o „bancă națională“ controlată în regim privat, unde să se depună „impozitul pe venit“ colectat.

Iată cum „Manifestul Comunist“ urma planul secret al familiei Rothschild pentru controlul financiar asupra întregii societăți.

„Manifestul“ mai cerea abolirea tuturor religiilor (o reminiscență din Weishaupt), precum și „revolta prole-

tariatului“ din întreaga lume pentru răsturnarea statului „capitalist“ și instaurarea unui stat lipsit de exploatarea „omului de către om“. Marx văzuse corect că elita care controla producția controla și statul.

**Primul editor al „Manifestului Comunist“,
Jean Laffite, un negustor de sclavi**

Între timp, Engels făcuse cunoștință în taverna „Cordemans“, de pe strada Brasseur, cu un aventurier care se dădea drept englez. În realitate, acesta era francez și se numea Jean Laffite. Avea 65 de ani și o biografie demnă de cele mai palpitante romane de aventuri.

Născut la Santo Domingo, la 22 aprilie 1782, Jean Laffite strânsese ceva avere din contrabanda pe mare și negustoria cu sclavi din zona Caraibelor. Plecat din Port-au-Prince, Laffite s-a instalat la New Orleans, unde și-a continuat afacerile, profilându-se pe traficul cu arme.

Războiul anglo-american din 1812 l-a îmbogățit substanțial. Locuitorii din New Orleans și-au amintit multă vreme de mesele cu zeci de invitați pe care Laffite le organiza la „Cafeneaua Refugiaților“. În 1832, Laffite s-a căsătorit cu o americană și s-a stabilit la Saint-Louis, în Missouri, unde s-a apucat de „comerț“ fluvial. Câțiva ani mai târziu, Laffite a părăsit America și s-a stabilit la Londra, de unde a colindat Europa vânzând arme și explozivi organizațiilor anarhiste patronate de iluminiști.

În 1848 s-a întâlnit la cafeneaua „Cordemans“ cu Engels, care era fascinat de personalitatea lui. Engels i-a relatat despre studiul său „Situația clasei muncitoare din Anglia în 1844“ fostului negustor de sclavi și i l-a prezentat pe Marx. Acesta, simțind că a prins o „vacă de muls“, l-a invitat la el acasă. Aici, Laffite le-a povestit celor doi viitori „clasici ai comunismului“ cum înjunghiase un subaltern care se răzvrătise pe vas, cum făcuse închisoare, apoi

i se oferise un grad înalt în Marina britanică pentru a face „piraterie“ în slujba Majestății Sale (după modelul corsarului Drake), cum primise felicitările generalului Andrew Jackson (viitor președinte la Statelor Unite) și multe alte isprăvi asemănătoare.

Marx și Engels vedeau permanent „rațiuni morale“ în jefuirea vaselor „capitaliste“. Îi găseau mari merite lui Laffite pentru că împărțise prada cu toți briganzii și criminalii, fără discriminare de culoare, religie sau etnie.

Flatat, Laffite le-a vorbit atunci de „marele său prieten“ Abraham Lincoln. Simțind adierea banilor, Marx i-a citit lui Laffite – negustorul de sclavi – „Manifestul Comunist“ și chiar și-a notat pe ici, pe acolo, unele sugestii ale traficantului de arme.

Simțindu-se important, aventurierul le-a promis celor doi „difuzarea“ documentului în Statele Unite. Laffite, înarmat cu două copii ale „Manifestului Comunist“ a trecut apoi Atlanticul și s-a întors în America.

Pe 9 ianuarie 1848, Jean Laffite a înmănat una dintre copiile manuscrisului cumnatului său, John Mortimer, pentru Abraham Lincoln.

Jean Laffite a murit la 5 mai 1854. Abraham Lincoln a ajuns președinte al Statelor Unite în 1861, așadar la 13 ani după ce citise „Manifestul Comunist“.

„Manifestul Comunist“ a apărut în februarie 1848 la Londra, în 500 de exemplare, fără numele autorului (nici Marx nu era chiar un naiv!). Ultima pagină din ediția I poartă mențiunea „Biroul Societății Culturale Muncitorești G. E. Burghard, 46, Liverpool Street, Bishopgate“. Textul are 9 600 de cuvinte („Tatăl nostru“ are 56 de cuvinte, „Decalogul“ – 297, „Declarația de Independență a Statelor Unite“ – 300). Vânzarea primei ediții a adus un câștig de 2 lire, 30 șilingi și 9 penny. La un moment dat, tirajul „Manifestului Comunist“ îl depășise pe cel al Bibliei (vezi

Stanley Clisby Arthur, „Jean Laffite, Gentleman Rover“, New Orleans, 1952; Georges Blond, „Moi, Laffite, dernier roi des filibustiers“, Paris, Albin Michel, 1985).

„Das Kapital“ („Capitalul“), o colacionare de texte citite de Marx la sala de lectură din British Museum

Dacă „Manifestul Comunist“ poate fi considerat un fel de „Talmud“ al comuniștilor, „Das Kapital“ („Capitalul“) lui Karl Marx a jucat rolul unei veritabile „biblii“ pentru „Liga Comuniștilor“, mai târziu pentru „ Internaționala Comunistă“. Mitologizarea marxismului din secolul al XX-lea a dat puține șanse de cercetare critică a „Capitalului“, lăsând problema originalității generațiilor viitoare. În realitate, „Capitalul“ este o colacionare de texte inspirate de un număr considerabil de autori: Weishaupt, Babeuf, Blanc, Cabet, Owen, Ogilvy, Hodkin, Gray, Thomson, Carpenter și Clinton Roosevelt, pe care Marx i-a descoperit în orele petrecute la sala de lectură de la British Museum, pe care a frecventat-o cu asiduitate.

Primul volum din „Das Kapital“ a apărut în 1867. Al doilea volum a fost publicat după moartea lui Marx, editat de Engels în 1885. Volumul al treilea a fost publicat în 1894.

Nathan Rothschild a finanțat masiv „Liga Comuniștilor“ a lui Karl Marx. Două cecuri de bancă sunt expuse la British Museum, dovadă că mișcarea comunistă (marxistă) a fost unul dintre „copiii“ clanului Rothschild, ca și iluminiștii sau carbonarii.

Karl Marx a fost o vreme și corespondentul din Europa al publicației „New York Tribune“, acoperind ziaristic revoluțiile de la 1848. Cel puțin o sursă susține că articolele despre 1848 erau scrise, în realitate, de Engels. În 1857 și 1858, Marx a scris câteva articole și pentru „New American Encyclopedia“.

La „Prima Internațională Comunistă“, Karl Marx a fost prezent „ca un personaj mut pe o scenă de teatru“

La 28 septembrie 1864, Karl Marx și Friedrich Engels pun bazele organizației „International Workingmen's Association“ în sala „St. Martin's“ din Londra. Aceasta a fost mai bine cunoscută drept „Prima Internațională Comunistă“. Era alcătuită din socialiști provenind din Anglia, Franța, Germania, Italia, Elveția și Polonia. Opt ani mai târziu, în 1872, „Prima Internațională Comunistă“ a deschis la New York o filială, numită „Socialist Party“. Statutul „Internationalei Comuniste“ era identic cu cel al „venditelor“ lui Mazzini (M.A.F.I.A.). În fapt, un trimis special al lui Mazzini, Wolff, s-a ocupat de redactarea statutului comuniștilor. Marx i-a scris lui Engels pe această temă următoarele:

„Am fost prezent doar ca un personaj mut pe o scenă de teatru.“

Karl Marx nu era un „personaj mut“, desigur, ci doar un angajat al iluminiștilor lui Rothschild.

James Guillaume, un membru elvețian al „Internationalei Comuniste“, a contestat rolul lui Marx în formarea organizației finanțate de Rothschild:

„Nu este adevărat că Internaționala a fost creația lui Karl Marx. El a fost total străin de lucrările pregătitoare ale organizației, care s-au desfășurat între 1862 și 1864.“

Dacă nu Marx, atunci cine a creat „Internaționala Comunistă“?

Din nou descoperim o organizație internațională, controlată în întregime de iluminiști, care au manipulat fără scrupule mișcarea comunistă, instigând la revolte și revoluții.

Curând „Internaționala Comunistă“ a ajuns să numere 800 000 de membri.

În 1889 s-a format „A Doua Internațională Comunistă“, cu sediul la Bruxelles, care urmărea strângerea rândurilor diferitelor „partide socialiste“. Dintre primele „partide socialiste“ menționăm: Partidul Social Democrat Danez (1870), Partidul Socialist Suedez (1889), Partidul Norvegian al Muncii (1887), Partidul Austriac Social-Democrat (1888), Partidul Belgian al Muncii (1885), Partidul Olandez al Muncitorilor Social-Democrați (1894), Partidul Socialist Spaniol al Muncii (1879), Partidul Socialist Italian (1892) și Federația Social-Democrată din Marea Britanie (1880).

„A Treia Internațională Comunistă“ (Komintern) s-a format la Moscova, în 1919, și l-a ales ca președinte pe Grigori Zinoviev (nume real Grigori Evseevici Apfelbaum), cu sediul la „Hotel Lux“ de pe Bulevardul Gorki, nr. 10.

Garry Allen, în „The Insider“, pagina 32, observă:

„Manifestul Comunist era, într-adevăr, în circulație cu mult înainte ca numele lui Karl Marx să fie recunoscut în calitate de autor al acestui manual revoluționar. Ceea ce a făcut, de fapt, Marx a fost să modifice aceleași planuri și principii revoluționare scrise cu 70 de ani înainte de Adam Weishaupt, fondatorul iluminiștilor bavarezi.“

Bibliografie

John Daniel, „Scarlet and Beast: A History of the War between English and French Freemasonry“ (3 volume), Tyler (Texas), John Kregel, 1995.

Milton William Cooper, „Behold a Pale Horse“, Sedona (Arizona), Light Technology, 1991.

Pat Robertson, „The New World Order“, Dallas, Word, 1991.

Michael Howard, „The Occult Conspiracy: Secret Societies – Their Influence and Power in World“, History, Rochester, Destiny Books, 1989.

Michel Riquet, „Augustin de Barruel: Un jésuite face aux Jacobins francsmaçons 1741-1820“, Paris, Beauchesne, 1989.

Carl F. Grauman (ed.), „Changing Conceptions of Conspiracy“, New York, Springer, 1987.

Richard Wurmbrand, „Karl Marx and Satan“, Living Sacrifice Book Co, 1996.

Georges Blond, „Moi, Laffite, dernier roi des filibustiers“, Paris, Albin Michel, 1985.

Diedre Manifold, „Karl Marx, True or False Prophet?“, Galway, Firinne Publications, 1985.

Robert B. Holtman, „The Napoleonic Revolution“, New York, Lippincott, 1979.

Abbé Barruel, „Mémoires pour servir à l'histoire du jacobinisme“ (4 vol.), Chire-en-Montreuil, Diffusion de la Pensée Française, 1973.

June Grem, „Karl Marx, Capitalist“, Oak Park, Enterprise Publisher, 1972.

David Brion Davis, „The Fear of Conspiracy“, Ithaca, Cornell University Press, 1971.

Andrei Oțetea, „Tudor Vladimirescu și revoluția de la 1821“, București, Editura Științifică, 1971.

John Robison, „Proof of a Conspiracy...“, Edinburgh, William Creech, 1797 (retipărită de John Birch Society în 1967).

Norman Mackenzie (ed.), „Secret Societies“, New York, Holt, Rinehart, Winston, 1967.

Arnold Kunzli, „Karl Marx – a Psychographie“, Frankfurt, Europa, Verlag, 1966.

Marcelin Defourneaux, „Complot maçonnique et complot jésuitique“, în „Annales historiques de la Révolution française“ (1965), pagina 175.

Sergius M. Riis, „Karl Marx“, New York, Robert Speller, 1962.

- Stanley Clisby Arthur, „Jean Laffite, Gentleman Rover“, New Orleans, 1952.
- Emil Vârtosu, „Mărturii din viața lui Tudor Vladimirescu“, București, Editura Cartea Românească, 1941.
- D. Bodin, „Figuri revoluționare române“, București, Editura Cartea Românească, 1937.
- Ioan C. Filliti, „Frământări politice și sociale în Principatele Române de la 1821 la 1828“, București, Editura Cartea Românească, 1932.
- Nesta H. Webster, „Secret Societies and Subversive Movements“, New York, Dutton, 1924 (retipărită).
- Nesta H. Webster, „World Revolution: The Plot against Civilization“, Londra, Constable, 1921 (retipărită).
- René Le Forestier, „Les Illuminés de Bavière et la Franc-maçonnerie allemande“, Paris, Hachette, 1914 (retipărită).

Partea a III-a

America – „Planul Rothschild“ și începutul „controlului finaciar“ în Statele Unite

„ORDO ILLUMINATI“ PENETREAZĂ STATELE UNITE

Clanul Rothschild și America

O familie cu un atât de pronunțat simț monopolist și cu o ambiție devoratoare ca Rothschild nu putea să nu observe posibilitățile, practic nelimitate, pe care America le oferea bancherilor din Europa.

După cucerirea financiară a principalelor imperii ale Europei, clanul Rothschild s-a întors către Statele Unite ca spre cea mai promițătoare și de viitor investiție.

În istoria modernă, Statele Unite sunt probabil o țară unică. A doua națiune care s-a format având Biblia drept „cod juridic“, SUA au adoptat o Constituție care făcea o separare clară a puterilor în stat, limitând la maximum puterea guvernului și lăsând, în schimb, cetățenilor săi o mare libertate, precum și șanse enorme de prosperitate.

Rezultatul acestui experiment istoric unic a fost că Statele Unite au devenit foarte repede o legendă vie, milioane și milioane de oameni de pe întregul glob emigrând în America, care le apărea tuturor drept „țara făgăduinței“.

Marii bancheri din Europa – clanul Rothschild în primul rând – vedeau însă Statele Unite dintr-o perspectivă total diferită: America putea deveni, în curând, un pericol major pentru planurile lor de viitor. Publicația britanică „Times“ remarca:

„Americanii puteau cunoaște o prosperitate fără precedent în istoria guvernelor civilizate ale lumii. Eminentele

cenușii și bancherii trebuiau să intervină. Acest guvern american trebuia distrus, așa cum urmau să fie distruse marile monarhii ale lumii.”

Rothschild și aliații săi nu au întârziat să-și expedieze în America emisarii (agenții bancari) pentru a prelua integral puterea financiară pe noul continent. America trebuia pusă sub controlul lor înainte ca cetățenii ei să cunoască o prosperitate fără precedent.

Primele documente dovedesc că Rothschild s-a implicat în America în afaceri financiare către sfârșitul anilor 1820 și începutul anilor 1830, prin agentul lor, Nicholas Biddle. Acesta a încercat să creeze în America – conform planului lui Rothschild – „Bank of the United States”, adică o bancă centrală, după model european, controlată însă de un mic grup de bancheri internaționali. Președintele Andrew Jackson a sesizat mișcarea abilă a lui Rothschild și s-a opus prin veto reînnoirii cartei pentru „Bank of the United States” în 1832. Astfel, Rothschild a pierdut prima bătălie pe teren american. Din 1836, „Bank of the United States” și-a încetat activitatea. Rothschild nu a dezarmat, ci s-a pregătit pentru confruntarea următoare.

În anii care au urmat Războiului de Independență, în Statele Unite s-a format o asociere de interese între aristocrația producătorilor de bumbac din Sud și proprietarii industriei de prelucrare a bumbacului din Marea Britanie. Rothschild a decis că această asociere de interese reprezenta punctul slab al Americii, „locul” unde tânără republică americană putea fi atacată cu succes și supusă de către bancherii internaționali.

„The Illustrated University History” din 1878, pagina 504, relatează că statele sudiste din America colcăiau atunci de agenți britanici, trimiși de către Rothschild, care conspirau cu politicieni locali împotriva Statelor Unite.

Datorită propagandei britanice (Rothschild) și activității agenților Coroanei britanice, pe 29 decembrie 1860 a avut loc o rebeliune militară, încheiată prin secesiunea Carolinei de Sud. În doar câteva săptămâni, alianța sudiștilor cu britanicii a făcut ca alte șase state din Sud să-și declare secesiunea din Uniunea Americană și să formeze Confederația Statelor Americii, proclamându-l pe Jefferson Davis drept președinte.

Este prologul Războiului Civil din SUA, unul dintre cele mai sângeroase cunoscute în întreg secolul al XIX-lea.

Confederații secesioniști au jefuit arsenale, au ocupat forturi și surse de apă, precum și alte proprietăți ale Uniunii.

Chiar membrii cabinetului președintelui Buchanan au conspirat contra Uniunii, însușindu-și bani publici și falimentând astfel națiunea. Președintele Buchanan a deplâns secesiunea statelor din Sud, dar nu a întreprins absolut nimic împotriva lor, chiar și atunci când un vas al flotei americane a fost scufundat de loviturile bateriilor din Carolina de Sud.

La 4 martie 1861, Abraham Lincoln a devenit președinte al SUA și a ordonat imediat blocada contra porturilor din Sud, prin care statele secesioniste se aprovizionau din Europa (mai ales din Marea Britanie).

Data oficială pentru începerea Războiului Civil a fost 12 aprilie 1861, când Fort Sumter din Carolina de Sud a fost bombardat de confederați (sudiști), dar este evident că acest război începuse practic mai devreme.

În decembrie 1861, trupe britanice, franceze și spaniole au debarcat în Mexic, gata de o intervenție în Războiul Civil din Statele Unite de partea confederaților (sudiștilor). Britanicii au trimis trupe în Canada. Aceste debarcări, împreună cu ajutorul masiv din Europa pentru confederații din Sud, indicau o acțiune militară iminentă.

Pentru președintele american Abraham Lincoln devenise clar că Războiul Civil ajunsese într-un moment de mare criză. Disperat, Lincoln a apelat la adversarul permanent al Marii Britanii, Rusia. Președintele american a trimis un mesaj urgent țarului Alexandru al II-lea, prin care a solicitat sprijinul Rusiei.

La 24 septembrie 1863, flota imperială rusă – sub comanda amiralului Liviski – a ancorat în rada portului New York. Flota rusă din Pacific – sub comanda amiralului Popov – a ajuns la San Francisco pe 12 octombrie 1863. Gideon Wells, în „Empire of the City“, scrie la pagina 90:

„Rușii au ajuns în cel mai bun moment al războiului pentru Confederație și în cel mai rău pentru forțele Nordului. Sosirea rușilor a determinat însă Anglia și Franța să ezite suficient de mult să intervină, ca în cele din urmă să renunțe.“

Clanul Rothschild, conform strategiei bine cunoscute, a finanțat ambele părți aflate în conflict: atât pe confederați, cât și pe uniuniști. Lincoln a pus capăt intervenției clanului Rothschild, refuzând în 1862 și 1863 să achite ratele enorme pentru creditele acordate. Mai mult, a tipărit titluri de tezaur – „Green Backs“ – pe care le-a vândut populației. Clanul Rothschild nu l-a iertat pe Lincoln nici pentru emiterea titlurilor, nici pentru refuzul achitării ratelor.

La 14 aprilie 1865, Abraham Lincoln a fost împușcat de un actor ratat, John Wilkes Booth, în timpul vizionării unui spectacol de teatru. Era la numai cinci zile după ce generalul confederat Lee se predase generalului unionist Grant, la Appottomax Court House, în Virginia.

O nepoată a lui Booth, Izola Forrester, a scris în cartea „This One Mad Act“, că asasinul lui Lincoln fusese în strâns contact cu agenții lui Rothschild din America și că

întreprinsese cel puțin o călătorie în Europa înainte să comită asasinatul.

Izola Forrester a mai scris că Booth a fost ascuns, după comiterea asasinatului, de membrii lojii „The Knights of the Golden Circle“ și că a trăit mulți ani în Europa și India după „disparația“ din America.

ILUMINIȘTII SE RĂSPÂNDESC ÎN STATELE UNITE PÂNĂ LA „CELE MAI ÎNALTE NIVELURI“

Dacă Lionel Rothschild s-a implicat în afaceri financiare pe continentul american abia la începutul anului 1830, tatăl său (Meyer Amschel Baurer) extinsese „brațul“ societății conspirative „Ordo Illuminati“ în America încă din 1780.

Agenții lui Meyer Amschel Bauer (Rothschild I) și-au stabilit prima lojă din Statele Unite în 1785 – „Loja Columbia“ – din cadrul „Ordo Illuminati“, în New York City. Dar ei deveniseră foarte activi încă din timpul Războiului de Independență“ (așa-zisa „Revoluție Americană“), termenul „revoluție“ fiind promovat cu insistență pentru prima oară în istorie de iluminiști. Așa cum s-a văzut și peste câțiva ani, la Revoluția Franceză, termenul propagandistic de revoluție (inventat de iluminiști) definește, de fapt, cea mai sângeroasă lovitură de stat, cu atragerea maselor populare în stradă, mase utilizate de conspiratori drept zid viu, în spatele căruia se trafichează locurile în noua putere.

Printre membrii „Lojii Columbia“ a iluminiștilor figurau, în secret, guvernatorul de New York, Dewitt Clinton, Horace Greely (politician, editorul ziarului „New York Daily Tribune“) și Clinton Roosevelt (un înaintaș al lui Franklin Delano Roosevelt). Clinton Roosevelt este autorul cărții „Science of Government Founded on Natural Law“, din care – așa cum am arătat anterior – Karl Marx

s-a inspirat până la plagiat pentru „Capitalul“. În această lucrare, iluministul Clinton Roosevelt scrie:

„Nu există un Dumnezeu justițiar care să organizeze lucrurile pe Pământ. Și, dacă există, el este unul vicios și plin de răzbunare, care ne-a creat toată mizeria în care trăim.“

Despre Constituția americană, Clinton Roosevelt susținea că era ca un „vas crăpat“ și că ar fi trebuit revizuită de el și de prietenii lui, pe care îi numea iluminiști.

În 1786, iluminiștii și-au creat o a doua lojă la Portsmouth, în Virginia, din care făcea parte și Thomas Jefferson, împreună cu alte 14 persoane.

La 19 iulie 1789, David Pappin – decan la Universitatea Harvard – publica un avertisment, care arăta influența considerabilă a iluminiștilor asupra politicii și religiei din Statele Unite.

În aprilie 1793, Franța revoluționară (perioada „marii terori“) l-a trimis ca ambasador în America pe Edmond Genet, al cărui scop real era acela de a colecta banii rezultați din datoria făcută de americani în timpul Războiului de Independență. Fondurile adunate în America de Genet au fost utilizate apoi în războiul Franței napoleoniene cu Marea Britanie. Secundar, ambasadorul francez Edmond Genet a încurajat Iluminismul și a creat așa-zisele „Cluburi Democratice“ din Statele Unite.

Președintele George Washington considera însă Cluburile Democratice factori de destabilizare a națiunii americane. „Vor zgudui guvernul din temelii“, a spus George Washington. Iar John Quincy Adams (cel mai mare dintre fiii celui de-al doilea președinte american, John Adams) – care a devenit ulterior al șaselea președinte al SUA – a afirmat despre Cluburile Democratice:

„Sunt afiliate la cele ale iacobinilor din Paris, așa că originea lor nu poate înșela pe nimeni.“

Datorită pericolului iluminiștilor din viața publică americană, George Washington și John Quincy Adams au făcut lobby pe lângă Congres pentru a trece cât mai repede o „lege a străinilor și agitației publice“ („Alien and Sedition Act“). Legea urmărea:

„să protejeze Statele Unite de extinderea conspirației iacobine franceze, care plătea agenți plasați la cele mai înalte niveluri ale guvernului“.

Într-o scrisoare către Jefferson, din 30 iunie 1813, Adams scria:

„În mod sigur n-ai resimțit teroarea exercitată de Genet, în 1793, când a incitat zeci de mii de oameni la manifestații pe străzile din Philadelphia, zi de zi, amenințând să-i scoată din case și pe cei din Washington și să dezlănțuie o revoluție. Nimic (poate doar un miracol) nu mai putea salva Statele Unite de la o lovitură de stat, fatală națiunii americane.“

Și Thomas Paine, scriitor și teoretician, a arătat amploarea infiltrării iluminiștilor în guvern și în administrația locală, prin intermediul lojilor masonice, în cartea „The Age of Reason“ („Timpul rațiunii“). În 1937, „Times of London“ îl considera pe Thomas Paine „un Voltaire de expresie engleză“.

La 9 mai 1798, reverendul Jedediah Morse – pastorul bisericii din Charleston (Carolina de Sud) – s-a adresat credincioșilor de la New North Church, din Boston, declarând despre influența iluminiștilor în Statele Unite următoarele:

„Toate organismele civile și eclesiastice din Europa au fost zguduite din temelii de această teribilă organizație. Revoluția Franceză însăși se datorează mecanismelor

sale. Succesul armatei franceze are aceleași explicații. Iacobinii sunt – nici mai mult, nici mai puțin – decât manifestarea la vedere a sistemului secret al iluministilor. Ordinul are filiale și emisari în America. Societățile iacobine din America au drept obiectiv propagarea principiilor clubului iluminist-mamă din Franța. Ca observator onest, vă avertizez asupra acestui mare pericol.“

În iulie 1798, Timothy Dwight – decan la Universitatea Yale – avertiza, la rândul său, într-un discurs ținut la New Haven:

„Oare vrem ca fiii noștri să devină discipolii lui Voltaire și dragonii militari ai generalului Murat? Iar fiicele noastre – concubinele iluministilor?“

În 1807, John Quincy Adams (care a devenit președinte al SUA în 1825) i-a expediat trei scrisori colonelului William C. Stone, un mason de frunte din Statele Unite, pentru a-l avertiza de utilizarea lojilor masonice potrivit scopurilor iluministilor. Cele trei scrisori de avertisment ale lui John Adams au intrat ulterior în colecția bibliotecii Rittenburg Square din Philadelphia, dar au dispărut în chip misterios.

Chiar și Benjamin Franklin a fost acuzat că ar fi fost, de fapt, iluminist, dar nu s-a putut proba niciodată apartenența sa la Ordin.

Reverendul Joseph Willard, decan la Harvard University, a afirmat în cursul unui discurs ținut la 4 iulie 1812 la Lancaster (New Hampshire):

„Sunt suficiente probe care dovedesc că există un număr de societăți conspirative în America ale iluministilor, care au legături intense cu societatea-mamă din Franța.“

Toate aceste avertismente n-au avut nici un efect: istoria americană, începând de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, a fost „scrisă“ de iluminiști.

ILUMINIȘTII ȘI RĂZBOAIELE AMERICANE

Războiul de Independență (1775-1783), generat de Nathan Rothschild și de „Bank of England“

Planul lui Rothschild și al iluministilor de a controla financiar (și apoi politic) Statele Unite ar fi reușit probabil în cursul unei singure generații, dacă nu s-ar fi ivit brusc un obstacol major: funcționarea în Statele Unite a unui „guvern al cetățenilor pentru cetățeni și prin cetățeni“.

Pentru prima dată în istorie, cetățeanul american era pus – conform Constituției – în poziție de superioritate față de Putere, față de propriul guvern!

Conspiratorii iluminiști s-au temut (și aveau toate motivele să o facă) că nu vor putea obține atât de ușor controlul financiar asupra unei țări ca Statele Unite, ai căror cetățeni se bucurau de o libertate fără precedent în istorie.

Problema era de a îngrădi cât mai mult această libertate, această putere de care se bucurau americanii în fața statului.

Politicienii sunt, de regulă, ușor de corupt prin diverse forme de MITĂ ca să facă ce li se spune. Dar a corupe toată populația Statelor Unite era practic imposibil. Mai ales că dreptul de proprietate era garantat constituțional.

Nu exista decât un singur mijloc: Statele Unite ale Americii trebuiau distruse în bazele fundamentale și apoi reconstruite pe baze iluministe pentru ca planul secret de dominare a lumii al iluministilor să poată reuși.

Coloniile americane nu au cunoscut războaiele până când iluministii nu au penetrat masiv toate structurile guvernamentale și de administrație.

Primul război, Războiul de Independență (declarat propagandistic de iluministi drept „Revoluția Americană”) a izbucnit însă alimentat de intrigile lui Nathan Rothschild și de „Bank of England”.

Adevărul este că Războiul de Independență n-ar fi izbucnit fără interferența „Bank of England” și a lui Nathan Rothschild, prin intermediul agenților iluministi din America. Deși regele George al III-lea greșise adesea în politica față de coloniile americane, puțini știau că într-o singură privință regele nu greșise: el a interzis, la presiunile lui Nathan Rothschild și ale „Bank of England”, coloniilor americane să-și mai tipărească propria monedă, reintroducând moneda britanică.

Principiul clanului Rothschild a fost însă, întotdeauna, controlul total al finanțelor unei țări.

La mijlocul anilor 1700, coloniile americane au cunoscut o prosperitate fără precedent datorită tipăririi monedei proprii – numită „Colonial Scrip”. Când Nathan Rothschild și bancherii din jurul său au aflat aceasta, au trecut prin Parlamentul britanic o lege prohibitivă, care stabilea moneda britanică drept singura oficială în coloniile americane.

Contrar afirmațiilor istoriei convenționale, Războiul de Independență din Statele Unite nu a fost generat de taxa pusă pe ceai de britanici. La 16 decembrie 1773, navele britanice cu baloturi de ceai au fost, ce-i drept, atacate de indivizi necunoscuți, iar baloturile aruncate în mare. Poliția britanică nu a reușit însă niciodată să-i găsească pe făptași. S-a zvonit că instigatorii aparțineau lojei „Sfântului Andrei”. Conducerea militară și diplomatică a Războiu-

lui de Independență a fost preluată de trei masoni: George Washington, Thomas Jefferson și Benjamin Franklin.

Benjamin Franklin a dezvăluit despre motivele secrete ale declanșării Războiului de Independență că revenirea la moneda britanică „a schimbat atât de mult starea de lucruri, încât epoca prosperității s-a încheiat”. Franklin a mai spus:

„Coloniile americane ar fi fost bucuroase doar cu mica taxă pusă pe ceai și pe celelalte mărfuri, dacă nu ar fi intervenit schimbarea monedei și influența sinistră a bancherilor britanici în Parlamentul de la Londra, care a adunat atâta ură în colonii față de Anglia.”

După victoria coloniilor în Războiul de Independență, conspiratorii iluministi (în mod special Rothschild) au încercat să controleze moneda americană prin constituirea unei „bănci federale”, care să fie administrată în „mod privat”.

Pentru aceasta, Rothschild a apelat la serviciile unuia dintre agenții săi din Statele Unite, Alexander Hamilton (un iluminist), căruia i-a dat mari sume de bani pentru a-i putea „mitui” pe membrii Congresului, așa cum îi „mituise” înainte de Războiul de Independență pe cei ai Parlamentului britanic ca să voteze în favoarea unei legi prin care se înființa prima „Bank of the United States”, sub administrare privată.

Așadar, după ce pierduseră speranța controlului financiar exercitat de la Londra asupra tinerei republici americane după Războiul de Independență, Nathan Rothschild și conspiratorii iluministi încercau să obțină controlul printr-o lege trecută prin Congres doar prin mita masivă practică de Alexander Hamilton.

În 1791, prima „Bank of the United States” s-a înființat pe continentul american.

Thomas Jefferson observa, imediat după înființarea „Bank of the United States“, că o bancă monopolistă centrală constituia un adevărat pericol pentru americani:

„Dacă națiunea americană va permite câtorva bănci să îi controleze moneda prin inflație și deflație, aceste bănci vor priva foarte repede națiunea de toate proprietățile, iar copiii noștri vor rămâne fără case pe continentul cucerit de părinții lor.“

Din momentul constituirii „Bank of the United States“ (a se observa că banca nu purta denumirea de „Bank of the United States of America“), pe continentul american începe o lungă și sângeroasă bătălie între Rothschild și guvernul SUA pentru controlul monedei americane, luptă care va dura mai bine de un secol.

Așa cum arătam, după Războiul de Independență, Rothschild a pus la cale o „alianță secretă“ antifederalistă, care a generat multe convulsii în anii următori.

Nathan Rothschild a sesizat că America putea fi dezbinată – iar ulterior secesionată – de interesele care legau aristocrația americană din Sud – proprietara marilor plantații de bumbac – de industria textilă din Marea Britanie, care prelucra bumbacul ca materie primă.

Era destul de simplu pentru Nathan Rothschild să manipuleze achizițiile de bumbac din SUA (prin controlul cantităților livrate) și industria textilă din Marea Britanie (prin controlul prețului la bumbacul prelucrat), o tactică obișnuită a clanului, pe care Nathan Rothschild o pusese în aplicare și în alte domenii, inclusiv la Bursă (vezi „lovitura de la Waterloo“).

Această manipulare, făcută de la Londra, a fost cauza multor fluctuații atât la prețul bumbacului recoltat, cât și la produsele textile, ceea ce a afectat până la urmă stabilitatea

monedei americane, cu profit pentru Rothschild și bancherii internaționali din jurul său.

Dar a creat și terenul favorabil pentru ca Nathan Rothschild și iluminiștii să lanseze în America ideea unei „stabilități bancare mai mari“ prin crearea unei a doua bănci federale.

Astfel, Nathan urma cu fidelitate planul tatălui său, Meyer Amschel Bauer (Rothschild I):

„Crearea unei situații pe piața financiară care să necesite formarea unei bănci centrale, astfel ca să se mențină cartelul bancar, și deci monopolul financiar.“

Lucrurile însă nu au mai mers atât de ușor ca prima dată (1791).

Bancherii internaționali aveau nevoie de un război (instrumentul lor favorit) pentru crearea unei a doua bănci federale americane. Cum nici un război nu apărea la orizont ca iminent (pentru a putea profita de el), bancherii internaționali și iluminiștii au făcut ceea ce făcuseră și înainte și ceea ce vor face ulterior: au „creat“ un război! Așa a ajuns America la Războiul din 1812.

Războiul din 1812 și victoria președintelui Andrew Jackson asupra iluminiștilor

La prima vedere, Războiul din 1812 pare cel mai lipsit de sens din istoria SUA, dacă exceptăm faptul că a fost pus la cale exclusiv de bancherii internaționali. Febra războiului a generat însă pe piața financiară americană o criză care urma să fie exploatată pentru a se putea crea o a doua bancă centrală dorită de bancherii internaționali. Costul ridicat al războiului, trauma inflației, precum și ciclul „inflație-recesiune“, care au fost generate de evenimentele din 1812, au constituit principalele motive pen-

tru ca bancherii internaționali să ceară insistent o a doua bancă federală.

Adevărul era că toată criza financiară din 1812 fusese creată, în mod artificial, de bancherii internaționali ai lui Nathan Rothschild. Aceasta avea să culmineze cu „marea panică din 1819” din Statele Unite.

Nu existența unei a doua bănci federale și întărirea monopolismului pe piața financiară americană au fost cauza crizei din 1812, ci tocmai absența competiției dintre băncile particulare.

Nathan Rothschild a întâlnit însă acum un adversar pe măsură: președintele Andrew Jackson, adversar hotărât al sistemului pe care bancherii internaționali încercau să-l introducă în Statele Unite.

Andrew Jackson a devenit pentru prima oară președinte al SUA în 1828. În campania sa electorală, Jackson a descris pe larg daunele pe care le-au suportat Statele Unite prin crearea celei de-a doua bănci federale. El a fost primul american care a prezentat în mod public sistemul pe care Nathan Rothschild și iluminiștii încercau, conspirativ, să-l introducă în Statele Unite. În discursurile sale electorale, Andrew Jackson a dezvăluit că în spatele celei de-a doua bănci federale stătea, de fapt, o „putere străină” și că în joc era nici mai mult, nici mai puțin decât SUVERANITATEA Statelor Unite. Sloganul campaniei lui Andrew Jackson a fost:

„Jackson and no bank, or bank and no Jackson!”
(„Jackson și nici o bancă, sau bancă fără Jackson!”)

Din nefericire, președintele „Bank of the United States” și agentul lui Nathan Rothschild, Nicholas Biddle, mituise destui membri ai Congresului Statelor Unite. Congresmanul John Randolph, din Virginia, observa cu ironie:

„Fiecare om pe care îl întâlnești în această Cameră (a Reprezentanților – n.n.) figurează ca acționar, președinte, casier, funcționar sau măcar ușier, mesager, gravor, mecanic pe lista de plăți a Băncii.”

Rezultatul a fost că președintele Andrew Jackson a fost aspru criticat de Senat pentru opiniile sale.

În 1835 a avut loc o tentativă de asasinare a președintelui Jackson, dar ambele pistoale cu care asasinul Richard Lawrence a tras au ratat ținta.

Judecat, Richard Lawrence a fost apoi „scos” nevinovat pe motiv că suferea de tulburări psihice.

Mai târziu, Lawrence a dezvăluit că fusese „în contact cu anumite puteri europene, care îi promiseseră să intervină dacă se încerca condamnarea lui”.

În 1836, puțin după atentat, președintele Andrew Jackson a declarat despre bancherii internaționali care conspirau contra lui:

„Sunt ca un cuib de vipere! Vreau să scap de ei și, pe Bunul Dumnezeu, voi scăpa. Dacă cetățenii ar înțelege măcar câtă injustiție creează banii lor și sistemul bancar, am avea câte o revoluție în fiecare dimineață.”

Până la urmă, președintele Andrew Jackson a izbutit ca a doua „Bank of the United States” să-și înceteze activitatea în 1836. Acest lucru a costat însă scump America. Biddle, conform indicațiilor primite de la Londra, a tăiat orice credit bancar, generând panica din 1837. Istoricul Henry Clews explică:

„Panica din 1837 a fost agravată de «Bank of England» care, într-o bună zi, a solicitat ca toate plățile din America să-i fie făcute cu bancnote englezești.”

Declinul economic american a continuat până la Războiul Civil. Alternanța inflație-deflație era o veche spe-

cialitate a clanului Rothschild, mai hotărât ca oricând să supună financiar Statele Unite.

Conspirația de la 1848 (revoluțiile) din Europa a dovedit suficientă forță, coeziune și mari resurse financiare pentru a fi orchestrată în mai multe state europene aproape simultan.

Tot în 1848, conspirația finanțată de Rothschild a susținut și a lansat în Europa brațul stângii radicale, numit mișcarea comunistă, prin lansarea „Manifestului Comunist”, scris de un grup de conspiratori aparținând „Alianței Dreptilor” (mai târziu „Liga Comuniștilor”), condus de un tânăr intelectual, Karl Marx. Acesta a sintetizat – inspirat de mai multe lucrări iluministe – o strategie, o tactică și principiile „mișcării comuniste”. În realitate, „Manifestul Comunist” era doar versiunea deghizată a „Planului Rothschild” de dominare a lumii și de impunere a Noii Ordini Mondiale.

Anul 1848 a marcat, totodată, începutul unei noi ere în istorie. Conspirația a manipulat atunci deschis guvernele și „a orchestrat” evenimentele (revoluții și războaie) care o aduceau la un pas de dominația mondială.

Războiul Civil din Statele Unite, creat de cartelul bancherilor internaționali, după formula Rothschild

Istoria convențională prezintă Războiul Civil din Statele Unite ca pe o „cruciadă” a Nordului, condusă de Abraham Lincoln, pentru „a elibera negrii din lanțurile sclaviei” de pe plantațiile din Sud.

O întreagă literatură de ficțiune și multe filme artistice s-au străduit să acrediteze această versiune asupra războiului Nord/Sud din Statele Unite.

În realitate, Războiul Civil american are cauze financiare, născute din tensiunile artificial întreținute de Rothschild, pentru a controla piața financiară americană.

Este adevărat că problema sclavagismului a avut un anumit rol în Războiul Civil american. Dar este total falsă presupunerea că sclavagismul „a declanșat” acest război extrem de sângeros, care a inițiat o premieră în istorie: lagărele de muncă forțată pentru prizonieri. Metoda a fost extinsă apoi de britanici în războiul cu burii, de sovietici (gulag) și de germani.

Toate tentative de mituire a membrilor Congresului american nu reușiseră să legifereze „Federal Reserve” (Rezerva Federală), care să le permită apoi bancherilor internaționali să administreze, conform planurilor lor, impozitele plătite de cetățenii americani.

Așadar, Războiul Civil nu are la bază nimic de-a face cu „sclavagismul” din Sud, ci a fost un conflict născut din cauze pur financiare.

Însuși republicanul Abraham Lincoln, adversar al bancherilor iluminiști, sublinia în campania prezidențială:

„Opinia care pare să existe printre cetățenii statelor din Sud că, prin ascensiunea la putere a unei administrații republicane, pacea și securitatea lor personală ar fi în primejdie, este falsă... Nu am nici cea mai mică intenție să mă interferez, direct sau indirect, cu instituția sclavagismului din statele unde aceasta există.”

Imediat după izbucnirea Războiului Civil, în 1861, Abraham Lincoln a reconfirmat dezinteresul total pentru eliberarea negrilor:

„Obiectul meu principal este salvarea Uniunii și nu salvarea sau distrugerea sclaviei. Dacă aș putea salva Uniunea fără să eliberez nici un sclav, aș face-o. Dacă ar trebui să salvez Uniunea eliberând sclavii, aș face-o, din nou. Iar dacă ar trebui să salvez Uniunea, eliberând pe unii și lăsându-i sclavi pe ceilalți, aș face-o de asemenea.”

Aceste declarații au fost rareori reluate după Războiul Civil. Este limpede că Lincoln nu a fost, nici un moment, un „cruciat” împotriva sclaviei negrilor din Sud, așa cum îl descrie istoria convențională.

Conflictul economic – magistral manipulat de Lionel Rothschild (care continua politica față de Statele Unite a tatălui său, Nathan) – dintre Nord și Sud a apărut deoarece Sudul, mare producător de bumbac, îl livra ca materie primă Marii Britanii, care îl returna apoi sub formă de produse textile finite. În felul acesta, Sudul avea un comerț mult mai intens cu Marea Britanie decât cu statele din nordul american.

Pentru a echilibra această balanță comercială negativă, care putea atrage secesiunea Sudului, guvernul american a impus taxe exorbitante la importuri, încercând astfel să îndrepte exporturile de bumbac din Sud către întreprinderi manufacturiere din Nord.

Statele din Sud au fost astfel forțate să plătească mai mult pe produsele textile finite importate din Marea Britanie.

Plantațiile de bumbac deveneau treptat nerentabile, ceea ce în statele din Sud a născut diverse bănuieli față de adevăratele intenții ale Nordului, alimentate din plin de agenții lui Rothschild.

Deoarece prin ciclurile inflație-deflație și prin mișturile congresmenilor cartelul bancherilor internaționali nu reușise să obțină legiferarea unei a doua bănci federale în administrarea lor, s-au gândit că cea mai bună soluție era un nou război.

Acesta ar fi trebuit să se desfășoare după formula Rothschild, aplicată cum am văzut cu mare succes în Europa, care consta în „opunerea unei țări (sau a unei părți dintr-o țară) alteia, conflict de pe urma căruia bancherii internaționali câștigau putere și influență considerabilă împrumutând ambele părți beligerante”.

La început, Lionel Rothschild și cartelul bancherilor internaționali au căutat în exterior un adversar pentru Statele Unite, dar fără succes. Canada și Mexicul – statele învecinate – erau înapoiate economic și ca putere militară pentru a fi adversari ai Statelor Unite. Puterile europene, la rândul lor, erau despărțite prin Oceanul Atlantic de continentul american. Astfel, într-un stil tipic pentru formula Rothschild, bancherii internaționali au decis să monteze („să regizeze”) un conflict intern, utilizând „sclavia” ca factor de divizare între Nord și Sud.

Cauzele adevărate ale războiului au fost expuse de cancelarul german Otto von Bismarck, om politic foarte apropiat de familia Rothschild, care a declarat:

„Divizarea Statelor Unite în două federații de forță egală a fost decisă cu mult înaintea izbucnirii Războiului Civil de marile puteri financiare ale Europei.”

Lionel Rothschild și bancherii internaționali se temeau, a susținut Bismarck, că, dacă Statele Unite vor rămâne un singur „bloc”, America ar putea atinge o independență economică și financiară care le-ar putea „perturba” dominația mondială.

Vocea lui Lionel Rothschild a prevalat, a declarat Bismarck.

În locul unei republici viguroase și independente, pentru cartel erau preferabile două democrații mai slabe și mai înglodate în datorii. Acestea ar fi putut fi controlate și manipulate mult mai ușor de către bancheri.

„Emisarii” lui Rothschild s-au deplasat în Nord și Sud pentru a exploata tema sclaviei negrilor și a crea astfel abisul dintre forțele nordiste și cele sudiste, a mai subliniat cancelarul german în declarația despre adevăratele cauze ale Războiului Civil.

Odată Războiului Civil izbucnit, guvernul francez (influențat de James Rothschild) a debarcat trupe în Mexic, iar guvernul britanic (influențat de Lionel Rothschild) a debarcat forțe armate în Canada.

Ca răspuns la această manevră a familiei Rothschild, Abraham Lincoln a solicitat sprijinul țarului Rusiei, Alexandru al II-lea. (Să observăm că, încetul cu încetul, Războiului Civil risca să se transforme în război mondial, cu aproape 50 de ani înainte de izbucnirea sa.) Lincoln considera că doar Rusia putea, în acel moment, să salveze unitatea Statelor Unite. Astfel, Războiului Civil a înregistrat un paradox istoric: Rusia țaristă a salvat Statele Unite de la un adevărat dezastru, secesiunea federației.

Țarul Alexandru al II-lea avea două motive importante ca să intervină de partea lui Lincoln. Mai întâi, el însuși eliberase șerbii din Rusia. Dar – mult mai important – Alexandru al II-lea se găsea într-un adevărat război secret cu cartelul bancherilor internaționali, care orchestra atentat după atentat la viața sa, prin intermediul organizațiilor anarhiste de tip „Narodnaia Volia” (Voința Poporului) și prin finanțarea unor anarhiști celebri ca Bakunin și Netceaiev. Astfel încât – cum am arătat anterior – Alexandru al II-lea și-a trimis flota din Atlantic și Pacific să întărească blocada Nordului contra Sudului decisă de Abraham Lincoln.

Deși cartelul bancherilor internaționali împrumuta bani ambelor părți aflate în război, treptat bancherii și-au redus împrumuturile față de forțele Nordului (Lincoln), înclinând balanța războiului în direcția Sudului, dorită de ei.

Scăderea împrumuturilor față de statele din Nord s-a făcut pe calea cea mai simplă cu putință: bancherii au ridicat brusc dobânda la împrumuturi.

Noua dobândă pe care i-au oferit-o lui Lincoln a crescut, peste noapte, la 27%!

Lincoln a înțeles manevra bancherilor internaționali: încercau să controleze, în totalitate, banii Americii.

În acel moment, Abraham Lincoln a luat o măsură radicală, care l-a pus într-un conflict direct cu bancherii internaționali: a hotărât să tipărească o serie de titluri, celebre „Green Backs”. Lincoln știa că banii împrumutați de bancherii internaționali nu aveau acoperire în aur. În aceste condiții, putea să tipărească titluri „Green Backs” cu exact aceleași riscuri. În plus, scăpa de dobânda bancherilor!

A fost, desigur, un gest de mare curaj din partea lui Abraham Lincoln tipărirea de titluri „Green Backs”, dar o manevră extrem de periculoasă la adresa bancherilor internaționali.

Bancherii au interpretat gestul lui Lincoln de a tipări „Green Backs” ca pe un fel de „uzurpare” a puterii lor. Ei s-au temut că, după tipărirea de titluri „Green Backs” de către Lincoln, și sudiștii vor fi tentați să-și tipărească propria bancnotă. Iar această insubordonare ar fi ruinat intențiile lor de dominare mondială.

Lincoln trebuia să fie oprit într-un fel sau altul. Și asta cât mai repede.

Presimțind primejdia, Lincoln a declarat:

„Am doi mari inamici: armatele Sudului – în fața mea, și instituțiile financiare internaționale – în spatele meu. Din cele două, inamicul din spatele meu este cel mai periculos.”

Bancherii internaționali au reacționat: la 25 februarie 1865, prin intermediul congresmenilor din Camera Reprezentanților și Senatul Statelor Unite pe care îi mituiseră, au reușit să treacă „Legea Băncii Naționale” („National Banking Act”), prin care se încerca crearea unui nou sistem de bănci naționale, similare cu „Bank of the United States”, dar care să folosească o monedă fără acoperire în aur.

Lincoln s-a opus vehement noii legi. El a declarat:

„Puterea bancherilor apasă asupra națiunii în timp de pace și conspiră contra ei în timp de război. Este mai despotică ca o monarhie, mai insolentă ca o aristocrație și mai suficientă decât o birocrație. Prevăd o criză serioasă, ceea ce mă face să fiu îngrijorat pentru viitorul și siguranța țării. Corporațiile s-au instalat. Va urma o nouă eră a corupției. Iar puterea banilor statului va fi folosită prin noua lege contra națiunii, până când această putere va rămâne doar în câteva mâini, iar Republica va fi distrusă.“

În cele din urmă, Nordul a reușit să câștige războiul cu Sudul. Federația americană și-a păstrat unitatea cu un cost astronomic în vieți umane și pierderi materiale.

Bancherii internaționali s-au mulțumit cu „National Banking Act“, chiar dacă nu dețineau încă monopolul finanțelor americane.

Mai rămânea Abraham Lincoln, un președinte care nu putea fi corupt și care îi „sfidase“ prin tipărirea de titluri „Green Backs“. Așa încât s-a procedat ca și în cazul președintelui Andrew Jackson, de data aceasta cu mai multă atenție și succes. Asasinul lui Abraham Lincoln, John Wilkes Booth, a avut multiple legături atât cu iluministii, cât și cu clanul Rothschild.

„Dați-mi controlul monedei unei națiuni și nu mai am nevoie de nici o lege“, obișnuia să spună Meyer Amschel Bauer (Rothschild I).

RĂZBOIUL LEGISLATIV DE O SUTĂ DE ANI PENTRU CONTROLUL FINANCIAR AL STATELOR UNITE

Alexander Hamilton, secretar al Finanțelor, primul agent al clanului Rothschild în Statele Unite

Către sfârșitul secolului al XVIII-lea, coloniile americane se bucurau de un anumit grad de prosperitate, datorat faptului că își puteau tipări monedă proprie – „Colonial Scrip“ – și că nu aveau datorii către Marea Britanie.

În 1787, noua Constituție americană – elaborată după Războiul de Independență – dădea Congresului SUA puterea de „a bate monedă și a regulariza cursul“ (Articolul 1, Secțiunea 8). După ce Marea Britanie a eșuat în a controla moneda tinerei republici americane, Congresul a realizat pericolul pe care îl prezenta bancnota („paper money“) creată prin lege. Din 1775, această bancnotă fusese tipărită pentru a finanța Războiul de Independență, dar către sfârșitul războiului fenomenul inflaționist devenise evident. Bancnota de 500 dolari abia se putea preschimba cu 1 dolar de argint. De aceea, Articolul 1, Secțiunea 10 din noua Constituție americană stipula:

„Nici un stat din cadrul Uniunii nu poate: intra într-un tratat, alianță sau confederație; tipări monedă proprie; emite bilete de credit și bate monede de aur și argint pentru a-și achita datoriile.“

Pe lângă războaiele americane pe care le-au orcheștrat în secret, Meyer, Nathan și Lionel Rothschild au purtat și un „război de peste o sută de ani“ cu legislativul american pentru a controla piața financiară a Statelor Unite, a

impune politica bancherilor (Noua Ordine Mondială) și a constitui – după exemplul Marii Britanii – a doua țară de „rezervă” a bancherilor internaționali.

Pentru a-i putea influența pe membrii Congresului american, clanul Rothschild și-a expediat în Statele Unite emisari care, cu susținerea ilumiiniștilor, au dobândit foarte repede poziții-cheie în guvern.

Primul emisar al lui Meyer Amschel Bauer (Rothschild I) a fost Alexander Hamilton. Iluminist, Hamilton a emigrat în coloniile americane în 1772 venind din colonia britanică Nevis, Indiile de Vest. El s-a însurat cu fiica generalului Philip Schuyler, intrând astfel în una dintre cele mai influente familii din New York. În 1789, Alexander Hamilton – susținut de Meyer Rothschild și de bancherii internaționali – a devenit secretar (ministru) de Finanțe. Împreună cu Robert Morris, Alexander Hamilton a convins noul Congres american (mituind o mare parte dintre membri) să legifereze formarea „Bank of North America”, o bancă federală atât de dorită de clanul Rothschild pentru a putea controla financiar Statele Unite.

La acea dată (1781), coloniile americane aveau o datorie externă de 12 000 de lire sterline (datorată împrumuturilor la Spania, Franța, Olanda și Germania) – făcute în cursul Războiului de Independență, aflat încă în plină desfășurare – și o datorie internă de 42 000 dolari.

În 1790, după planurile lui Meyer Rothschild, Hamilton a prezentat Congresului american o lege nouă pentru un sistem de „bănci centrale” cu sediul la Philadelphia și filiale în fiecare oraș mai important. Scopul era ca aceste filiale ale „Bank of the United States” să depoziteze fondurile guvernamentale și să „colecteze” banii rezultați din impozite. Planul era ca „Bank of the United States” să aibă un capital de 10 milioane de dolari, din care circa 4/5 să fie administrat privat, iar 1/5 de guvernul american.

„Bank of the United States” urma să aibă un președinte, un consiliu de administrație format din 25 de directori, dintre care 20 aleși de investitori, iar cinci numiți de guvernul american.

Hamilton avea vederi elitiste, puternic influențate de ilumiiniști. El scria:

„Toate comunitățile se împart în «cei puțini» și «cei mulți». Primii sunt bogați și de origine nobilă. Ceilalți formează marea masă a poporului. Poporul este turbulent și schimbător; el judecă și decide arareori corect.”

În 1791, Thomas Jefferson observa cu acuitate:

„Pentru a ne păstra independența nu trebuie să le permitem conducătorilor noștri să se scalde într-un credit perpetuu. Dacă vom intra la datorii vom fi taxați la mâncarea și la băutura noastră zilnică, la necesitățile și la confortul nostru.”

Deși Thomas Jefferson și James Madison (al patrulea președinte al Statelor Unite, 1809-1817) s-au opus legii propuse de Alexander Hamilton, președintele Washington a semnat-o la 25 februarie 1791. Hamilton a devenit brusc bogat. Împreună cu Aaron Burr, a fondat banca „Manhattan Co”, în New York City, care a ajuns una dintre cele mai mari de pe Wall Street. Ulterior, „Manhattan Co” a fost preluată de un trust format din trei mari bancheri – Wartburg, Kuhn și Loeb –, iar din 1955 (după 150 de ani) s-a unit cu „Rockefeller's Chase Bank”, devenind astfel „Chase Manhattan Bank”.

În perioada președinției, Thomas Jefferson (1801-1809) s-a opus activității „Bank of the United States” ca fiind neconstituțională. La termenul legal, în 1811, statutul „Bank of the United States” nu a mai fost înnoit. Nathan Rothschild a amenințat imediat din Marea Britanie:

„Fie înnoiesc Carta băncii, fie Statele Unite se vor găsi în fața celui mai dezastruos război.“

Nathan Rothschild nu s-a sfiit să ceară trupelor britanice „să le dea acestor americani imprudenți o lecție“ că să-i aducă la vechiul lor statut, de „colonie engleză“. Aceasta a dus la Războiul din 1812, al doilea război al Statelor Unite cu Marea Britanie, care a ridicat datoria externă americană de la 45 la 127 milioane de dolari.

Thomas Jefferson i-a scris lui James Monroe (care a devenit al cincilea președinte al SUA, 1817-1825) în ianuarie 1815:

„Dominația pe care instituțiile bancare o exercită asupra minții cetățenilor noștri trebuie distrusă, altfel ne va distruge ea pe noi.“

Iar în 1816, Jefferson i-a scris lui John Tyler (al zecelea președinte american, 1841-1845):

„Cred că instituțiile bancare sunt cu mult mai periculoase pentru libertățile noastre decât o întreagă armată.“

Cu toate acestea, pe 10 mai 1816, președintele James Madison a semnat legea care autoriza o a doua „Bank of the United States“. Inflația, datoriile mari și colectarea impozitelor erau citate drept motivații ale legii. A doua „Bank of the United States“ dispunea de un stoc de 35 de milioane de dolari, avea autorizarea de a crea filiale și dreptul de a bate monedă, dar nu mai mică de cinci dolari. Noua bancă, conform legii, „controla întreaga structură financiară a țării“. Banca era condusă de iluminiști prin „oameni de front“, ca bancherii internaționali John Jacob Astor, Stephen Girard și David Parish.

Întreaga construcție financiară și legislativă a lui Nathan Rothschild s-a năruit însă în 1832 datorită președintelui Andrew Jackson.

Andrew Jackson a devenit președinte al SUA în 1828 cu sloganul electoral: „Let's the people rule.“ („Lăsați poporul să guverneze.“)

În cursul campaniei electorale, Andrew Jackson s-a adresat, într-un discurs, unui grup de bancheri, spunându-le: „Sunteți un cuib de vipere!“ Și a adăugat:

„Dacă cetățenii ar înțelege câtă nedreptate există în sistemul financiar și bancar, am avea o revoluție în fiecare dimineață.“

Tot președintele Andrew Jackson a mai afirmat:

„Dacă băncile vor continua să controleze moneda noastră, primind banii cetățenilor și ținându-i astfel în dependență față de bănci, atunci va fi un pericol formidabil, cu mult mai mare decât puterea navală și militară a oricărui inamic.“

În 1832, Nicholas Biddle (1786-1844) a reușit însă să treacă înnoirea statutului celei de-a doua „Bank of the United States“ prin Senat (28 de senatori – pentru, 20 – contra) și prin Camera Reprezentanților (107 – pentru, 85 – contra), dar președintele Andrew Jackson s-a opus și a desființat „Bank of the United States“ în 1832.

Nicholas Biddle, președintele celei de-a doua „Bank of the United States“, a amenințat:

„Dacă Jackson a pus veto la lege, voi pune și eu veto la Jackson.“

Președintele Andrew Jackson i-a ordonat secretarului Finanelor să depună toate depozitele de la „Bank of the United States“ în băncile statului american. Pe 8 ianuarie 1835, președintele Jackson a achitat ultima rată din datoria externă, spre furia bancherilor internaționali, care vedeau cum pierd Statele Unite printre degete.

Un surplus de 35 de milioane de dolari (o sumă importantă la acea vreme) a fost împărțit – din dispoziția președintelui Jackson – între statele federației.

Nicholas Trist, secretarul personal al președintelui Andrew Jackson, a comentat:

„Aceasta a fost ziua de glorie a vieții lui Andrew Jackson și cel mai important serviciu pe care l-a făcut națiunii americane.“

În 1835, Richard Lawrence a atentat la viața președintelui Jackson. Judecat, Lawrence a „scăpat“, fiind declarat „instabil mintal“. Mai târziu, cum am arătat, Lawrence a dezvăluit că fusese în contact cu puteri europene, care îi promiseseră că îl vor scăpa de orice responsabilitate pentru asasinarea președintelui Andrew Jackson.

1857, Londra: o reuniune secretă a iluminiștilor hotărăște Războiul Civil în Statele Unite

În 1837, Rothschild a trimis un nou „emisar“ (agent bancar) în Statele Unite.

August Belmont, pe numele său adevărat August Schonberg, se înrudea cu familia de bancheri Seligman din Frankfurt (Germania), apropiată de familia Rothschild. În 1829, la 15 ani, August Schonberg și-a schimbat numele și și-a început „ucenicia financiară“ la banca din Frankfurt a familiei Seligman. S-a observat foarte repede că vărul August, în ciuda vârstei adolescente, se dovedea un adevărat „geniu financiar“. Clanul Rothschild a hotărât să utilizeze creativitatea financiară a tânărului August Belmont (Schonberg). În 1832, acesta a fost promovat la banca familiei Rothschild de la Napoli, integrată în sistemul internațional de bănci al clanului Rothschild. August Schonberg vorbea fluent, pe lângă germană, engleza, franceza și italiana. După cinci ani, în 1837, Rothschild l-a

trimis în Statele Unite cu misiunea secretă de a-și întemeia o bancă în New York City, prin care să provoace acestor „americani imprudenți“ probleme financiare. August Belmont (Schonberg) a ajuns foarte repede o figură importantă a cercurilor bancare din New York, iar mai târziu consilier financiar al președintelui american.

În 1857 a avut loc la Londra o reuniune secretă a iluminiștilor – reuniune condusă de Lionel Rothschild – unde s-au luat o serie de hotărâri capitale privind soarta Statelor Unite. Reuniunea a hotărât că trebuia „montat“ un incident grav, care să justifice crearea unei „Central Bank“, desființată, cum știm, de președintele Andrew Jackson în 1832, prin veto-ul său la înnoirea Cartei pentru „Bank of the United States“. S-a luat hotărârea de „a înscena“ Statelor Unite un „război“, pentru că numai impunerea unui astfel de conflict ar fi obligat guvernul lor să recurgă la împrumuturi suficiente de mari pentru a se justifica apoi legiferarea unei „Central Bank“.

La Londra, în 1857, s-a căutat un „adversar“ pe măsura Statelor Unite. Canada și Mexicul, țările vecine, nu păreau suficient de puternice. Marea Britanie și Franța erau prea îndepărtate. Iar Rusia (care deținea Alaska) nu intrase sub controlul iluminiștilor. Așa că s-a hotărât aplicarea principiului „divide et impera“. Adică un Război Civil. Deși războiul pus la cale la Londra avea cauze pur financiare și de control bancar, tema propagandistă aleasă de iluminiști a fost „abolirea sclaviei“, o temă care putea „fermenta“ conflictul civil Nord/Sud din Statele Unite.

Dacă Sudul învingea Nordul – cum doreau în fapt iluminiștii – planul de la Londra, din 1857, avea în vedere o serie de schimbări teritoriale. Astfel, Nordul Statelor Unite urma să fie „alipit“, ca o colonie britanică, Canadei. Așadar, sub controlul lui Lionel Rothschild. Sudul, în schimb, urma să fie oferit Franței lui Napoleon al III-lea.

Așadar, sub controlul lui James Rothschild. Observăm că, prin „alipirile teritoriale“ la Canada și Franța, Statele Unite urmau să ajungă, în realitate, sub controlul familiei Rothschild.

Pentru „a fermenta“ Războiul Civil din Statele Unite, ilumiștii s-au folosit de loja „Knights of the Golden Circle“ („Cavalerii Cercului de Aur“), formată în 1854 de George W. L. Bickley, care a început să răspândească și să multiplice tensiunile și incidentele rasiale, utilizând „sclavia negrilor“ drept motor al conspirației. Printre membrii „Knights of the Golden Circle“ se numărau și figuri ca Jefferson Davis, John Wilkes Booth (viitorul asasin al președintelui american Abraham Lincoln) sau Jesse James (1847-1882). Jesse James, un bandit celebru, după ce a jefuit băncile ce nu aparțineau ilumiștilor, precum și sediile unor companii miniere rivale, a cheltuit uriașă sumă strânsă pentru a declanșa un al doilea Război Civil, de data aceasta vest/est.

Statele din Sud s-au constituit în „Confederația Statelor din America“ („Confederate States of America“) căroră, în caz de victorie, li se garanta independența totală (deși planurile ilumiștilor, reuniți la Londra, arătau cu totul altceva).

Conform metodei sale, îndelung verificată în Europa, familia Rothschild finanța ambele părți prin intermediari.

Astfel, Nordul a fost finanțat de către Lionel Rothschild, prin intermediul lui August Belmont (Schonberg), Jay Cooke (care aranjase cu Belmont să vândă titluri de tezaur ale Uniunii în Europa), J. și W. Seligman.

Sudul urma să fie finanțat de James Rothschild prin intermediul lui Judah Benjamin (de la firma de avocatură „Slidell, Benjamin și Conrad“ din Louisiana), un om de maximă încredere al clanului Rothschild, care avea să

ajungă secretar de stat al Confederației în 1862. Partenerul lui Judah Benjamin, John Slidell (unchiul soției lui August Belmont) și-a măritat fiica cu baronul Frederic d'Erlanger din Frankfurt (o rudă a clanului Rothschild) care acționa în toate împrejurările pentru clan. Astfel, Slidell (socru) a devenit reprezentantul Sudului pe lângă d'Erlanger (ginere), care finanța Confederația.

La sfârșitul anului 1861, Marea Britanie a trimis 8 000 de militari în Canada, iar în 1862 trupe din Marea Britanie, Franța și Spania s-au instalat la Vera Cruz (Mexic), sub pretextul „colectării“ datoriilor externe ale Mexicului.

În aprilie 1861, ambasadorul Rusiei din Statele Unite îl avertiza, într-o scrisoare, pe țarul Alexandru al II-lea:

„Marea Britanie va profita de primul prilej care i se va ivi ca să recunoască oficial secesiunea Statelor Unite, urmată de Franța.“

Prin agenții săi de la Paris și Londra, țarul Alexandru al II-lea a aflat că guvernul Confederației sudiste oferise, în secret, Louisiana și Texasul lui Napoleon al III-lea, dacă acesta consimțea să trimită trupele franceze contra Nordului. Rusia își manifestase sprijinul pentru președintele Abraham Lincoln, dar dorea ceva mai mult pentru a-i susține cu flota pe nordiști.

La 1 ianuarie 1863, ca un gest de bunăvoință, președintele Lincoln a emis „Proclamarea Emancipării“, care elibera negrii din Sud de sclavie.

Deoarece țarul Alexandru al II-lea eliberase „șerbii“ ruși, gestul lui Lincoln nu a trecut neobservat la Sankt Petersburg. Astfel că, pe 8 septembrie 1863, la cererea președintelui Abraham Lincoln și a secretarului de stat William H. Seward, țarul Alexandru al II-lea și-a trimis flota la New York și San Francisco, pentru a-l ajuta pe

Lincoln la instituirea „blocadei” contra Sudului. Ordinul țarului Alexandru al II-lea suna astfel:

„Flota noastră va lupta cu orice putere navală și va primi ordine doar de la Abraham Lincoln.”

Iată încă un gest al Rusiei după cel de la Congresul de la Viena (1815), pe care clanul Rothschild nu-l va ierta Romanovilor și-l va taxa ca atare atunci când se va ivi ocazia: la puciul bolșevic din 1917, când întreaga familie a țarului Nicolae al II-lea a fost împușcată.

În februarie și martie 1862, apoi din nou în martie 1863, Lincoln a obținut aprobarea Congresului să împrumute de la populație 450 de milioane de dolari, emițând titluri „Green Backs” pentru a-și finanța Războiul Civil, fără să mai recurgă la bancherii internaționali, ceea ce a atras furia acestora. „Green Backs” aveau termenul legal de preschimbare (garantat de guvernul american) până în 1879.

Cancelarul german Otto von Bismarck, bun observator al vieții internaționale, a spus despre Abraham Lincoln:

„A obținut de la Congres dreptul de a se împrumuta de la populație, prin emiterea de titluri... Astfel încât guvernul și națiunea au scăpat de intrigile bancherilor străini. Au înțeles împreună că Statele Unite pot scăpa astfel din ghearele acestora. Asasinarea lui Lincoln a fost însă răspunsul.”

Conspirația împotriva lui Abraham Lincoln

La 14 aprilie 1865, președintele Abraham Lincoln a fost asasinat de un fanatic al Confederației, actorul John Wilkes Booth, membru al lojii „Knights of the Golden Circle”. În aceeași seară grupul de conspiratori a încercat asasinarea secretarului de stat al lui Lincoln – William

H. Seward (cel care solicitase ajutorul țarului Alexandru al II-lea).

În 1866, a avut loc o primă tentativă de asasinare a țarului Alexandru al II-lea („vinovat” pentru că s-a opus bancherilor internaționali și a participat la blocada contra Sudului cu flota rusă). Au urmat tentativele de asasinare a țarului din toamna lui 1879 și din februarie 1880, apoi cele din iunie și august 1880. În 1881, pe 13 martie, țarul Alexandru al II-lea a fost împușcat de teroristul Grinievțki, după ce un alt terorist, Râssakov, aruncase greșit o bombă într-o trăsură escortată de cazaci, pe cheiul canalului Ekaterina.

În cufărul lui Booth au fost găsite mai multe mesaje codificate, iar cheia codului a fost descoperită ulterior la Judah Benjamin, secretarul de stat al Confederației Sudului. Benjamin s-a refugiat imediat după asasinat în Marea Britanie, unde a trăit tot restul vieții sub protecția lui Lionel Rothschild.

Cercetări ulterioare au scos la iveală că asasinarea lui Abraham Lincoln (ca și tentativa de asasinare a lui William H. Seward, secretarul de stat) nu a fost nici pe departe „actul unui om izolat”, ci rezultatul unei mari conspirații de stat.

Abia în 1974, cercetătorii americani au descoperit printre documentele lui Edwin M. Stanton, secretar de Război (ministrul Apărării) în Administrația Lincoln, scrisori care descriau amănunțit conspirația și felul în care aceasta a fost apoi „acoperită”. Tot în 1974 s-au găsit printre documentele Stanton și 18 pagini smulse din jurnalul lui John Wilkes Booth, care cuprindeau 70 de nume implicate, direct sau indirect, în complotul asasinării lui Lincoln (unele dintre nume erau codificate). Potrivit documentelor Stanton, au existat, de fapt, două planuri de complot contra lui Lincoln. Astfel, abia în 1974 cercetătorii americani

au descoperit că planul inițial prevedea răpirea lui Abraham Lincoln, a vicepreședintelui și a secretarului de stat. Însă descoperirea prematură a tentativei de răpire a dus la abandonarea ei. Așa încât s-a trecut la executarea planului al doilea: asasinarea președintelui american. Printre numele menționate în cele 18 pagini de jurnal al lui Booth – descoperite la Stanton – se găseau: adjunctul lui Stanton, Charles A. Dana (membru al Ordinului Iluminiștilor) și maiorul Thomas Eckert, șeful Biroului de Telegrafie din cadrul Departamentului de Război. Aceștia erau doar complotiști din cadrul Administrației Lincoln. Alți participanți la complotul asasinării președintelui american erau: Jefferson Davis (președintele Confederației Sudului); Judah Benjamin (secretar de Război al Confederației); un grup de bancheri și industriași din Nord (printre aceștia Jay Cooke, bancher din Philadelphia, Henry Cooke – bancher din Washington D.C., și Thurlow Weed – editorul unui cotidian din New York); un grup de republicani radicali, care nu doreau ca Sudul să se unifice cu Nordul, ci doar să fie controlat militar de Nord (senatorul Benjamin Wade din Ohio, senatorul Zacharias Chandler din Michigan, senatorul John Conness din California). Toate aceste grupuri și-au unit eforturile și l-au folosit pe Booth drept „mână criminală”. Întregul complot a fost apoi „acoperit” de ministrul de Război al lui Lincoln, Edwin Stanton.

Șeful de la „National Detective Police”, colonelul Lafayette C. Baker, l-a anunțat pe superiorul său, Stanton, că planul de răpire la 18 ianuarie 1865 fusese descoperit. Prompt, Stanton a dat alarma și planul a fost, pentru moment, abandonat.

Un agent secret al Confederației, căpitanul James William Boyd – prizonier de război la închisoarea „Old Capitol Prison” – acceptase să fie folosit de „National Detective Police” drept „informator” printre deținuți.

Căpitanul Boyd semăna fizic foarte bine cu Booth, în plus aveau și aceleași inițiale ale numelui. Așa că Stanton l-a eliberat pe căpitanul Boyd – fostul agent secret al Confederației – și, datorită asemănării mari cu Booth, l-a introdus în conspirația dirijată de el. Pentru a-l schimba cu prizonierii de război ai Confederației, Booth a încercat de două ori, în martie 1865, să-l răpească pe Lincoln. În cele din urmă, l-a asasinat pe 14 aprilie 1865. În aceeași seară, Boyd a încercat să-l asasineze pe secretarul de stat William Seward la ferma acestuia, „Garrett”, unde a fost confundat cu Booth. Căpitanul Boyd a fost ulterior împușcat: își jucase rolul. Singura fotografie a cadavrului lui Boyd s-a găsit printre documentele lui Stanton. Corpul lui Boyd a fost transportat de colonelul Lafayette C. Baker la „Old Arsenal Penitentiary”, unde a fost înmormântat într-un loc rămas necunoscut. Colonelul Baker și detectivii Luther și Andrew Parker mai aveau un obiectiv: să pună mâna pe Booth și să-i „închidă gura”. Booth fusese scos din Statele Unite de „Knights of the Golden Circle”. Cei trei l-au urmărit mai întâi la New York, apoi în Canada, Marea Britanie și India. Se pare că Booth și-ar fi „înscenat” moartea, apoi s-a reîntors pe ascuns în Statele Unite, în localitatea Enid, din Oklahoma. Pe patul de moarte și-a recunoscut însă adevărata identitate. Medicul legist nu l-a incinerat pe Booth – așa cum ceruse acesta –, ci l-a îmbălsămat.

Nici Baker n-a dus-o însă mai bine. În scurt timp, el a rupt relațiile cu machiavelicul Stanton și a ieșit din rândurile armatei.

În 1867, în cartea sa „The History of the U.S. Secret Service”, Baker a admis că îi predase cele 18 pagini din jurnalul lui Booth lui Stanton.

Deoarece prin dezvăluirile sale începea să amenințe serios conspirația contra lui Lincoln, în 1868 colonelul Baker a murit otrăvit.

Nu mai este necesar să spunem că Lionel Rothschild, care finanțase atât Nordul cât și Sudul, a pierdut mulți bani o dată cu victoria Nordului federalist condus de Abraham Lincoln.

Urmașul lui Lincoln, vicepreședintele Andrew Johnson, nu avea dreptul constituțional de a acorda bani unei puteri străine. Totuși, Rusia trebuia răsplătită pentru contribuția flotei sale la menținerea unității Statelor Unite. Așa că – în cel mai pur stil american – președintele Andrew Johnson a „achiziționat” Alaska, de la Rusia, în aprilie 1867, pentru 7,2 milioane de dolari. Pe atunci Alaska era doar o întindere de zăpezi la pol.

Președintele James A. Garfield (al douăzecilea președinte american) a realizat, la rândul lui, pericolul reprezentat de bancherii internaționali pentru finanțele și independența Statelor Unite. El a spus:

„Oricine controlează banii națiunii, controlează de fapt națiunea.”

În 1881, președintele James Garfield a fost asasinat. În primul an al mandatului prezidențial.

Bibliografie

- Departamentul de Cercetare Istorică, „The Secret Relationship between Blacks and Jews”, Boston, Nation of Islam, 1991.
- Paul Goodman, „Towards a Christian Republic: Antimasonry and the Great Transition in New England, 1826-1836”, New York, Oxford University Press, 1988.
- David D. Hall (ed.), „Saints and Revolutionaries: Essays on Early American History”, New York, W. W. Norton, 1984.

- Des Griffin, „Fourth Reich of the Rich”, South Pasadena, Emissary Publications, 1983.
- William Preston Vaughn, „The Antimasonic Party in United States, 1826-1843”, Lexington, University Press of Kentucky, 1983.
- Des Griffin, „Descent into Slavery”, South Pasadena, Emissary Publications, 1980.
- David Balsiger, Charles E. Sellier, „The Lincoln Conspiracy”, Los Angeles, Schick-Sunn Classic Books, 1977.
- Gary Allen, „None Dare Call It Conspiracy”, Seal Beach (CA), Conard Press, 1971.
- David Brion Davis, „The Fear of Conspiracy”, Ithaca (New York), Cornell University Press, 1971.
- Seymour Martin Lipset, Earl Raab, „The Politics of Unreason: Right-Wing Extremism in America, 1790-1970”, New York, Harper&Row, 1970.
- Ira Gruber, „The American Revolution as a Conspiracy: The British View”, în „William and Mary Quarterly”, nr. 26, 1969.
- Bernard Bailyn, „The Ideological Origins of the American Revolution”, Cambridge (Mass.), Harvard University Press, 1967.
- David Brion Davis, „The Slave Power Conspiracy and the Paranoid Style”, Baton Rouge, Louisiana State University Press, 1967.
- Gustav Myers, „History of the Great American Fortunes”, New York, The Modern Library, 1936 (retip.).

Partea a IV-a

Trustul banilor

CARTELUL BANCHERILOR INTERNATIONALI LEGIFEREAZĂ „FEDERAL RESERVE“ ȘI ACAPAREAZĂ FINANȚELE STATELOR UNITE

**„Triunghiul de fier“ al clanului Rothschild:
Jacob Henry Schiff, John Pierpont (J. P.) Morgan
și Paul Moritz Warburg**

De la sfârșitul Războiului Civil în 1865 și până în 1914, Rothschild și bancherii internaționali au continuat să-și urmărească, cu obstinație, obiectivul: acapararea finanțelor americane prin crearea unei „bănci centrale“ (federale), pentru a impune politica lor guvernului Statelor Unite.

Războiul Civil ruinasе șansele lui Rothschild în această privință. Cum am văzut, Lionel Rothschild (Londra) finanțase prin intermediari Nordul federalist, iar Alphonse Rothschild (Paris) finanțase Sudul confederat. Dacă planul celor doi Rothschild ar fi reușit, Statele Unite ar fi urmat să fie dezmembrate: Nordul federalist alipit, cu statut de colonie britanică, Canadei; Sudul confederat împărțit între mai multe state independente, fără Louisiana și Texas, cedate Franței lui Napoleon al III-lea. Clanul Rothschild ar fi pus mâna pe finanțele Nordului și Sudului. Iar istoria ar fi fost, probabil, cu totul alta fără Statele Unite.

Planul urzit la Londra în 1857, la reuniunea secretă a ilumiiniștilor, a eșuat datorită abnegației președintelui Abraham Lincoln și ajutorului flotei ruse, trimise în sprijinul lui Lincoln de către țarul Alexandru al II-lea. Dar sfidarea bancherilor internaționali a fost apoi plătită cu viața:

atât Lincoln, cât și Alexandru al II-lea au fost asasinați de societățile conspirative (Loja „Cavalerii Cercului de Aur” și „Voința Poporului”).

Eșecul legiferării „băncii federale” nu l-a făcut însă pe Lionel Rothschild să-și abandoneze planul, ci să-l modifice. În loc să demoleze sistemul financiar american de la vârf, Lionel Rothschild și-a propus să-l submineze de la bază.

Jacob Henry Schiff

Instrumentele acestei opere de distrugere a finanțelor clasice americane au fost Jacob Henry Schiff, John Pierpont (J. P.) Morgan și Paul Moritz Warburg, trei personalități absolut remarcabile ale finanțelor de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, care au „reconfigurat” sistemul financiar american și au influențat profund politica internațională a timpului.

Jacob Henry Schiff s-a născut în 1847, la Frankfurt-pe-Main, în Germania, ca fiu al lui Moses și al Clarei (Niederhofheim). Tatăl său, Moses Schiff, îndeplinea funcția de rabin, dar era în același timp și un agent de schimb plin de succes la Bursa din Frankfurt. În 1865, Jacob Schiff a emigrat pentru prima dată în Statele Unite, unde în 1867, la 18 ani, și-a format propria firmă de brokeraj, împreună cu Henry Budge și Leo Lehmann. Firma a falimentat și Jacob Schiff s-a văzut nevoit să se întoarcă în Germania, unde a devenit unul dintre managerii de la „Deutsche Bank” din Hamburg, alături de Paul Warburg și Abraham Kuhn. Revenit în America – împreună cu Solomon Loeb și Abraham Kuhn – a deschis ulterior un magazin în Lafayette (Indiana). Revista „Newsweek” din 1 februarie 1936 preciza:

„Abraham Kuhn și Solomon Loeb aveau un magazin în Lafayette (Indiana). Și, ca peste tot în noile ținuturi americane, plata se făcea pe credit. Astfel, cei doi s-au pomenit bancheri. Mai târziu, au înființat o mică bancă, «Kuhn, Loeb & Co», în New York. Ei au apelat la sprijinul unui emigrant german, Jacob Schiff, ca partener mai versat. Tânărul Jacob Schiff avea legături importante cu bancherii din Europa. După 10 ani, Jacob Schiff a fost numit președinte al băncii «Kuhn, Loeb & Co». Sub președinția lui Schiff, banca a adus capital european, care a fost investit, cu un imens succes, în tânăra industrie americană.”

„Legăturile importante cu bancherii din Europa” erau, de fapt, cele cu familia Rothschild (cu care, de altfel, familia Schiff împărțea vila de la Frankfurt).

Tânărul Jacob Schiff s-a căsătorit cu fiica mai mare a lui Solomon Loeb, Teresa, și a cumpărat toate acțiunile partenerului Kuhn.

Astfel, Jacob Schiff a devenit milionar, „pompând” prin băncile clanului Rothschild credite europene în industria americană, aflată în fața primei revoluții industriale („revoluția aburului”).

Era o epocă de mare avânt industrial în Statele Unite. Schiff a finanțat „Union Pacific”, calea ferată transamericană a lui Edward Harriman (tatăl politicianului Averell Harriman), unde a adus „mână de lucru” ieftină din China (participarea a mii de muncitori din China). Jacob Schiff a investit în oțelăriile lui Andrew Carnegie (1835-1919) și în expansiunea companiei petroliere „Standard Oil” a lui John D. Rockefeller (1839-1937).

La acea vreme, senatorul Robert L. Owen a dezvăluit că banca „Kuhn, Loeb & Co” era doar o filială secretă a familiei Rothschild în Statele Unite, iar Jacob Schiff angajatul acestui clan.

În ceea ce privește afacerile politice, Jacob Schiff a finanțat Japonia cu 200 de milioane de dolari în războiul victorios cu Rusia (1904) și a investit peste 20 de milioane de dolari în așa-zisa „revoluție bolșevică” din Rusia, în fapt o „lovitură de stat iluministă”, dată de bancherii internaționali, prin intermediul lui Lenin și Troțki, precum și al unui grup de agenți germani. În „New York Journal American”, din 3 februarie 1949, nepotul lui Jacob Schiff, John Schiff, important om de afaceri american, recunoștea:

„Bătrânul (Jacob Schiff) a cheltuit peste 20 de milioane de dolari pentru triumful final al bolșevismului în Rusia.”

La începutul secolului al XX-lea, bancherul Jacob Schiff era suficient de bogat și cunoscut în Statele Unite pentru a influența viața americană conform planurilor clanului Rothschild și ale iluminiștilor: controlul sistemului financiar și economic, crearea de tensiuni rasiale, recrutarea de membrii importanți din Congres.

John Pierpont (J. P.) Morgan

Al doilea reprezentant de anvergură al clanului Rothschild și al iluminiștilor în Statele Unite a fost John Pierpont (J. P.) Morgan.

Tatăl lui, Junius, din Hartford (Connecticut), fusese recomandat bancherului George Peabody din Londra, căruia Ordinul i-a ridicat o statuie chiar în fața „Bank of England”. În 1854, Junius Morgan a sosit la Londra și s-a întâlnit cu George Peabody. Elita iluministă pregătea Războiul Civil din Statele Unite. George Peabody și Junius Morgan urmau să finanțeze Nordul federalist. În 1864, Peabody s-a retras, astfel că Junius Morgan l-a asociat pe fiul său, John Pierpont (J. P.) Morgan, la firma „J. S. Morgan & Co”. În 1869, J. P. Morgan s-a întâlnit la Londra

cu Lionel Rothschild și au pus la cale „Northern Securities”, o firmă acoperită a clanului. În 1871, J. P. Morgan s-a aliat cu Anthony J. Drexler (fiul fondatorului băncii cu același nume din Philadelphia) și a creat „Drexel, Morgan & Co”. După retragerea lui Junius Morgan, în 1879, J. P. a reorganizat vechea „J. S. Morgan & Co”, pe care a numit-o „J. P. Morgan & Co”. În scurt timp, J. P. Morgan a devenit „simbolul centralizării banilor în America”. Adevărul era că J. P. Morgan se dovedea extrem de monopolist în acțiunile sale. Agenții săi au creat „carteluri”, fenomen numit atunci drept „morganizare”.

În 1896, J. P. Morgan controla aproape jumătate din căile ferate americane.

În 1901, Morgan a cumpărat oțelăriile lui Andrew Carnegie cu suma de 500 000 000 de dolari, pentru a forma cea mai mare companie de profil din Statele Unite, „U. S. Steel Corporation”.

Apetitul monopolist al lui J. P. Morgan fusese însă observat. Președintele american William McKinley a început urmărirea companiei „Northern Securities” în baza legii antitrust, votată în 1900. Lucrurile însă s-au precipitat.

În 1901, McKinley a candidat cu succes pentru un al doilea mandat prezidențial. Vicepreședinte era Theodore (Teddy) Roosevelt, membru al Ordinului Iluminiștilor. În 1904, McKinley a fost asasinat, iar Theodore Roosevelt a devenit astfel președintele SUA.

Imediat după asasinarea lui McKinley și preluarea funcției prezidențiale de către Theodore Roosevelt, orice urmărire penală contra companiei „Northern Securities” a încetat.

Asasinarea lui McKinley a fost considerată de mulți drept o crimă comandată de J. P. Morgan și de clanul Rothschild.

În general, se consideră că William McKinley a fost ultimul președinte cu adevărat american, care nu făcea parte dintre iluminiști sau nu era susținut de aceștia.

Paul Moritz Warburg

În 1902, clanul Rothschild l-a expedit în SUA pe Paul Moritz Warburg, pentru a prelua conducerea operațiunilor care urmăreau să impună o bancă centrală administrată privat în America.

La o audiere din „Comitetul pentru Bănci și Monedă” al Camerei Reprezentanților, din 1913, Warburg a declarat:

„Am venit în această țară (SUA) în 1902, fiind născut și educat în mediul bancar german, la Hamburg. Am studiat sistemul bancar la Londra și Paris, iar apoi peste tot în lume.”

La sfârșitul secolului al XIX-lea, nimeni nu studia sistemul bancar „la Londra și Paris, iar apoi peste tot în lume” dacă nu avea o misiune secretă de îndeplinit.

De fapt, Paul Moritz Warburg (1868-1932) și fratele său, Felix (1871-1937), emigraseră în Statele Unite în 1902 direct de la banca lui Rothschild din Frankfurt. În SUA, frații Warburg au devenit imediat parteneri la banca condusă de Jacob Schiff, „Kuhn, Loeb & Co”, care era susținută financiar de clanul Rothschild. Cei doi Warburg lucraseră în Germania la banca familiei, „M. M. Warburg and Co”, condusă de tatăl lor, Moritz M. Warburg, un aliat al clanului Rothschild.

În SUA, Paul Warburg s-a însurat cu Nina Loeb, fiica mai mică a lui Solomon Loeb (sora Teresei Loeb-Schiff). Felix Warburg, la rândul său, a devenit ginerele lui Jacob Schiff prin căsătoria cu fiica acestuia, Frida. Toate aceste „legături de familie” nu erau deloc întâmplătoare. Ele

urmăreau să țină averea strânsă în mâinile unui singur clan și ale aliaților săi apropiați. „Legăturile de familie” creau acel „liant” absolut necesar unor „afaceri bancare” în mare parte secrete. „Legăturile de familie” garantau că secretele nu riscau să fie deconspirate.

Cel de-al treilea frate, Max Warburg (1867-1946), a rămas să conducă afacerile familiei din Germania. Foarte interesant este că Max Warburg a fost, în tot timpul primului război mondial, șeful serviciilor secrete imperiale germane. Cu doi frați (Paul și Felix) pe Wall Street și cu unul (Max) șef al serviciilor secrete germane, se confirma din nou vechea tehnică a clanului Rothschild de a fi de ambele părți, simultan, într-un conflict. Cum vom vedea în volumul următor, Max Warburg, în calitate de șef al serviciilor secrete germane, a luat hotărârea istorică de a expedia în Rusia, cu „trenul plumbuit”, grupurile de bolșevici din exil (Lenin, Troțki, Kamenev, Zinoviev), după ce aceștia încheiaseră o înțelegere cu Germania pentru a da o lovitură de stat la Petrograd și a încheia o pace separată cu Berlinul, permițând astfel forțelor germane să se retragă victorioase din Est și să se concentreze asupra Vestului (Pacea de la Brest-Litovsk, 1918, iscălită de Lenin și Troțki).

Paul și Felix Warburg aveau misiunea precisă, trasată de clanul bancar Rothschild, de a trece prin Congresul american o lege care să autorizeze o bancă centrală (federală), în administrare privată.

Colonelul Ely Garrison (consilierul financiar al președinților Theodore Roosevelt și Woodrow Wilson) afirmă în cartea sa „Roosevelt, Wilson and the Federal Reserve Act” („Roosevelt, Wilson și Legea Rezervei Federale”):

„Domnul Paul Warburg este omul care a impus legea «Rezervei Federale», după ce Planul Aldrich a stârnit atât opoziție, cât și resentimente la scară națională. Ambele

planuri au fost concepute de către Alfred Rothschild, la Londra.“

Să precizăm că Alfred era unul dintre cei trei fii ai lui Lionel Rothschild, alături de Nathaniel („Natty“) și Leopold („Leo“).

E. R. A. Seligman, șeful Departamentului de Economie de la „Columbia University“, a scris în prefața unui volum de eseuri pe teme financiare ale lui Paul Warburg:

„Legea «Rezervei Federale» este opera lui Paul Warburg mai mult decât a oricărui alt om din Statele Unite.“

În 1903, la un an după emigrarea sa în SUA, Paul Warburg i-a înmănat lui Jacob Schiff un raport care prezenta aplicarea sistemului bancar central-european la sistemul financiar din Statele Unite. Schiff a transmis mai departe raportul lui James Stillman, președinte la „National City Bank“ din New York. Paul Warburg era absolvent al Universității din Hamburg (promoția 1886) și studiasse metodele britanice în domeniul centralizării financiare în timpul când lucrase la o firmă de brokeraj din Londra.

În 1891, Paul Warburg făcuse exact același lucru la Paris. Între 1892-1893, călătorise prin lume, analizând diverse sisteme de centralizare bancară. Probabil că Paul Warburg era unul dintre cei mai competenți experți mondiali în crearea unei bănci federale, în administrarea privată, la începutul secolului al XX-lea.

Este interesant de subliniat că primul care a propus o „bancă centrală“ și instituirea „impozitului pe venit“ a fost Karl Marx, în „Manifestul Comunist“, la punctul 5 din cele 10 ale planului său pentru crearea unui stat comunist. Punctul 2 al „Manifestului Comunist“ se intitulează „Un impozit gradat pe venit“. Iar punctul 5 al planului prevedea:

„Centralizarea creditului în mâinile statului, prin intermediul unei bănci naționale cu capital de stat și monopol exclusiv.“

Din cele de mai sus trebuie scos doar cuvântul „statului“, pentru a descoperi că Rothschild și iluminiștii încercau să impună două dintre percepțiile lui Karl Marx în Statele Unite!

Și, cum vom vedea imediat, au reușit.

PANICA BANCARĂ DIN 1907 ȘI CONSPIRAȚIA DIN JEKYLL ISLAND

**„Panica bancară“ din 1907, creată artificial de către
J. P. Morgan, ajutat de clanul Rothschild**

În 1906, Frank A. Vanderlip, de la „National City Bank“, a declarat public că în SUA devenise necesară o bancă care să controleze întregul sistem financiar american. Până în 1906, Banca „J. P. Morgan & Co“ îndeplinise acest rol. „Panicile“ bancare succesive din 1873, 1884, 1893 fuseseră create în mod artificial de „J. P. Morgan & Co“, pentru a lichida concurența făcută cartelului banche-rilor internaționali și pentru a susține ideea unei bănci cen-trale în administrație privată. Se sugera public că o aseme-nea bancă ar fi „protejat“ mai bine economiile populației.

La 6 ianuarie 1907, ziarul „New York Times“ publi-ca un articol semnat de Paul Warburg, intitulat „Defects and Needs of Our Banking System“, care dovedea că aces-ta devenise principalul teoretician al noului sistem bancar centralizat.

În același an, Jacob Schiff declarase răspicat în Camera de Comerț din New York:

„Până nu vom avea o bancă centrală care să controleze adecvat resursele de credit, această țară va trece prin cea mai severă panică bancară din istorie.“

Jacob Schiff știa ce știa! Cuvintele sale aveau carac-terul unei „profeții“. Warburg, Morgan și Schiff – agenții clanului Rothschild din Statele Unite – pregăteau „panica

bancară" din 1907, care putea justifica o lege pentru o bancă centrală, „protectoare" a economiilor populației.

La începutul anului 1907, J. P. Morgan a petrecut peste cinci luni în Europa, la Londra și Paris, întâlnindu-se cu Nathaniel Rothschild.

A. Ralph Epperson scrie în lucrarea „Unseen Hand" („Mâna nevăzută", Tucson, Arizona, Publius Press, 1985):

„Motivul pentru care J. P. Morgan a mers în Europa a fost necesitatea de a pregăti o panică bancară în America. Când s-a întors, J. P. Morgan a lansat imediat zvonul că «Knickerbocker Bank and Trust Co» devenise insolubilă."

În 1949, în revista „Life" din 25 apr., p. 126, în articolul „Morgan the Great", istoricul Frederick Lewis Allen explica „panica bancară" din 1907 astfel:

„Anumiți istorici au ajuns la concluzia că interesele băncii «J. P. Morgan & Co» au fost cele care au creat condițiile de instabilitate din 1907, ca să declanșeze panica, ghidând într-un mod ingenios adâncirea ei, astfel încât să distrugă băncile rivale și să consolideze băncile din sfera de influență a lui Morgan."

În continuare, Allen nota:

„Simptomele panicii erau evidente. Dar numai peste șase ani (1913) criza de atunci va fi materializată prin legislație: Statele Unite aveau nevoie de un sistem bancar central."

Congresmanul Charles Lindberg Sr. (tatăl celebrului aviator), un adversar recunoscut al cartelului bancherilor internaționali, declara în 1913 despre panica din 1907 (vezi „Congressional Record", 22 dec. 1913, vol. 51, p. 1 446):

„Trustul banilor este acela care a cauzat panica din 1907 și a forțat apoi Congresul să creeze «Comisia Monetară Națională»."

Rezultatul „panicii bancare" din 1907 bazate pe zvonurile lansate de J. P. Morgan a fost devastator. Știrea că banca „Knickerbocker" devenise „insolubilă" a făcut ca o masă imensă de cetățeni să ceară lichidarea depozitelor bancare. Firește, zvonul era fals. Orice bancă poate asigura retragerea, de la o zi la alta, a economiilor unui anumit număr de cetățeni. Nu însă și a unei mase de clienți propțiți în ușa băncii, nervoși și agresivi. A urmat un „efect de domino" asupra altor bănci. Milioane de americani s-au trezit peste noapte falși. Pierduseră tot ce agonisiseră într-o viață!

Era exact efectul pe care îl urmăreau bancherii internaționali, clanul Rothschild în primul rând, pentru a pune mâna pe finanțele Statelor Unite.

Panica din 1907 a determinat un număr considerabil de cetățeni să ceară constituirea unei bănci centrale, singura care, în concepția lor, putea să le „protejeze" economiile de „abuzurile bancherilor din Wall Street".

În 1913, J. P. Morgan a murit. Afacerile băncii au fost conduse în continuare, în același stil conspirativ, de fiul său, J. P. Morgan Jr. Acesta, absolvent al Universității Harvard, s-a asociat în afaceri cu Harold Stanley, membru al societății secrete „Skull & Bones", și cu Thomas Lamont. Banca a devenit „Morgan, Stanley & Co". Printre bancherii care gravitau pe „orbita" lui J. P. Morgan Jr. se numărau: John Foster Dulles, Paul D. Cravath, Thomas Lamont, Dwight Morrow, Clinton Dawkins, Elihu Root, Nelson Perkins, Walter Burns etc.

În cursul panicii bancare din 1907, Warburg a scris un eseu intitulat „A Plan for a Modified Central Bank", în care a propus ca în viitoarea Bancă Centrală a SUA 50% din capital să fie deținut de guvern, iar 50% de „băncile naționale". Adică, mai direct, de cartel.

Garry Allen, în cartea sa celebră „None Dare Call It Conspiracy” („Nimeni nu îndrăznește să o numească conspirație”), a lămurit un aspect esențial al „băncii centrale” pe care o doreau bancherii internaționali în SUA (vezi Garry Allen, Larry Abraham, „None Dare Call It Conspiracy”, New York, Macmillan, 1966, p. 326-327):

„Banca Angliei, Banca Franței și Banca Germaniei nu erau, în realitate, proprietatea guvernelor respective, așa cum se credea. Ci erau bănci private, al căror monopol era garantat de șefii de state în schimbul împrumuturilor.”

Cu alte cuvinte, clanul Rothschild și agenții săi bancari (Schiff, Warburg, Morgan) nu doreau o „bancă centrală” administrată de guvern. Ca și în Europa, unde puseseră de mult mâna pe finanțele marilor imperii ale secolului al XIX-lea, bancherii internaționali doreau o bancă care să aibă monopolul colectării tuturor taxelor, dar să-și mențină prerogativele specifice oricărei bănci private. Intrând în posesia unor sume uriașe, bancherii internaționali știau perfect de bine să intre în posesia Statelor Unite ca țară, pe care urmau să o folosească politic după bunul plac.

Dr. Carroll Quigley, profesor la Universitatea din Georgetown, a scris pe larg despre rolul bancherilor internaționali în politică în impresionanta carte „Tragedy and Hope” („Tragedie și speranță”), New York, Macmillan, 1966:

„Puterile capitalismului financiar urmăreau un scop mult mai important. Acela de a crea un SISTEM MONDIAL DE CONTROL FINANCIAR, concentrat în mâinile câtorva bancheri privați, CAPABILI SĂ DOMINE SISTEMUL POLITIC AL FIECĂREI ȚĂRI ȘI ECONOMIA LUMII CA ÎNTREG. Acest sistem trebuia să fie controlat în manieră feudală de către băncile centrale ale lumii,

acționând concertat, în baza unor acorduri secrete încheiate cu ocazia unor întruniri și conferințe.”

Nu există o definiție mai bună a Noii Ordini Mondiale („New World Order”) decât rândurile menționate ale lui Carroll Quigley, scrise într-o amplă sinteză, care a avut un imens impact printre istoricii și analiștii politici.

Legea Aldrich

În 1908, senatorul de Rhode Island, Nelson W. Aldrich, socrul lui John D. Rockefeller și bunicul lui Nelson și David Rockefeller, – a propus o lege în care băncile, în situații de urgență (așa cum fusese panica bancară din 1907), să poată emite monedă, având sprijin federal, precum și titluri. Aldrich era socotit, în acel moment, cel mai influent și mai puternic om din Congres și capul ilumiștilor din Senat. Membru al Congresului timp de 40 de ani, dintre care 36 numai în Senat, Nelson W. Aldrich îndeplinea și funcția de președinte al Comitetului pentru Finanțe din cadrul Senatului, organism extrem de influent al Congresului.

În același timp, în Camera Reprezentanților, republicanul E. B. Vreeland, deputat de New York, a propus o lege similară. După discuții cu Aldrich și cu președintele Camerei Reprezentanților, Joseph Cannon, într-un hotel din Arlington House (Washington D. C.), cei trei au convenit asupra unei versiuni modificate a legii propuse de E. B. Vreeland. Legea a trecut prin Camera Reprezentanților cu 184 voturi „pentru” și 145 de voturi „împotriva”. Dar, când legea a ajuns la Senat, Aldrich s-a opus propriului proiect, cerând noi modificări. Până la urmă, Senatul SUA a votat legea Aldrich-Vreeland la 30 mai 1908, lege cunoscută în SUA sub denumirea de „Emergency Currency Act”. Această lege a determinat crearea unei comisii – „National

Monetary Commission" – formată din membri ai Congresului american.

Din acel moment, orice lege sau act privind legislația financiară trimis spre validare Congresului SUA trecea în mod obligatoriu pe la acest grup. În felul acesta iluministi puteau fi siguri că în fața Congresului nu vor mai apărea decât legi agreeate, în prealabil, de cartelul bancherilor internaționali.

„National Monetary Commission" („Comisia Monetară Națională") a aprobat legea Aldrich-Vreeland, care a format baza legislativă pe care s-a constituit apoi „Federal Reserve Act" („Legea Rezervei Federale"). Ea a fost introdusă ca un amendament la „Payne-Aldrich Tariff Bill" („Proiectul de lege tarifară Payne-Aldrich"), care fusese înaintat de republicani.

Președinte al „National Monetary Commission" a fost ales senatorul Nelson W. Aldrich.

Timp de doi ani, între 1908-1910, senatorul Nelson W. Aldrich a călătorit prin lume în calitate menționată, pentru a da impresia că „studiază" diverse sisteme de bănci centrale. O „călătorie de studii" perfect inutilă, care a costat, totuși, statul american peste 300 000 de dolari, pentru că teoreticianul și cel care lucrase efectiv în bănci centrale era Paul Warburg. Se dădea însă cetățenilor americani senzația că sistemul băncilor centrale europene era „studiat". Și nu era opera unui „rechin" din Wall Street.

În 1910, Paul Warburg a rostit un discurs, intitulat semnificativ „A United Reserve Bank of the United States".

În timp ce Aldrich „studia", Paul Warburg solicita în discursul său crearea unei bănci a rezervelor federale americane, cu sediul în Washington D. C., cu un capital de minimum 100 milioane de dolari. Potrivit lui Paul Warburg, Statele Unite urmau să fie împărțite în „20 de districte financiare", controlate de un „Comitet director", care urma

să fie ales dintre partenerii bancari deținători de acțiuni și guvern. Warburg a susținut că sistemul monetar din SUA „nu este suficient de flexibil" pentru a face față fluctuațiilor monetare, așa cum a dovedit-o și „panica bancară" din 1907.

Președintele Theodore Roosevelt, după ce a citit discursul, le-a spus colaboratorilor săi cu privire la persoana cea mai capabilă să conducă o bancă centrală:

„De ce nu-i dăm slujba lui Warburg? Ar putea fi boss-ul financiar al Americii, iar eu – boss-ul politic și am conduce țara împreună."

Nu era însă în planul iluministilor să conducă SUA „împreună".

Iluministi și bancherii internaționali doreau toată puterea. Președintele Statelor Unite, pe care din 1904 (după asasinarea lui McKinley) îl alegeau chiar ei, nu era (și nu este nici astăzi) decât un „executant" al ordinilor bancherilor internaționali de pe Wall Street.

După o conferință ținută la Columbia University, pe 12 noiembrie 1910, „National Monetary Commission" a publicat planul pentru crearea unei bănci centrale a SUA în „Journal of Political Economy", într-un articol intitulat „Bank Notes and Lending Power" („Bancnotele și puterea de a împrumuta").

Conspirația din Jekyll Island

Pe 22 noiembrie 1910, Aldrich a convocat o întâlnire confidențială între reprezentanți ai bancherilor internaționali și membrii „National Monetary Commission".

Întâlnirea, pregătită în condiții de secretomanie, s-a derulat la cabana de vânătoare de pe Insula Jekyll, din largul Georgiei, care îi aparținea lui J. P. Morgan. În istoria

băncilor, reuniunea mai este cunoscută și drept „conspirația de pe Jekyll Island“.

În dimineața zilei de 22 noiembrie 1910, călătorii din gara Hoboken puteau observa pe peron un grup de „vânători“, care așteptau trenul mai retrași. Sub uniforme de „vânători“, călătorii din gara Hoboken i-ar fi putut recunoaște pe următorii: senatorul Nelson Aldrich, Frank A. Vanderlip (vicepreședinte la „National City Bank“ a lui John D. Rockefeller), Henry P. Davison (de la banca „J. P. Morgan & Co“), Abraham Piatt Andrew (secretar asistent al Trezoreriei și membru în „National Monetary Commission“), Paul Moritz Warburg (de la banca „Kuhn, Loeb and Co“), Benjamin Strong (de la „Bankers Trust Co“ a lui J.P. Morgan), Eugène Meyer (fiul unuia dintre partenerii de la banca „Lazard Frères“, proprietatea clanului Rothschild, mai târziu proprietarul ziarului „Washington Post“).

Alături de acești „vânători“, în dimineața zilei de 22 noiembrie 1910 mai așteptau în gara Hoboken: J. P. Morgan, Jacob Schiff, John D. Rockefeller, Herbert Lehman (de la „Lehman Brothers“), Bernard Baruch (numit mai târziu de președintele Woodrow Wilson președinte la „War Industries Board“, post care i-a adus un câștig fabulos de 200 milioane de dolari, la vremea aceea), Joseph Seligman (de la „J&W Seligman“) și Charles D. Norton (președintele la „First National Bank“ din New York).

Cu toții așteptau în răcoarea dimineții, pregătiți de formă pentru „o partidă de vânatoare de rațe sălbatice“. Secretomania întâlnirii fusese împinsă până acolo încât participanții la „vânatoare“ nu aveau voie să se adreseze unii altora decât cu numele de cod stabilite în prealabil.

Lucrurile nu trebuie însă să mire prea mult. Adeseori în secolul al XX-lea „o vânatoare“, „o plimbare prin pădure“ sau „o cină de afaceri“ au stabilit pe termen lung

destinul a milioane de oameni. Sunt „mijloacele de lucru“ bine cunoscute a ceea ce se numește oficial „diplomația confidențială“, prin care s-au aranjat tratate, alianțe, războaie sau lovituri de stat.

Arhipelagul Jekyll se găsește în dreptul localității Brunswick (Georgia). Este vorba de un grup de 10 insule - St. Simons, Tybee, Cumberland, Wassau, Wolf, Blackbeard, Sapelo, Ossabow, Sea Island și Jekyll. Ultima insulă, Jekyll, reprezintă un adevărat paradis natural, care fusese transformat într-un „paradis al bogăților“. Insula fusese cumpărată în 1888 de J. P. Morgan, împreună cu mai mulți prieteni: Henry Goodyear, Joseph Pulitzer, William Rockefeller (fratele lui John D. Rockefeller), William K. Vanderbilt, George F. Baker (fondatorul „Business School“ de la Harvard), Cyrus McCormick, Edwin și George Gould.

„Nababii“ americani ai economiei și finanțelor își petreceau pe insula paradizică concediile și weekend-urile departe de „lumea dezlănțuită“, într-un decor mirific. Insula fusese cumpărată cu 125 000 de dolari (o sumă destul de mare la acea vreme) de la Eugène du Bignon, a cărui familie aristocratică stăpânise Jekyll timp de un secol. Pe insulă se amenajase „Jekyll Island Hunting Club“ („Clubul de vânatoare din Insula Jekyll“), un veritabil cerc exclusivist: doar 100 de membri de elită ai clubului puteau să pună piciorul pe insulă. Toți membrii „Jekyll Island Hunting Club“ făceau parte dintre iluminiști. Se spunea că cei 100 de membri ai clubului de vânatoare din insulă reprezentau „a șasea parte din bogăția mondială“.

O altă insulă a arhipelagului, St. Simons, situată la mică distanță spre nord de Jekyll, fusese, de asemenea, cumpărată de iluminiști. Nu se știa căror scopuri slujea: loc de retragere, închisoare particulară, loc de refugiu?

Confidențialitatea „vânătorii“ din Jekyll Island a fost menținută timp de peste două decenii. Opinia publică americană nu a știut absolut nimic despre faptul că cei mai importanți bancheri internaționali complotaseră asupra unei legi a „băncii centrale“, care puneă finanțele (și, bineînțeles, politica) SUA în mâinile unui grup foarte restrâns de oameni.

Aceștia, prin credite acordate unor state și „organizații“, aveau să decidă apoi asupra marilor evenimente ale secolului al XX-lea: războaie mondiale, războaie regionale, „revoluții“, lovituri de stat, înarmare, dezarmare, confruntări etnice, religioase, „ideologice“ etc.

Nici o informație privind istorica întâlnire secretă din Jekyll Island nu a „transpirat“ în public până în 1933, când a apărut cartea „The Federal Reserve Act: It's Origins and Problems“ („Legea Rezervei Federale: originile și problemele sale“), de James L. Laughlin, în care se explică, în premieră, rolul întâlnirii din Jekyll Island.

În 1935, Frank Vanderlip scria în ziarul „The Saturday Evening Post“:

„Nu cred că este vreo exagerare să spun că expediția noastră secretă din Jekyll Island a fost ocazia să stabilim actuala concepție a sistemului Federal Reserve.“

Amintindu-și de excursia secretă din Jekyll Island, Frank Vanderlip dezvăluie („Farm Boy to Financer“, în „Saturday Evening Post“, 9 feb. 1935):

„Ocazia s-a ivit spre sfârșitul anului 1910. Când am fost la fel de secretos, ba chiar m-am strecurat ca un veritabil conspirator. Căci ar fi fost fatal pentru planul senatorului Aldrich dacă s-ar fi aflat că a apelat la bancherii din Wall Street pentru pregătirea proiectului de lege. Ni s-a spus să nu ne menționăm numele de familie. Ni s-a cerut să nu luăm masa împreună înaintea plecării. Să venim unul câte

unul la stația de tren din New Jersey, unde mașina senatorului Aldrich era atașată la tren.“

Pe Jekyll Island, adevăratul promotor al Legii Rezervei Federale a fost însă Paul Moritz Warburg. Noua „bancă centrală“ nu se putea însă numi astfel, deoarece o mare parte din membrii Congresului erau ostili ideii de „bancă centrală“. Opinia publică – care trecuse prin „panica bancară“ din 1907 – devenise mai favorabilă. Congresul era însă acela care vota „pentru“ sau „împotriva“ legii puse la cale de cartelul bancherilor reunit pe Jekyll Island.

Legea trebuia, așadar, să poarte un nume înșelător, care să-i deruteze pe membrii Congresului american.

În mod oficial, viitoarea bancă urma să fie controlată de Congres. Dar membrii Comitetului Director aveau să fie selecționați de băncile particulare care erau deținătoarele pachetului de acțiuni. Așadar, de cartelul bancherilor internaționali. Pentru ca opinia publică să nu creadă că „Rezerva Federală“ (cum au hotărât să numească noua bancă cei prezenți la întâlnirea din Jekyll Island) urma să fie dirijată din Wall Street, s-a creat un sistem de 12 bănci regionale. Enorma concentrare de bani și de credit de la „Federal Reserve“ urma să fie dirijată de bancherii din Wall Street. Astfel, conceptul regional nu era decât un alt șiretlic.

Consiliul de Administrație și președintele băncii urmau să fie desemnați, în mod oficial, de președintele SUA. Consilierul președintelui Wilson, colonelul Edward Mandel House, „omul“ cartelului bancherilor internaționali, le-a garantat acestora că, în realitate, consiliul va rămâne total „în afara puterii prezidențiale“.

Emiterea de bani urma să treacă din mâinile Congresului în mâinile cartelului, care putea extinde sau restrânge creditul conform intereselor lui și nu conform intereselor SUA.

LEGEA „FEDERAL RESERVE“ (REZERVEI FEDERALE) A FĂCUT DIN CARTELUL BANCHERILOR INTERNAȚIONALI „STĂPÂNUL ABSOLUT“ AL SUA

**Un profesor universitar, Woodrow Wilson, impus
președinte al SUA de cartelul bancherilor
internaționali**

După conspirația bancară de pe Jekyll Island, cartelul bancherilor internaționali mai avea o problemă de rezolvat pentru a putea impune o lege privind „Federal Reserve“: președintele Statelor Unite, William Howard Taft, era împotriva constituirii băncii centrale și anunțase public că nu va semna o asemenea lege.

Cartelul bancherilor dorea așadar să impună un alt președinte al SUA. Pentru aceasta trebuia găsit un om și elaborată o strategie electorală. Chiar dacă legea menționată ar fi trecut de Congres, președintele Taft s-ar fi opus și nu ar fi promulgat-o.

Omul pe care cartelul bancherilor îl căuta a fost găsit în persoana lui Woodrow Wilson, un profesor universitar. Wilson absolvise Princeton University în 1879, studiasse dreptul la University of Virginia și își luase doctoratul la John Hopkins, în 1886. Predase apoi științele politice la Wesleyan, iar din 1902 devenise președinte la Princeton University. Era profesorul universitar tipic, un pic cam naiv. Datorită sprijinului arătat pentru „Legea Aldrich“, cartelul bancherilor și iluminiștii îl promovaseră pe Wilson guvernator de New Jersey în 1910. „Târgul“ pentru

președinție cu Woodrow Wilson a fost făcut de cartel prin doi agenți ai lui Frank Vanderlip – William Rockefeller și James Stillman – la ferma West Chester, proprietatea lui Vanderlip. Tot acolo s-a stabilit ca legătura lui Woodrow Wilson cu iluminiștii să fie asigurată de viitorul său ginere, William G. McAdoo.

„Profeția“ rabinului Stephen Wise

Este foarte interesantă aici „profeția“ rabinului Stephen Wise, un activist evreu, făcută în public la sediul Y.M.C.A. (Youth Movement of Catholic Associations) din Trenton (New Jersey) în 1910:

„Marți, președintele Princeton University (Woodrow Wilson) va fi ales guvernator al acestui stat. Dar nu își va duce până la capăt mandatul. Pentru că, în noiembrie 1912, vă asigur, el va deveni președinte al SUA. Iar în martie 1917 va fi reales președinte. Acest om va fi unul dintre cei mai mari președinți din istoria Statelor Unite.“

În fața acestei halucinante „profeții“, făcută în public de rabinul Stephen Wise, se pune o singură întrebare: cunoștea oare rabinul „scenariul“ evoluției Statelor Unite în următorii ani? Pentru că istoria nu a făcut decât să-i confirme „profeția“. Iar Stephen Wise a devenit unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai președintelui Wilson.

Democrații nu mai câștigaseră alegerile în SUA din 1869: strategia celui de-al treilea candidat

Marea problemă a Partidului Democrat erau banii. Fiind un partid al „înfometaiilor“, iluminiștii nu întâmpinaseră vreo rezistență la infiltrarea printre democrați. La sfârșitul anului 1800, iluminiștii au început să acționeze concertat: pe democrați i-au transformat din „conservatori“

în „liberali“, iar pe republicani din „liberali“ în „conservatori“.

După acordarea sprijinului cartelului bancherilor democratului Woodrow Wilson, lipsa de bani a Partidului Democrat s-a „rezolvat“ imediat.

Documentele timpului arată că printre marii finanțatori ai campaniei prezidențiale a lui Wilson din 1912 s-au numărat bancheri ca Jacob Schiff, Bernard Baruch, Henry Morgenthau Sr., Thomas Fortune Ryan, J. P. Morgan, August Belmont, Cleveland H. Dodge (de la „National City Bank“) sau ziariști celebri, ca William Laffan (editorul ziarului „New York Sun“), Adolph Ochs (editorul ziarului „New York Times“) sau George M. Harvey („Harper's Weekly“) etc.

O a doua mare problemă a democraților a reprezentat-o „masa de votanți“. Bancherii și iluminiștii au rezolvat-o într-un mod ingenios.

Pogromurile din Rusia din 1881 și 1882, persecuțiile religioase din Polonia și Bulgaria au adus în Statele Unite, în doar trei decenii, mii de familii de emigranți evrei. La începutul secolului, sosiseră peste 500 000 de evrei în porturile New York, Baltimore și Boston.

Democrații inițiaseră un program care să-i determine pe emigranții evrei să se înscrie ca „votanți“ la alegeri. Schiff și Rothschild finanțau generos multe comitete „umanitare“ în Statele Unite, ca „Hebrew Immigration Aid Society“ sau „B'Nai B'Rith“. Astfel, evreii emigranți în SUA erau imediat „naturalizați“ americani, înscriși în masă în Partidul Democrat și „răsfirați“ prin marile orașe (Chicago, Philadelphia, Detroit, Los Angeles), unde primeau ajutor financiar, casă, hrană și haine. În felul acesta, bancherii îi asiguraseră lui Woodrow Wilson un Partid Democrat cu o masă considerabilă de emigranți evrei, cărora li se ceruse să-l voteze pe Wilson ca președinte.

În 1912, după spusele unui martor ocular, Bernard Baruch l-a adus de mână pe viitorul președinte american, Woodrow Wilson, la sediul Partidului Democrat, „conducându-l ca pe un cățel în lesă”. Wilson s-a angajat să respecte întocmai datele înțelegerii secrete de la ferma West Chester încheiate cu William Rockefeller și James Stillman, oamenii lui Frank Vanderlip. Wilson a promis: să susțină proiectul „Federal Reserve” și introducerea impozitului pe venit („Income Tax”); să urmeze instrucțiunile consilierilor săi în caz de război cu Europa; să-i dea mână liberă lui Edward Mandell House.

Opinia publică din SUA continua însă să-l simpatizeze pe președintele Taft, Woodrow Wilson bucurându-se de o simpatie restrânsă.

După ce găsiseră omul potrivit, finanțaseră și asigurară Partidului Democrat o masă de votanți (mai ales dintre emigranții evrei), cartelul bancherilor internaționali și iluminiștii trebuiau să găsească o „strategie electorală” capabilă să-l anihileze pe președintele Taft, care candida în 1912 pentru un nou mandat cu șanse mari de realegere.

Strategia electorală a fost aceea de „a diviza” voturile republicane care îi reveneau lui Taft prin lansarea unui al treilea candidat „independent” ales dintre republicani. Așa s-a ajuns în 1912 la o „triplă candidatură” la președinția SUA: președintele Taft (republican), Woodrow Wilson (democrat) și, surpriză, fostul președinte Theodore Roosevelt (tot republican), care juca rolul „independentului”.

Frank Munsey și George Perkins, de la banca „J. P. Morgan & Co”, au finanțat campania electorală a celui de-al treilea candidat, care a acceptat astfel să facă „jocurile” cartelului bancherilor internaționali: venerabilul președinte al Statelor Unite (1901-1909) Theodore Roosevelt. Pentru a candida, cartelul bancherilor internaționali i-a făcut lui

Theodore Roosevelt „cadou” și un partid, așa-numitul „Partid Progresist”.

Platforma electorală a lui Theodore Roosevelt era intitulată „Noul naționalism”. Cunoscut pentru duritatea discursurilor, fostul președinte Theodore Roosevelt nu ezita să afirme bombastic:

„Pălăria mea este în ring... Lupta este acolo și sunt hotărât să-i despoi pe toți!”

Theodore Roosevelt a perorat pe tot timpul campaniei electorale din 1912 contra „corporațiilor” și „trusturilor”, a dezvoltat o întreagă retorică împotriva „rechinilor din Wall Street” – care, de fapt, îi finanțau din plin campania – și a abordat și alte subiecte „dragii” electorilor americani. Aceștia nu observau că o creștere de popularitate a republicanului Roosevelt ducea la scăderea șanselor celui alt republican, William Howard Taft.

„New York Times”, cotidian controlat de iluminiști, numea platforma lui Theodore Roosevelt drept „supersocialism”, continuând astfel jocul „anti Taft”.

Iluminiștii au recurs la strategia celui de-al „treilea candidat” și în alegerile prezidențiale ulterioare. Astfel, în 1994, de exemplu, Barbara Bush a dezvăluit într-o discuție cu Barbara Walters, de la ABC-News, că soțul său, George H. W. Bush, pierduse alegerile din 1992 în favoarea necunoscutului Bill Clinton, după ce un alt republican iluminist, miliardarul Ross Perot, candidase ca „independent”. Bush nu mai era „în cărți” deoarece nu dusesse până la capăt primul război din Golf (1991) (eliminarea lui Saddam și acapararea resurselor energetice ale Irakului), conform promisiunii făcute Noii Ordini Mondiale.

Strategia din 1912 a cartelului bancherilor internaționali și a iluminiștilor a reușit. Rezultatele votului prezidențial au fost următoarele: democrați (Wilson) –

6 286 214 alegători, 435 electori; progresiști (Roosevelt) – 4 126 020 alegători, 88 electori; republicani (Taft) – 3 483 922 alegători, 8 electori.

După cum se știe, în funcție de mărimea statului, în alegerile americane există un număr diferit de electori de la un stat la altul.

Legea pentru „Federal Reserve” pusă la vot cu două zile înaintea Crăciunului 1913 și promulgată de președintele Wilson o oră mai târziu

Imediat după alegeri, președintele Wilson s-a întâlnit în secret cu Carter Glass (republican de Virginia, președintele Comitetului pentru Bănci și Monedă din Congres), cu senatorul Robert Owen și cu H. Parker Willis (decanul pentru științele politice de la George Washington University) pentru a pune la punct legea Rezervei Federale, care a căpătat denumirea de Legea „Glass-Owen”. Era o abilă deghizare a Legii „Aldrich”, față de care Congresul și Taft exprimaseră anterior rezerve.

Pentru a evita conceptul de „bancă centrală”, la care Congresul era allergic, președintele Wilson a sugerat ca băncile regionale (filialele) să poarte denumirea de „Bănci ale Rezervei Federale” și a propus o sesiune specială a Congresului (a 63-a) pentru a vota „Legea Rezervei Federale”. La 23 iunie 1913, președintele Wilson a ținut un discurs în Congres pe tema noii legi a „Rezervei Federale”, amenințând că îi va ține în sesiune pe membrii Congresului până vor aproba legea.

Legea „Glass-Owen” (HR 7837) – denumirea înșelătoare sub care s-a prezentat Congresului legea „băncii centrale în administrare privată” – a fost introdusă în Camera Reprezentanților la 26 iunie 1913. Legea revizuită nu menționa absolut nimic despre o „bancă cen-

trală”. S-a crezut că autorul legii era H. Parker Willis (decanul de la George Washington University), dar ulterior s-a descoperit că redactarea Legii „Glass-Owen” fusese opera lui James L. Laughlin, de la Departamentul de Științe Politice al Universității Columbia. Proiectul de lege a fost trimis Comitetului pentru Bănci și Monedă, care l-a retrimis Camerei Reprezentanților pe 9 septembrie 1913. Astfel, Legea „Glass-Owen” a trecut de Camera Reprezentanților pe 18 septembrie 1913.

Ajunsă la Senat, Legea „Glass-Owen” a trecut de Comitetul pentru Bănci, care a retrimis-o în plenul Senatului pe 22 noiembrie 1913. La 19 decembrie 1913, cu o remarcabilă viteză, Legea „Glass-Owen” a trecut și de Senat.

La 23 decembrie 1913, cu doar două zile înainte de Crăciun (când mulți dintre membrii Congresului lipseau din pricina sărbătorilor de iarnă), Legea „Glass-Owen” a fost supusă la vot: Camera Reprezentanților a votat-o cu 298 „pentru” și 60 „contra”, iar Senatul cu 43 „pentru” și 25 „contra”. 27 de senatori fie erau absenți, fie s-au abținut de la vot.

La numai o oră după votul Senatului, președintele Woodrow Wilson s-a grăbit să semneze Legea „Glass-Owen”, care crea, după dispute legislative de peste un secol, „Federal Reserve Bank”, bancă centrală în administrarea bancherilor internaționali, și stabilea, astfel, controlul monopolist al ilumiiniștilor asupra finanțelor (și politicii) SUA în secolul al XX-lea. Se întorcea o pagină de istorie, cu consecințe greu de bănuir de către opinia publică americană în 1913.

Consecințele Legii privind „Federal Reserve”

Congresmanul Charles Lindberg a fost unul dintre criticii acerbi ai legii, pentru că înțelesese perfect latura

„perversă“ care se ascundea în spatele funcționării „Federal Reserve Bank“. Lindberg a avertizat Congresul SUA (Congressional Record, 22 dec. 1913, vol. 51, p. 1 446-1 447):

„Acest act stabilește cel mai gigantic trust bancar de pe Pământ... Când președintele va promulga această lege, va fi legalizată guvernarea invizibilă a puterii banilor, dovada clară a existenței trustului banilor.“

Trebuie să precizăm că, în epocă, Wall Street era numită și „trustul banilor“. În 1912, „Wall Street Journal“ a precizat, într-un editorial, că termenul de „trust al banilor“ s-ar referi doar la banca lui J. P. Morgan.

O investigație din același an a descoperit că 12 bănci din New York, Boston și Chicago controlau 746 directorate din 134 de corporații. Republicanul de Texas Robert L. Henry a declarat cu acea ocazie că, în numai cinci ani (1907-1912), resursele financiare ale națiunii „se concentraseră mai ales la New York și dominau 75% din interesele financiare ale Statelor Unite“. La 13 decembrie 1911, George McReynolds, președintele „Continental and Commercial Bank“ din Chicago, spunea unui grup de bancheri:

„Cred că puterea banilor se află acum concentrată în mâna a circa o duzină de bancheri.“

Congresmanul Louis McFadden, care prezidase Comitetul pentru Bănci și Monedă al Camerei Reprezentanților, a declarat ulterior (A. Ralph Epperson, „The Unseen Hand“, Tucson, Arizona, Publius Press, 1985, p. 182):

„Când s-a votat Legea privind Federal Reserve, populația Statelor Unite nu a realizat că s-a creat un nou sistem mondial bancar. A luat ființă un fel de superstat controlat exclusiv de bancherii internaționali și de industriașii

internaționali, care de atunci au lucrat mână în mână pentru a subjuga lumea în propriul lor folos. Deși «Federal Reserve» a căutat și caută să-și mascheze puterea reală enormă, adevărul este că «Fed» a uzurpat permanent puterea Guvernului american.“

McFadden se referea la aspectele „perverse“ ale legii privind „Federal Reserve“:

- deși este numită „federală“, în realitate instituția este proprietate privată a bancherilor internaționali;
- la „Federal Reserve“ nu s-a făcut niciodată vreo revizie contabilă de către o sursă independentă;
- „Fed“ își are propriile reguli și nu a fost vreodată subordonată președintelui SUA sau Congresului american;
- în ceea ce privește conducerea „Fed“, președinții sunt aleși, de regulă, din lumea bancară a New York-ului. Paul Warburg a fost primul ei președinte, iar Benjamin Strong (care reprezenta interesele băncii lui J. P. Morgan) conducea „Fed“ din New York, nucleul sistemului; atât Warburg, cât și Strong fuseseră numiți încă de la întrunirea secretă de pe Insula Jekyll.

Prin constituirea Rezervei Federale, bancherii internaționali au căpătat posibilitatea de a controla și a se aproviziona din fondurile publice și private americane, întărindu-și astfel capacitatea de a furniza credite și dobânzi către diverse state aflate în război pentru mari lucrări publice și pentru alte proiecte guvernamentale. Rezervele bănești americane rezultate mai ales din taxe și impozite erau administrate după promulgarea legii doar de către bancherii internaționali, cu consecințe imense asupra politicii mondiale.

Controlând finanțele SUA, cartelul bancherilor internaționali controla total economia și politica americană.

Pe de altă parte, „Fed“ era acum autorizată, prin legea de funcționare, să emită bani – deci inflație – după dorință. Conform Constituției SUA, doar Congresul putea să emită bani și să le reglementeze valoarea. Înființarea „Federal Reserve“ a pus însă aceste funcții în mâinile cartelului bancherilor internaționali.

Congresmanul Charles Lindberg a remarcat acest aspect (Congressional Record, 22 dec. 1913, vol. 51, p. 1 446):

„Noua lege va crea inflație ori de câte ori trusturile vor dori să provoace inflație. Aceasta poate că nu se va întâmpla imediat, dar trusturile vor o perioadă de inflație. Pentru ca stocurile de mărfuri pe care le dețin să meargă în jos...”

Dacă trusturile obțin o nouă perioadă de inflație, ele vând stocurile existente la un preț mai mare. Apoi creează prin bănci «panică» și le cumpără înapoi la prețuri de nimic...

De regulă, oamenii obișnuiți nu sesizează acest joc murdar. Dar ziua socotelii mă tem că nu este prea departe.”

„Trustul banilor”: cartelul bancherilor internaționali

Principalii acționari la „Federal Reserve“ erau (după R. F. Master, „The Raper“):

1. Băncile Rothschild din Londra și Berlin;
2. Banca „Lazard Brothers“ din Paris;
3. Banca „Israel Moses Seif“ din Italia;
4. Băncile Warburg din Hamburg și Amsterdam;
5. Banca „Lehman Brothers“ din New York;
6. Banca „Kuhn, Loeb & Co“ din New York;
7. Banca „Chase Manhattan“ din New York;
8. Banca „Goldman Sachs“ din New York.

Aceste bănci controlau „Federal Reserve“ prin intermediul a 300 de acționari.

Cine controla „Federal Reserve“ din New York controla practic întregul sistem.

Cele 205 053 acțiuni ale „Federal Reserve“ din New York, de pildă, se repartizau între câteva bănci astfel: „National City Bank“ (Rockefeller) – 30 000 de acțiuni; „First National Bank“ (Morgan) – 15 000 de acțiuni; „Chase“ – 6 000 de acțiuni; „National Bank of Commerce“ – 21 000 de acțiuni.

Pe teritoriul SUA s-au constituit filiale ale „Federal Reserve“ în 12 mari orașe: Boston (MA), Cleveland (OH), New York (NY), Philadelphia (PA), Richmond (VA), Atlanta (GA), Chicago (IL), St. Louis (MO), Minneapolis (MN), Kansas City (KS), San Francisco (CA) și Dallas (TX).

Cele 12 filiale funcționau în așa fel încât să nu transpară faptul că îndeplineau de fapt ordinele „Federal Reserve“ din New York. Fiecare filială avea câte un Consiliu Director, format din nouă membri: șase aleși de băncile care dețineau acțiuni și trei numiți de Consiliul Guvernatorilor.

În 1921, președintele Warren G. Harding (ales în 1920) a declarat într-o audiere din Congres că „Federal Reserve“ reprezintă „un monopol de bănci private“ care nu era, în nici un fel, subordonat guvernului american.

„Banca «Federal Reserve» este o instituție aflată în proprietatea băncilor care dețin acțiuni. Guvernul american nu deține nici măcar un dolar din stoc.”

Să remarcăm în treacăt că nici președintele Warren G. Harding nu și-a putut duce primul mandat până la capăt. În 1923, președintele Harding a decedat subit, existând suspiciunea că ar fi fost otrăvit.

În 1919, marele economist John Maynard Keynes (mai târziu consilier al președintelui Franklin Delano Roosevelt) scria în cartea sa „The Economic Consequences of Peace“, în care pronostica, pe baze economice, ascensiunea forțelor totalitare după primul război mondial:

„Lenin crede că cel mai bun mijloc pentru a distruge capitalismul este fluctuația monetară și tot ceea ce o poate susține. Printr-un proces continuu de inflație, guvernele pot să confişte în secret și pe neobservate o parte importantă a averii și bunăstării cetățenilor lor. În timp ce inflația înaintază și valoarea banilor fluctuează de la lună la lună, toate relațiile dintre debitori și creditori – care reprezintă fundamentul ultim al capitalismului – devin total dezordonate și lipsite de sens.“

Până și președintele Woodrow Wilson remarcă în 1916 (la trei ani după apariția „Federal Reserve“):

„Întreaga dezvoltare a națiunii americane și celelalte activități publice sunt acum în mâinile câtorva oameni. Vom ajunge una din națiunile cele mai rău conduse cu unul din guvernele cele mai controlate și dominate din lumea civilizată. Nu vom mai avea un guvern al liberei opinii; nu vom mai avea un guvern rezultat din votul și convingerea majorității cetățenilor, ci un guvern dirijat de opiniile unui mic grup de oameni omnipotenți financiar.“

La 10 iunie 1932, republicanul Louis T. McFadden, care timp de 15 ani a condus Comitetul pentru Bănci și Monedă din Camera Reprezentanților, a spus, adresându-se Congresului:

„Avem în această țară una dintre cele mai corupte instituții cunoscute pe fața Pământului. Mă refer la Comitetul Director al «Federal Reserve» și la băncile din sistemul «Federal Reserve». Mulți americani cred că băncile din sistemul «Federal Reserve» sunt ale statului, ale guvernului

lui Statelor Unite. Ei bine, ele nu sunt ale guvernului american! Sunt monopoluri private de credit, care își extrag fondurile de la națiunea americană pentru a-și umple buzunarele proprii sau ale unor clienți externi.“

La 15 iunie 1978, un raport al Senatului american, intitulat „Interlocking Directorates Among the Major U.S. Corporations“, arăta că cinci bănci din New York dețineau majoritatea în directoratele a 135 de mari corporații americane, și anume: Citicorp, J. P. Morgan & Co, Chase Manhattan, Manufactures Hanover și Chemical Bank. Potrivit lui Eustace Mullins, cele cinci bănci menționate dețineau în 1978 acțiunile majoritare la „Fed“. În cartea sa „World Order“, Mullins susține că cele cinci bănci „sunt controlate de clanul Rothschild“:

„Dincolo de interesul pentru controlul «Federal Reserve Bank» din New York, clanul Rothschild are puternice interese financiare și în alte zone ale Statelor Unite... Întregul imperiu Rockefeller a fost ridicat și finanțat de Rothschild.“

În mai 1976, un raport al Comitetului pentru Bănci și Monedă afirma:

„Băncile Rothschild s-au afiliat la «Manufacturers Hanover» din Londra, unde dețin 20%, și la «Manufacturers Hanover Trust» din New York.“

Raportul Senatului mai arăta că „Rothschild Intercontinental Bank“ – care consta din băncile Rothschild de la Londra, Paris, Bruxelles și Amsterdam – avea și trei subsidiare americane: „National City Bank“ din Cleveland, „First City National Bank“ din Houston și „First National Bank“ din Seattle.

Actualmente se crede – potrivit unui raport al Senatului din mai 1976 – că familia Rothschild deținea

circa 53% din capitalul „Federal Reserve“, ceea ce înseamnă o bună parte din capitalul mondial bancar.

„Eminența cenușie“ care a gândit întregul sistem „Federal Reserve“ a rămas totuși în umbră.

Baronul Alfred Charles Rothschild (1842-1918) a pus la punct la Londra, împreună cu J. P. Morgan și Jacob Schiff, sistemul „Federal Reserve“, prin care finanțele Statelor Unite au trecut din proprietatea statului american în proprietatea familiei Rothschild.

Și, o dată cu puterea financiară a Americii, clanul Rothschild a acaparat și puterea politică în SUA pentru tot restul secolului al XX-lea.

„INCOME TAX“ (IMPOZITUL PE VENIT), INTRODUS ÎN 1913, LE-A PERMIS BANCHERILOR INTERNAȚIONALI „SĂ VÂRE MÂNA“ ADÂNC ÎN BUZUNARELE CETĂȚENILOR AMERICANI

„The Federal Income Tax“ (impozitul federal pe venit) avea caracter anticonstituțional

După ce cartelul bancherilor internaționali a ajuns să controleze sistemul monetar al Statelor Unite – prin „Legea Rezervei Federale“ –, următorul pas era controlul „banilor populației“. Adică „impozitul pe venit“ („Income Tax“).

Constituția Statelor Unite avea, în concepția cartelului, un mare „defect“: nu cuprindea nici o prevedere care să fie „invocată“ pentru a putea introduce unul dintre cele mai imorale impozite, cel pe venitul cetățeanului.

Cartelul bancherilor internaționali (grupul restrâns de bănci citate de R. F. McMaster în „The Reaper“) a inițiat un plan secret care îi permitea să exercite presiuni asupra „clasei de mijloc“ americane (principala clasă vizată de „Income Tax“) și să-i controleze financiar pe cei de la periferia societății (muncitori, fermieri, șomeri etc.), obținând astfel „pârghia principală“ de manipulare socială internă.

Între 1862-1872, pentru a susține efortul de război (Războiul Civil) dintre Nord și Sud, Congresul introdusese un anumit impozit pe venit: 3% pentru venituri anuale între 600 și 10 000 de dolari și 5% pentru cei care dispuneau de venituri anuale mai mari. Deoarece sumele strânse prin

acest impozit pe venit se dovediseră insuficiente susținerii efortului militar, taxa a fost dublată, atingând 5% pentru cei care aveau un venit anual mai mare de 5 000 de dolari. Totodată, legea din 1862 mai punea o taxă pe vânzări și una pe moșteniri. Din 1868 s-au mai impozitat alcoolul și tutunul.

Impozitul pe venit a încetat în 1872, dar datorită unui lobby puternic al Partidului Populist („Populist Party“) a fost reintrodus în 1894 ca parte a „Legii tarifare Wilson-German“: s-a aprobat un impozit pe venit de 2% pentru cei cu un venit anual de 4 000 de dolari, pe care îl atingeau puțini cetățeni americani.

La 20 mai 1895, Curtea Supremă a Statelor Unite a declarat impozitul pe venit drept „neconstituțional“ și a abrogat legea. Presa controlată de iluminiști și de cartel a atacat violent decizia Curții Supreme.

Este interesant de remarcat că senatorul Nelson Aldrich, atât de implicat în legislația privind „Federal Reserve“, a declarat în Senat, în 1894 – când s-a încercat introducerea impozitului pe venit –, că proiectul de lege era „comunist și socialist“. În consecință, i s-a opus.

În 1909 (după ce devenise socrul lui John D. Rockefeller), același senator Aldrich a propus un al 16-lea Amendament la Constituția americană, care să permită introducerea unui „impozit progresiv pe venit“.

În februarie 1913, proiectul lui Aldrich a fost ratificat de Congres, la presiunea cartelului. Se percepea un impozit de 1% pentru cei cu venitul mai mare de 3 000 de dolari și o „suprataxă“ progresivă la cei care aveau un venit anual mai mare de 30 000 de dolari. Deși îndelung lăudat de „reformatori“, impozitul a fost caracterizat de conservatori drept „primul pas legislativ către confiscarea completă a proprietății private“ de cartel.

Doi finanțiști descoperă că cel de-al 16-lea Amendament nu fusese ratificat de majoritatea statelor Uniunii

Într-o lucrare în două volume, intitulată „The Law That Never Was“ („Legea care nu a existat“), William J. Benson și M. J. Beckman, de profesie finanțiști, arătau că secretarul de stat Philander C. Knox a trecut peste toate iregularitățile Amendamentului 16 – prin care Aldrich instituia „impozitul pe venit“ – și a declarat că legea ar fi fost ratificată, constituțional, în trei pătrimi din totalul statelor Uniunii, adică de 36 din cele 48. William Benson a cercetat însă arhivele tuturor acestor 36 de state, precum și „National Archive“ din Washington și a obținut 17 000 de pagini de documente, care dovedeau un lucru senzațional: cel de-al 16-lea Amendament nu fusese ratificat în multe din cele 36 de state ale Uniunii, contrar afirmației secretarului de stat Philander C. Knox!

Un memorandum de 16 pagini, datat 15 februarie 1913, adresat lui Knox de juristconsultul său, stabilea că doar vreo jumătate din numărul de state federale ratificaseră „corect“ Amendamentul 16 la Constituția SUA, că Minnesota nu trimisese încă copia ratificării, iar cealaltă jumătate introdusese cuvinte și fraze care nu existau în Amendamentul propus, așa încât procedura ratificării nu putea, din punct de vedere legal, să fie luată în considerare.

Memorandumul din 15 februarie 1913 specifica:

„Din anumite copii ale rezoluției trecute prin legislativul mai multor state care au retificat Amendamentul 16 propus, constatăm că numai patru rezoluții (din Arizona, Dakota de Nord, Tennessee și New Mexico) au ratificat corect și cu acuratețe Amendamentul 16 propus de Congres. Alte 33 de state ale Uniunii au comis la ratificarea Amendamentului 16 erori de punctuație, redactarea cu literă mare ori au introdus cuvinte și fraze care nu existau

în Amendamentul 16. Astfel, Minnesota nu a transmis copia rezoluției la Departamentul de Stat, rezoluțiile altor 22 de state cuprind erori de punctuație sau de literă mare ori amândouă. Alte 11 state au introdus în Amendamentul 16 cuvinte sau fraze noi, diferite de textul propus de Congres.“

Benson, cunoscând acest Memorandum, a descoperit că în mai multe state cuvintele sau frazele noi introduse SCHIMBAU sensul dat de propunerea legislativă.

Astfel, William J. Benson a stabilit următoarea situație a ratificării Amendamentului 16 la Constituție, cel prin care se introducea „impozitul pe venit“, în cele 48 de state ale Uniunii:

- opt state (Rhode Island, Utah, Connecticut, New Hampshire, Kentucky, Florida, Virginia și Pennsylvania) nu aprobaseră ori nu ratificaseră Amendamentul 16;
- statele Texas și Louisiana își modificaseră propria Constituție tocmai pentru ca guvernul să nu poată introduce impozitul pe venit;
- Vermont și Massachusetts respinseseră inițial Amendamentul, cu număratoarea scrisă a votului; dar ulterior – după ce secretarul de stat Knox a declarat Amendamentul 16 ratificat – reveniseră și declaraseră Amendamentul 16 votat, fără raportul scris al înregistrării votului;
- statele Tennessee, Ohio, Mississippi, California și Washington își schimbaseră Constituția pentru a putea ratifica Amendamentul 16;
- Minnesota nu trimisese o copie a ratificării la Departamentul de Stat;
- Oklahoma, Georgia și Illinois făcuseră modificări considerate „inacceptabile“ în textul Amendamentului 16.

Așadar, nu se putea considera că 21 de state „ratificaseră“ Amendamentul 16. Acesta fusese corect „ratificat“ de 27 de state, cifră mult diferită de cele 36 din 48 de state declarate de secretarul de stat Knox că au rectificat Amendamentul 16.

Deci, scorul real al ratificării Amendamentului 16 era 27 „pentru“ față de 21 care nu-l ratificaseră sau îl ratificaseră eronat legislativ, până la modificarea textului propus de Congres.

Pentru a verifica această situație statistică cât mai exact, William J. Benson a călătorit în toate statele Uniunii și a cercetat arhivele.

Datorită acestei investigații, William J. Benson a fost arestat pe baza unor acuzații privind tocmai impozitul pe venit. Mai târziu, a fost eliberat.

Cercetarea celor doi finanțiști americani dovedea însă că „ratificarea“ Amendamentului 16 la Constituția SUA, prin care se introdusese impozitul pe venit, se făcuse prin încălcarea legii, la presiunile cartelului.

Cetățenii acceptaseră „Income Tax“ (impozitul pe venit) deoarece doar 1% din populație dispunea de un venit anual de 20 000 de dolari: erau bani pe care puțini americani îi câștigau la vremea aceea. S-au dat asigurări că impozitul pe venit nu se va mări niciodată!

Apoi s-a lansat „legenda“: „impozitul progresiv pe venit“ îi „va jupui doar pe cei bogați“! O „legendă“ ca atâtea altele. Audierile Pecora din 1933 au dezvăluit că J. P. Morgan nu-și plătise impozitul pe venit pe anii 1931-1932. Când Nelson Rockefeller a fost desemnat vicepreședinte sub Administrația Gerald Ford, s-a descoperit că nici el nu-și plătise impozitul pe venit din 1970. Unul din procedeele bine cunoscute prin care miliardarii americani se eschivau de la taxe consta în transferul averilor în contul unor „fundații“, care erau prin lege scutite de impozit.

„Income Tax“ nu i-a „sărăcit“ pe cei bogați – cum se credea –, dar a lovit din plin în clasa de mijloc americană.

Anul 1913 s-a dovedit un mare succes pentru cartelul bancherilor internaționali și iluminiști: după o bătălie care durase mai mult de un secol, cartelul și iluminiștii intrau, în sfârșit, în posesia finanțelor americane.

Consecințele s-au văzut imediat: în anul următor – 1914 – a izbucnit primul război mondial, un carnagiu nemaiîntâlnit în istorie, cu milioane de victime.

Primul război mondial este, cum vom vedea în volumul următor, încă un exemplu de conflict îndelung pregătit de cartelul bancherilor internaționali și iluminiști. Un conflict în care singurii câștigători au fost cei care au încurajat și au finanțat – după metoda bine cunoscută de acum – ambele părți. La sfârșitul războiului, datoria Statelor Unite față de cartel crescuse de la un miliard la 25 de miliarde de dolari, la valoarea de atunci.

Istoria convențională a încercat să ne convingă că „Income Tax“, „Federal Reserve“ și „războiul“ au fost doar „o coincidență“.

Cum vom vedea, în secolul al XX-lea acest gen de „coincidență“ va deveni „regulă“.

Bibliografie

Cook, Terry, „The Mark of the New World Order“, în „Today's Front Page“, oct. 1994.

Coleman, John, „Conspirators' Hierarchy: The Story of the Committee of 300“, Carson City, New York, 1992.

Epperson, Ralph A., „The New World Order“, Tucson, Publius Press, 1990.

Adelman, Bob, „The Federal Reserve System“, în „The New American“, oct. 27, 1986.

Ralph A., Epperson, „The Unseen Hand“, Tucson, Publius Press, 1985.

Hirsh, Goldberg M., „The Jewish Connection“, New York, Bantam Books, 1977.

Col. Garrison, Ely, „Roosevelt, Wilson and the Federal Reserve Act“, „Federal Reserve: The Trillion Dollar Conspiracy“, în „American Opinion“, feb. 1976.

Garry Allen, Larry Abraham, „None Dare It Conspiracy“, Rossmore, CA, Concord Press, 1972.

Haggott Beckhart, Benjamin, „Federal Reserve System“, Columbia University Press, 1972.

Josephson, Emanuel M., „The Federal Reserve Conspiracy and the Rockefellers“, New York, Chedney Press, 1968.

Lindbergh Sr., Charles A., „The Economic Pinch“, Hawthorne, CA, Omni Publications, 1968.

Quigley, Carroll, „Tragedy and Hope“, New York, Macmillan, 1966.

Hoyt, Edwin P., „The House of Morgan“, New York, Dodd, Mead & Co, 1958.

Allen, Frederick Lewis, „Morgan The Great“, în „Life“, 25 apr. 1949.

Vanderlip, Frank, „Farm Boy to Financier“, în „Saturday Evening Post“, 9 feb. 1935.

Mc Fadden, Louis T., „On the Federal Reserve Corporation, Remarks in Congress“, Boston, Forum Publication Co, 1934 (retip.).

Halsted, Murat, „The Life and Distinguished Services of William McKinley Our Martyr President“, New York, Memorial Association Publishers, 1901 (retip.).